

Israel

Geografie • Politică • Sionism • Istorie • Oameni • Cultură

Produsă de **StandWithUs**
în parteneriat cu **Alfa Omega TV**

Păstrați această
broșură ca
referință și
împărtășiți-o și
altora

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Israel 101 - Geography, Politics, Zionism, History, People, Culture
StandWithUs
P.O. Box 341069, Los Angeles, CA 90034-1069

Bethany House Publishers, parte a editurii
Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Copyright © 2012
StandWithUs.com

Tradusă în limba română și publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Delia Mihai
Corectură: Daniela Toplicianu
Prelucrare grafică: Bianca Ghemeș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

StandWithUs (Los Angeles)

Israel : geografie, politică, sionism, istorie, oameni, cultură / produsă de
StandWithUs ; trad.: Delia Mihai ; prelucrare graf.: Bianca Ghemeș. - Timișoara :
Alfa Omega Publishing, 2017
ISBN 978-606-8720-49-4

I. Mihai, Delia (trad.)
II. Ghemeș, Bianca (graf.)
91

Versiunea în limba română: **Israel: geografie, politică, sionism, istorie, oameni, cultură**
Copyright © 2017 Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 - Timișoara, România
Tel/Fax: + (40) 256-284.912

E-mail: editura@alfanet.ro
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978-606-8720-49-4
ISBN eBook 978-606-8720-51-7

Israel

Geografie • Politică • Sionism • Istorie • Oameni • Cultură

Produsă de **StandWithUs**
în parteneriat cu **Alfa Omega TV**

Traducere: Delia Mihai
Prelucrare grafică: Bianca Ghemeș

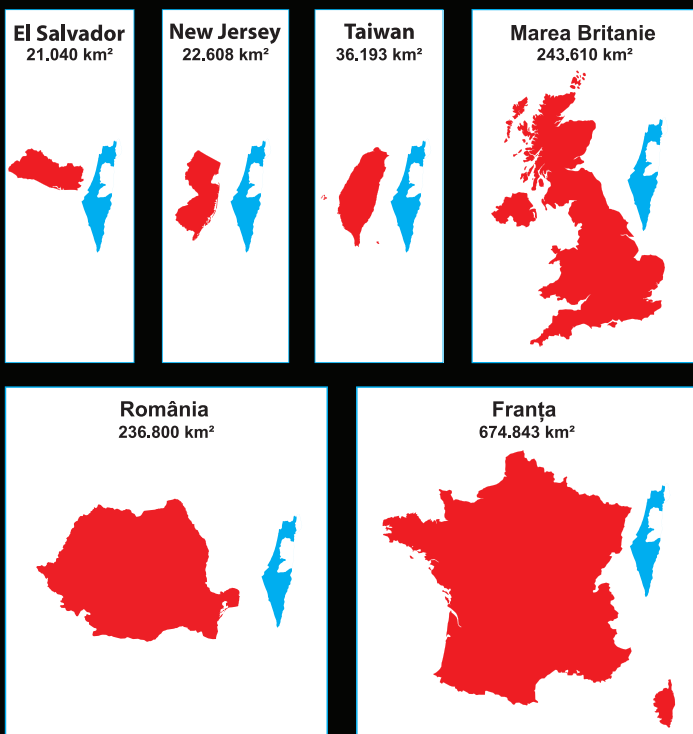
2017, Timișoara

Alfa Omega Publishing

Harta

Teritoriul Israelului este de 20.770 km².
Asta îl face mai mic decât...

Mărimea statului Israel, raportat la țările arabe

- Dimensiunea teritorială a statului Israel reprezintă aproximativ 1/625 (1/6 dintr-un procent) din suprafața totală a țărilor arabe.
- 5,9 milioane de evrei israelieni (2011);
370.000.000 arabi din Orientul Mijlociu și musulmani

Populația creștină în Orientul Mijlociu

Israel este singura țară din Orientul Mijlociu în care populația creștină înflorește, în loc să dispară.
Între 1948 și 2011, populația creștină din Israel a crescut de peste patru ori, de la 34.000 la 154.000.

Religiile lumii

Creștinism	2 miliarde de oameni
Islam	1,5 miliarde de oameni
Hinduism	900 milioane de oameni
Budism	360 milioane de oameni
Iudaism	14 milioane de oameni

Link-urile unde puteți găsi informațiile citate în această broșură pot fi găsite pe pagina www.standwithus.com/footnotes.asp

regională

În paginile următoare veți afla cum poporul evreu și-a recucerit independența pe teritoriul natal din Antichitate, după 2.000 de ani în care au trăit conduși de alții. Veți vedea cum acest stat tânăr a construit o societate vibrantă și cum se ridică la nivelul idealurilor umanitare specifice atât moștenirii ancestrale, cât și perioadei moderne, în ciuda provocărilor pe care le are de înfruntat.

De asemenea, veți afla despre terorismul global. Anumite organizații teroriste descrise în această broșură au celule în toată lumea și au atacat numeroase țări, din S.U.A. până în India. Datorită așezării și istoriei sale, Israelul a fost forțat să fie în primele rânduri, în lupta împotriva terorismului organizat.

1897

SIONISMUL

renașterea unei națiuni

1948

Peste 3000 de ani de prezență continuă a evreilor în Israel

„Mișcarea sionistă „ar trebui să înceteze” deoarece ar putea duce la război, însă „cine ar putea pune la îndoială drepturile evreilor în Palestina? Doamne Sfinte, din punct de vedere istoric este țara voastră.”

Yusuf Diya al-Khalidi, primarul Ierusalimului, 1899

„Într-adevăr, nu este vorba de nașterea unei națiuni, deoarece națiunea evreiască, de-a lungul a secole întregi de opresie și captivitate, și-a păstrat sentimentul naționalității așa cum puțini oameni ar putea... este renașterea unei națiuni.”

Robert Cecil, avocat britanic, membru al parlamentului și diplomat, 1918

„Noi, arabii, în special cei mai educați dintre noi, privim cu cea mai mare simpatie la Mișcarea Sionistă... Le dorim din inimă evreilor bun venit acasă... cele două mișcări ale noastre se completează reciproc.”

Emirul Faisal, lider al lumii arabe, 1919

„Este evident că evreii împrăștiați ar trebui să aibă un centru național și o țară a lor, și unde altundeva decât în Palestina, cu care au fost asociați în mod intim și profund?”

Winston Churchill, 1921

Sion reprezintă un nume antic al Ierusalimului și al Israelului. Sionismul reprezintă mișcarea națională de eliberare a poporului evreu, care a dorit să-și recapete libertatea și independența în țara lor de baștină.

Theodor Herzl a fondat mișcarea sionistă modernă în 1897, însă idealul restaurării și nădejdea întoarcerii s-au aflat mereu în centrul iudaismului și al identității evreiești. Roma a încercat în secolul I să distrugă complet statul evreiesc vechi de milenii, dar, spre deosebire de alte națiuni cucerite în perioada antică, evreii au supraviețuit, fără a-și pierde atașamentul profund față de țara de origine. Poporul evreu a locuit în Israel vreme de 3000 de ani. Cei obligați să plece în exil și-au exprimat dorința arzătoare de a se reîntoarce la ritualurile și rugăciunile zilnice. Pe parcursul a 2000 de ani, mulți s-au întors, în valuri de imigrație periodice. Spre finalul anilor 1860, evreii alcătuiau din nou majoritatea în Ierusalim.¹

Sioniștii au adaptat acest ideal istoric viziunilor și circumstanțelor politice moderne. Aceștia au fost inspirați de mișcările naționale de eliberare și impulsionați de persecuțiile și discriminările antisemite, care aveau loc chiar în Europa progresistă. Sioniștii credeau că dacă evreii împrăștiați s-ar fi reunit pe teritoriul istoric al țării lor natale, puteau să-și restaureze libertatea, să scape de prejudecăți și să-și dezvolte mai departe cultura unică.

În rândul sioniștilor au apărut dezacorduri, în contextul în care au aderat evrei din diferite țări, cu diferite ideologii - religioase sau seculare, socialiste sau conservatoare. Dar aceștia s-au reunit în jurul unor principii fundamentale, îmbinând idealismul și caracterul practic. Ei au căutat sprijin oficial de la alte guverne naționale, apoi reveneau în mod legal, achiziționau pământ, pe care îl restaurau prin efortul propriu. Sioniștii doreau să coopereze cu rezidenții non-evrei și considerau că întreaga regiune va fi avantajată de această restaurare teritorială.

După 50 de ani, visul sioniștilor a devenit realitate. Marea Britanie a recunoscut prosperitatea înfloritoare a comunităților construite de evrei, iar în Declarația Balfour din 1917, și-a arătat sprijinul față de "aspirațiile sioniste". În 1920, Liga Națiunilor și-a reafirmat angajamentul, concepând Mandatul Britanic pentru Palestina, în care urma să fie creat "căminul național evreiesc".

Pe 14 mai 1948, Israelul a fost restabilit ca stat modern, recunoscut de comunitatea națiunilor. Acest lucru se ridica la înălțimea aspirațiilor sioniste. Israelul și-a obținut suveranitatea în perioada modernă, prin evreii majoritari care au cumpărat pământul și s-au stabilit acolo, acordând drepturi totale - civile, politice și culturale - tuturor minorităților, inclusiv arabilor, musulmanilor și creștinilor.

Astăzi, sioniștii evrei și ne-evrei din toată lumea sprijină statul Israel și speră să asiste la împlinirea totală a idealului sionist: siguranța, înflorirea și conviețuirea pașnică a Israelului cu vecinii săi.

Rămășițele de la Gamla, dovadă a unui oraș antic situat pe platoul Golan, unde în anul 67 d.Hr., evreii au luptat împotriva armatei romane până la ultima persoană. Mii de locuitori au fost omorâți. Alții s-au aruncat în gol de pe stâncile din Gamla, pentru a evita să fie luați captivi și să devină sclavi. Orașul a fost distrus și nu a mai fost reconstruit niciodată.

"HaKotel ha-Ma'aravi" - Zidul Plângerii

Acest zid de sprijin exterior, situat pe partea vestică a Muntelui Templului este tot ce a mai rămas după ce romanii au distrus cel de-al Doilea Templu în 70 d.Hr. A devenit cel mai sacru loc din Ierusalim și, timp de secole, evreii s-au închinat la Zidul Plângerii, punând în spațiile dintre cărămizi bucăți de hârtie pe care își scriau rugăciunile.

Când romanii i-au învins pe evrei în anul 70 al erei noastre, au construit la Roma Arcul de Triumf al lui Titus, pentru a comemora victoria acestora. Sculpturile ilustrează prăzile de război luate de romani, după ce au jefuit cel de-al Doilea Templu din Ierusalim. Învingătorii romani au schimbat numele provinciei evreiești cucerite în Palestina.²

LEGĂTURI CARE UNESC

Evrei conectați de-a lungul veacurilor

Evreii reprezintă unul din puținele popoare antice care au supraviețuit în vremurile moderne. Iudaismul este una dintre cele mai vechi religii ale lumii

Când romanii au cucerit Iudeea, civilizația evreiască exista deja de peste 1.000 de ani, dar evreii și-au protejat moștenirea unică și în următoarele două milenii. Indiferent cât de departe au migrat, cât de mult s-au adaptat la societățile-gazdă sau cât de mult au fost persecutați, evreii și-au păstrat identitatea.

Iudaismul și cărțile lui sacre îi leagă pe evrei. Indiferent că sunt religioși sau seculari, evreii sunt legați prin sistemul moral și valorile învățăturilor iudaismului. Părinții au perpetuat această tradiție, lăsând-o copiilor, care la rândul lor au transmis-o mai departe generațiilor următoare, așa că a continuat pentru mii de ani.

Evreii de pretutindeni sărbătoresc zilele sacre în moduri aproape identice și repetă ritualurile și rugăciunile practicate de familiile evreiești încă de pe vremea Israelului antic.

Evreii împărtășesc aceleași ritualuri ciclice. Când un copil de opt zile este circumcis, sau adolescenții sărbătoresc ritualul de trecere spre maturitate (Bar Mițva - pentru băieți, sau Bat Mițva - pentru fete), împreună cu întreaga comunitate, aceștia mențin vii obiceiuri evreiești vechi de milenii. Atunci când moare o persoană apropiată, tradiția evreiască și rugăciunile îi consolează pe cei rămași în viață și descriu cum ar

Fragment dintr-un mozaic din secolul al XI-lea (perioada bizantină), înfățișându-l pe regele David cântând la liră, descoperit în sinagoga antică din Gaza. (Muzeul Israelului)

Un băiat duce un sul cu Tora la Zidul Plângerii, cu ocazia celebrării Bar Mițva.

"Evreii preferă să fie captivi în Ierusalim, decât să se bucure de libertatea pe care ar putea-o obține altundeva... Dragostea evreilor pentru Pământul Sfânt pe care l-au pierdut... este incredibilă."

- Părintele iezuit, Michael Naud, despre pelerinajul său în Țara Sfântă, 1674³

trebui comunitatea să-i susțină și să-i consoleze pe cei care jelesc.

Viața evreiască este centrată în jurul casei și familiei. Tradiția evreiască sfințește relațiile de familie. Devotamentul părinților și simțul responsabilității pentru perpetuarea identității evreiești au conectat cu trecutul generații întregi, legându-i, în același timp, de viitor.

Evreii s-au identificat întotdeauna cu Sionul, țara natală evreiască. Acesta se află în centrul istoriei, al textelor religioase și al identității evreiești. Mulți consideră titlul acordat acestui ținut ca fiind în inima legământului dintre Dumnezeu și poporul evreu, menționat în Tora, legământ care datează de mii de ani. Limba ebraică, Tora, legile talmudice, calendarul evreiesc, sărbătorile și festivalurile evreiești - toate își au originea în Israelul antic și gravitează în jurul sezoanelor, al modului de viață și al istoriei acestuia. Sion și Ierusalim sunt menționate de 809 ori în Biblia ebraică. Când Israelul a fost reînființat în 1948, evreii de pretutindeni au venit să îmbrățișeze ideea reconstituirii acestuia, recunoscându-l încă o dată ca centru al vieții și continuității evreiești.

„Grecii și romanii... au plecat; alte popoare au apărut și au ținut torțele ridicate o perioadă, până când flacăra s-a stins... Evreii i-au văzut pe toți, le-au supraviețuit tuturor. Toate mor, cu excepția evreului; toate celelalte puteri s-au dus, dar el rămâne. Care-i secretul nemuririi sale?

- Mark Twain, 1898⁴

¹Dore Gold, "Jerusalem in International Diplomacy: Demography", Jerusalem Center for Public Affairs, 27 octombrie 2006, ² Michael Grant, The Jews in the Roman World, 1973, p. 255; Elliott A. Green, "What Did Rome Call the Land of Israel...?", Midstream, octombrie 1995. ³R.P. Michael Naud, Voyage Nouveau de la Terre Sainte, Paris, 1702, pp. 58, 563. ⁴ Mark Twain, "Concerning the Jews", Harper's Magazine, martie 1898.

Evoluția evenimentelor în regiune

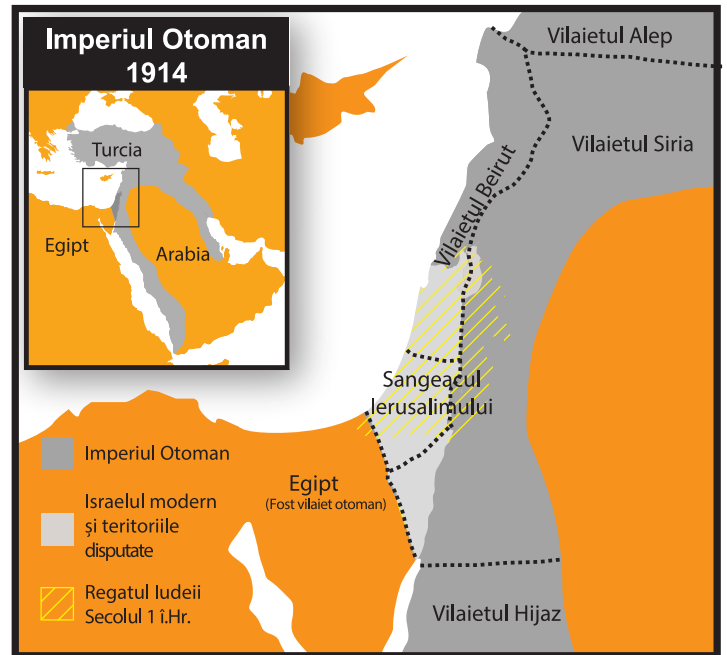
Ascensiunea și decăderea imperiilor

În secolul I, Imperiul Roman a învins națiunea iudaică, veche de peste 1.000 de ani, distrugând Templul Sfânt din Ierusalim și trimițând în exil sute de mii de evrei. Pentru a șterge orice amintire a provinciei Iudeea, Roma i-a schimbat numele în "Palestina", denumire inspirată de filistenii, dușmanii biblici ai evreilor, un popor din Egeea, care s-au stabilit cândva de-a lungul coastei.¹ Ulterior, occidentalii, atunci când vorbeau despre pământul sfânt iudeo-creștin, îl numeau Palestina. Poporul arab nu a adoptat pe scară largă denumirea de "palestinian" până în secolul al XX-lea. Deși numele fusese asociat cu evreii, în anii 1960 a devenit sinonim cu mișcarea naționalistă arabo-palestiniană.

Timp de două milenii după cucerirea romană, niciun alt stat sau grup național unic nu s-a mai dezvoltat în Palestina și niciun conducător nu și-a stabilit capitala la Ierusalim. În schimb, o serie de imperii și popoare au venit și au colonizat locul, au guvernat și apoi au dispărut. Evreii au supraviețuit tuturor acestor schimbări. Numărul lor creștea, atunci când evreii exilați se întorceau în valuri periodice de imigrație, și scădea când erau persecutați de conducătorii locali.

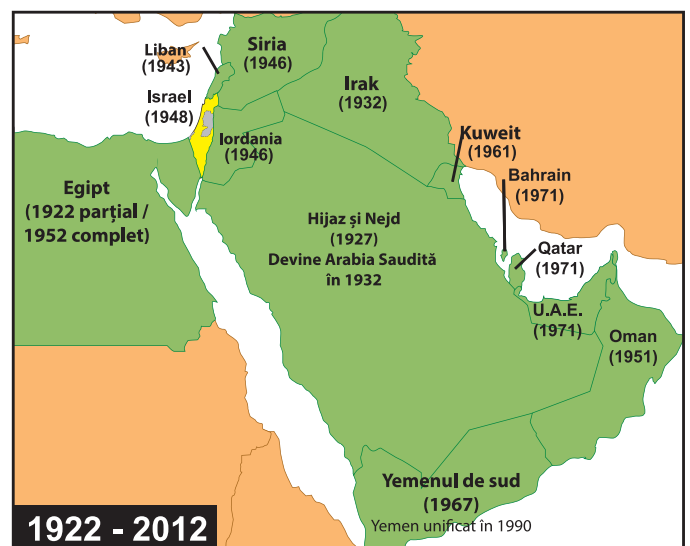
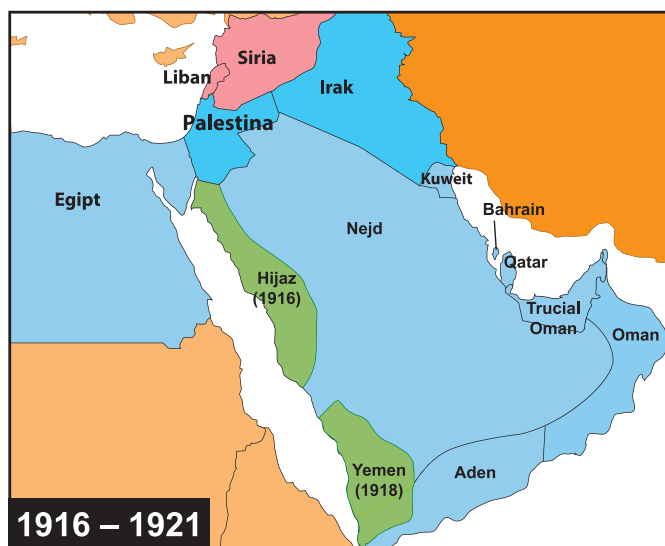
Între 1517 și 1917, Palestina a constituit o importantă pistă a expansiunii Imperiului Otoman, care, în perioada sa de vârf din 1683, acoperea zone vaste din Orientul Mijlociu, nordul Africii și Europa de Est. Era divizată în subregiuni mici din marea provincie a Siriei (mai târziu Beirut). Inițial, regiunea Palestinei a înflorit sub conducerea otomană, dar în timpul declinului imperiului, a devenit o zonă slab populată, săracă și aridă.²

Când Imperiul Otoman a fost învins în Primul Război Mondial (1914 - 1918), teritoriile sale au fost preluate de puterile învingătoare. Așa cum acestea au creat națiuni noi din imperiile învinse ale Europei, tot la fel au procedat și în cazul fostului Imperiu Otoman, creând majoritatea statelor din Orientul Mijlociu pe care le cunoaștem astăzi, inclusiv Irak, Liban și Siria. De asemenea, au trasat granițele Palestinei, recunoscând-o oficial ca teritoriu natal al evreilor.

Fostele teritorii din Iudeea nu au alcătuit o singură entitate "palestiniană" pe parcursul celor 400 de ani de dominație otomană. În schimb, au fost plasate sub diverse regiuni administrative de către Imperiul Otoman.

Orientul Mijlociu: o înmănunchiere de state tinere

Nou înființata Ligă a Națiunilor a alcătuit "mandate" ce urmau a fi administrate de Franța și de Anglia, până când statele noi erau capabile să se autoguverneze. Granițele trasate la finalul Primului Război Mondial au fost modificate de câteva ori, înainte de a avea forma prezentă.

Independența majorității statelor-națiuni moderne din Orientul Mijlociu este relativ recentă, deși regiunea este un cămin al multor culturi antice. Unele din aceste state, cum ar fi Bahrain sau Kuwait sunt mai tinere ca Israel.

¹Michael Grant, *The Jews in the Roman World*, 1973, p. 255; Elliott A. Green, "What did Roma Call the Land of Israel..", în *Midstream*, octombrie 1995, ²Liga Națiunilor, "An Interim Report on the Civil Administration of Palestine, during the period 1st July, 1920 - 30, June, 1921", iulie 1921.

Renășterea Israelului

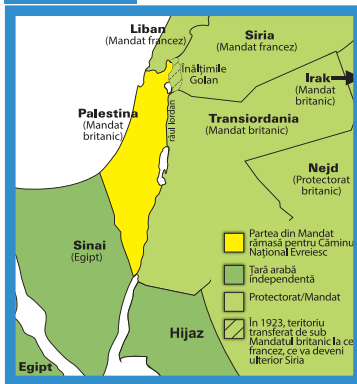
Liga Națiunilor a recunoscut conexiunea profundă a evreilor cu teritoriul istoric al țării natale, a admirat comunitatea înfloritoare pe care au revitalizat-o începând din 1880 și au conceput Mandatul palestinian pentru căminul evreiesc. **Aceasta este istoria Israelului modern, ilustrată în imagini.**

1917-1922

În Declarația Balfour din 1917, Marea Britanie a sprijinit idealul sionist de a restabili patria natală în Palestina, promițând să faciliteze efortul.¹ În 1920, Pactul Societății Națiunilor a inclus Declarația Balfour în articolul 22.² În 1922, Liga Națiunilor a însărcinat autoritățile din cadrul Mandatului Britanic să faciliteze migrația evreiască și colonizarea Palestinei.³ Mulți lideri europeni și arabi au sperat că evreii vor reînsufla această zonă micuță, sărăcită și puțin populată.

1922-1947

În 1922, ca răspuns la presiunile din partea liderilor arabi, Marea Britanie a violat Mandatul, a luat 77% din Palestina, teritoriu pe care l-a dat hașemiților, interzicând stabilirea evreilor în zona numită Iordania. Astăzi, peste 70% din locuitorii acestui spațiu sunt arabi palestinieni. În 1923, Marea Britanie a violat din nou Mandatul, încredințând Platoul Golan Mandatului francez, care mai târziu a devenit Siria. În perioada Mandatului, termenul de "palestinian" făcea referire atât la evrei, cât și la arabii care locuiau în Palestina. Evreii alcătuiau majoritatea locuitorilor Ierusalimului încă de la finalul anilor 1860.

1947: Planul de divizare al Națiunilor Unite

Rezoluția O.N.U. 181 recomandă împărțirea Mandatului palestinian rămas între arabi și evrei. În porțiunea evreiască, evreii erau majoritari. Liderii evrei au acceptat propunerea, cu toate că partea acestora cuprindea numai 13% din Mandatul original și 60% din el îl ocupa deșertul Negev. Liderii arabi au respins însă oferta de a crea un stat arab în Mandat, inițiind în schimb războiul din 1948, pentru a cuceri întreaga zonă și a elimina Israelul.

Propunere respinsă de liderii țărilor arabe

1948-1967

Când s-a sfârșit războiul din 1948, Iordania a anexat zona pe care a redenumit-o "Cisiordania", în timp ce Egiptul a ocupat Gaza. Ambele zone au rămas zone nealocate ale fostului Mandat Britanic. Aceste linii de încetare a focului erau la doar 15 km de centrul Israelului, centrele populate rămânând astfel vulnerabile la atacurile militare și teroriste. În anii 1950 și 1960, arabii s-au opus în mod repetat existenței Israelului, lansând atacuri din Siria, Cisiordania și Gaza.

1967-1979

În 1967, când vecinii Israelului s-au mobilizat din nou pentru o invazie pe scară largă, blocându-i căile maritime, Israel i-a anticipat într-un război defensiv. În șase zile de luptă, Israel a capturat în mod strategic zone-tampon vitale: Platoul Golan, Peninsula Sinai, Gaza și Cisiordania. Israel s-a oferit imediat să negocieze cu Iordania, Siria și Egipt și să dea înapoi pământ în schimbul păcii. Guvernele arabe au refuzat să discute sau să recunoască statul Israel.⁴ În 1973, Siria și Egipt au lansat un atac surpriză pentru a distruge Israelul cu prilejul sărbătorii Yom Kippur (Zia Ispășirii), fiind din nou înfrânți.

1979-2010

Sperând să obțină pacea, Israelul a cedat Egiptului întreaga Peninsulă Sinai, pe care o cucerise în 1967, în cadrul Acordurilor de la Camp David. În 1994, Israel și Iordania au semnat un tratat de pace.

Păstrând modelul "pământul în schimbul păcii", Israel și palestinienii au încercat să negocieze existența unui posibil viitor stat palestinian în Cisiordania și Gaza. Înainte ca Arafat să inițieze o a doua insurecție violentă în anul 2000, 98% dintre palestinienii locuiau sub conducerea unui guvern palestinian autonom.

Văzând că nu are niciun partener pentru pace și sperând în progres, Israel s-a retras în mod unilateral din Liban în anul 2000 și din Gaza și părți din Cisiordania în anul 2005. În ciuda faptului că se retrăsese, Israelul a fost atacat în mod continuu de către palestinienii din Gaza și de organizația Hezbollah din Liban.

¹ Declarația Balfour, 17 noiembrie 1917. ² Tratatul de la Sèvres, Secțiunea VII, art. 94, 10 august 1920. ³ Council of the League of Nations, The Palestine Mandate, Article 6, July 24, 1922. ⁴ Guvernul Israel, "Land for Peace Principle, June 19, 1967." (Document reprodus în Itamar Rabinovich și Jehuda Reinharz, Israel in the Middle East: Documents and Readings, 2008, pp. 238-9.)

RESTAURAREA PATRIEI

Evreii aparțin zonei palestinienne și au populat acest pământ pe o perioadă continuă de 3.000 de ani. Chiar și după cucerirea romană din secolul I, comunitățile evreiești au rămas și au înflorit periodic, evreii exilați revenind în valuri ale emigrației. Însă evreii au devenit o minoritate asuprită în propria țară, numărul

Începutul reînfloririi moderne (perioada de dinaintea Primului Război Mondial)

La mijlocul anilor 1800, un nou val de energie a cuprins comunitatea evreiască din Palestina. Cu ajutorul unor filantropi, cum este cazul lui Sir Moses Montefiore și al donațiilor evreilor simpli din toată lumea, evreii au început să părăsească orașele, extinzându-se prin achiziționarea de terenuri, construcția de ferme, sate și școli. Mai mulți evrei exilați s-au întors. În 1854, evreii reprezentau cel mai mare grup religios din Ierusalim, iar până în 1870, evreii alcătuiau deja populația majoritară.¹

Erau idealiști tineri și energici, saturați cu principii politice occidentale și vise de eliberare națională care circulau în întreaga Europă.

Mulți erau socialiști. Credeau că țara lor poate fi restaurată prin efort fizic și dedicare. Sperau să înceapă o renaștere a culturii evreiești și să restaureze demnitatea evreiască, încrederea în sine și independența.

Familie evreiască în Tiberias, 1893

Imigranți evrei debarcând

Tânăr pionier evreu

Pionieri evrei în Palestina

Între 1882 și 1914 a sosit o nouă categorie de imigranți evrei - „lubitorii Sionului” și alți sioniști timpurii - care au pus fundațiile statului evreu modern.

Acești imigranți au căutat eliberarea de sub opresia și persecuția la care fuseseră supuși evreii în Europa și Orientul Mijlociu.

Între 1881 și 1906, evreii din Rusia au fost măcelăriți, casele și orașele lor distruse și femeile violate. În Chișinău, „mulțimile au fost conduse de preoți, iar strigătul general ‘Omorâți-i pe evrei!’ a răsunat în tot orașul. Evreii... au fost măcelăriți ca niște oi... Copiii au fost literalmente ruși în bucăți de mulțimile însetate de sânge.” (New York Times, 28 aprilie 1903, p. 6)

„Ca nefericitul câine fără stăpân, el (evreul) e lovit de unii pentru că se intersectează cu un (musulman) și pus în cătușe de altul pentru că se plânge. Îi este frică să își ceară drepturile, ca să nu se întoarcă asta împotriva lui; consideră că este mai bine să rabde, decât să trăiască cu teama că plângerea lui va fi răzbunată.” (Consulul britanic la Ierusalim, William T. Young, către col. Patrick Campbell, 25 mai 1839².)

Evreii care s-au întors nu aveau o națiune puternică să îi sprijine. Nu aveau arme. Adesea nu aveau niciun ban.

Teritoriul era foarte puțin populat și mare parte din el devenise arid. Evreii voiau să restaureze fertilitatea cândva renumită a terenului și să construiască sate și comunități acolo unde nu erau deloc. Zona era o pistă de lansare secătuită a Imperiului Otoman.

„Țara era... și este subdezvoltată și subpopulată... Sunt... zone arabile întinse lăsate necultivate. Dealurile cu înălțimi și văi sunt extrem de potrivite pentru creșterea copacilor, însă nu sunt păduri. Kilometri întregi de dune de nisip, care ar putea fi recuperate, sunt neatinse.” - Raportul interimar al Administrației Civile a Palestinei către Liga Națiunilor, iunie 1921.³

În 1880 se estimează că erau între 250.000 și 400.000 de oameni, mulți dintre ei fiind proaspăt sosiți, care nu aveau niciun simț al coeziunii etnice sau al identității naționale.⁴ Atașamentul lor era față de Imperiul Otoman, grupurile religioase ale acestuia, clanului și comunității locale.

Zona includea o asemenea varietate de grupuri etnice, încât erau vorbite peste 50 de limbi diferite. - „Palestina”, Enciclopedia Britannica, Ed. a 11-a, 1911, p. 600.

NATALE A EVREILOR

acestora crescând și micșorându-se în funcție de bunătatea sau cruzimea diferiților conducători ai regiunii. În anii 1700 și 1800, taxele împovărătoare, discriminarea, persecuția și dezastrele naturale au adus comunitățile evreiești într-un punct critic.

Fondarea orașului Tel Aviv, 1909

Folosind banii donați de comunitățile evreiești din toată lumea, evreii au cumpărat pământ în mod legal de la proprietarii care nu locuiau acolo. Majoritatea terenurilor erau mlaștini necultivate sau dune de nisip.

„Ei (evreii) au plătit costurile pentru pământ și, în plus, au plătit anumitor ocupanți ai acelor terenuri o sumă considerabilă de bani, pe care nu erau datori în mod legal să o plătească.” (Raportul Hope Simpson, 1930⁵)

„Din totalul de 418 km² achiziționați de evrei în Palestina (între 1878 și 1914), 58% au fost vânduți de proprietari non-palestinieni (arabi) care nu locuiau acolo, iar 36% de proprietari absenți din Palestina, însumând un total de 94 de procente.” (Istoricul palestinian-american Rashid Khalidi⁶)

„Afirmările arabilor care pretind că evreii au obținut un procent prea mare de teren cultivabil nu sunt justificate. Mare parte din pământul pe care există acum plantații de portocali era alcătuit din dune de nisip sau mlaștini, fiind necultivat când a fost cumpărat.” (Raportul Comisiei Peel, 1937⁷)

Printr-o muncă asiduă și obositoare, pionierii evrei au curățat zonele deșertice și mlaștinile toxice, au replantat copaci pe dealuri, au construit orașe și sate.

„Nimeni nu cunoaște toate greutățile, suferințele și ticăloșiile pe care ei (pionierii sioniști) le-au avut de înfruntat. Niciun observator extern nu poate simți cum e să stai zile întregi fără o picătură de apă, să locuiești luni întregi în corturi înghesuite, în care intrau tot felul de reptile, sau să înțelegi prin ce trec soțiile, copiii și mamele noastre... Nimeni care privește o clădire finisată nu înțelege sacrificiul care l-a presupus construirea acesteia.” (Relatarea unui tânăr sionist, 1885⁸)

„Coloniile agricole evreiești... s-au axat pe creșterea portocalilor. Au asanat mlaștinile. Au plantat culturi de eucalipt. Au practicat, cu mijloace moderne, toate procedeele din agricultură... Orice călător în Palestina... este impresionat de... frumoasele și prosperele suprafețe cultivabile.” (Raportul interimar cu privire la administrația civilă a Palestinei, către Liga Națiunilor, iunie 1921⁹)

Evoluția termenului „Palestina”

Din secolul al II-lea, când Roma a schimbat numele statului evreiesc în „Palestina”, până la jumătatea secolului al XX-lea, denumirea a fost asociată cu evreii și patria lor natală.

Evreii din regiune utilizau acest nume în simfonii, în presă și în alte domenii de activitate. Există gazeta Palestine Post (care a devenit mai târziu Jerusalem Post), Orchestra simfonică a Palestinei, Compania Electrică Palestiniană, Compania palestiniană de producție a carbonatului de potasiu ș.a.

Arabii și evreii care locuiau în Mandatul Palestinei aveau cu toții pașapoarte specifice, dar rezidenții de naționalitate arabă erau în general numiți „arabi”, nu „palestinieni”.

„Palestina este un termen inventat de sioniști!... Țara noastră a făcut parte din Siria secole întregi.” (Liderul arab local Auni Bey Abdul-Hadi, către Comisia Peel în 1937)

Înainte și după al Doilea Război Mondial, antisemiții din Europa și S.U.A. le spuneau evreilor „să plece și să se întoarcă în Palestina”.

În 1948, când statului evreiesc renăscut i s-a dat numele de Israel, termenul „Palestina” a ieșit din uz în ceea ce privește asocierea cu statul reînființat.

În 1964 termenul a reapărut cu ocazia înființării de către Egipt a OEP (Organizația pentru Eliberarea Palestinei). Până la finele anilor '70, termenul a ajuns să fie asociat cu arabii, nu cu evreii.

Sus: O hartă realizată în 1759 de către un cartograf german, arătând granițele geografice ale celor 12 triburi ale Israelului în regiunea care a devenit cunoscută ca „Palestina” după anul 135 e.n.

Centru: Prima bancnotă palestiniană (1927) era inscripționată în limbile ebraică și arabă, specifice locuitorilor acestei zone.

Jos: Un timbru palestinian din perioada Mandatului. De observat literele ebraice și arabe.

După Primul Război Mondial

Marea Britanie și Liga Națiunilor au creat Mandatul Palestinian ca un „cămin evreiesc”, în parte datorită numărului tot mai mare de evrei și a realizărilor acestora în perioada de dinaintea Primului Război Mondial. Între 1890 și 1915, populația evreiască a crescut de la 42.900 la 83.000 de locuitori.¹⁰ Aceștia construiseră ferme înfloritoare, întemeiaseră sate și orașe, dar și instituții sociale, introduseseră inovații de tipul comunelor sociale, restauraseră utilizarea limbii ebraice și creaseră o cultură bogată.

„În perioada ultimelor două-trei generații, evreii au recreat în Palestina o comunitate... Această comunitate (are) propriul oraș, propria populație, propriile organizații politice, sociale și religioase, propria limbă, propriile obiceiuri, propria viață.” - The Churchill or British White Paper, iunie 1922¹¹

„Guvernul britanic a fost impresionat de realitatea, puterea și idealismul acestei mișcări (sioniste). I-a recunoscut valoarea în asigurarea viitoarei evoluții a Palestinei.” - Raportul interimar asupra Administrației Civile a Palestinei, către Liga Națiunilor, 1921¹²

Tel Aviv, cca. 1930

Pe perioada Mandatului (1920 - 1948), sioniștii și-au continuat politicile antebelice de a achiziționa și restaura pământul, folosind adesea tehnici agricole inovative. Până în 1935, Fondul Național Evreiesc plantase peste 1,7 milioane de copaci.¹³

Sioniștii dezvoltaseră, de asemenea, și industria, sistemul de electrificare, viața urbană și instituțiile sociale, precum uniunile muncitorești, partidele politice, spitalele, universitățile și orchestra națională. Trei universități fuseseră înființate înainte de 1948. Opera Evreiască avusese prima reprezentație în 1922. Orchestra Palestinei, devenită mai târziu Filarmonica din Israel, a fost deschisă în 1936.

Sioniștii locuiau în pace și cooperare cu populația arabă, animați de ideea că restaurarea pământului va fi în avantajul tuturor. Mulți arabi au primit acest lucru, atrăgând, de asemenea, emigranți arabi din țările învecinate. Între 25 și 37% dintre cei care s-au mutat în Israel, înainte de înființarea lui oficială, se extimează că au fost de naționalitate arabă. Doar între 1922 și 1946, în țară au intrat aproximativ 100.000 de arabi din țările vecine. În aceeași perioadă, au imigrat cca. 363.000 de arabi.¹⁴

„Acei evrei nobili au adus... prosperitate în Palestina, fără să facă rău nimănui sau să ia ceva cu forța.” - Scrisoarea unei personalități siriene alawite către Primul Ministru al Franței, iunie 1936¹⁵

„Nimeni nu pune la îndoială faptul că arabii beneficiaseră de imigrația evreilor. Numărul acestora aproape s-a dublat între 1917 și 1940, salariile au crescut, nivelul de trai a sporit mai mult decât oriunde altundeva în Orientul Mijlociu.” - Istoricul Walter Laqueur¹⁶

Unii lideri arabi din Palestina au devenit din ce în ce mai împotriviți comunității evreiești. Mulți s-au afiliat mișcării naziste aflate în creștere, instigând la violență și atacuri colective împotriva evreilor în 1920, 1921, 1929 și 1936 - 1939.

Britanicii au violat clauzele Mandatului, ca răspuns la protestele arabe. Au restricționat în mod repetat imigrația evreilor și achizițiile de terenuri. Pe măsură ce antisemitismul a sporit în Europa, aceste politici au condamnat sute de mii de evrei, care altfel ar fi ajuns în siguranță în Palestina, întrucât aceasta fusese instituită în parte pentru a fi un refugiu pentru evreii persecutați.

Liderul palestinian arab, muftiul Haj Amin al-Husseini s-a întâlnit cu Adolf Hitler în Germania. Al-Husseini a recrutat o unitate SS din musulmanii bosniaci pentru Hitler.

Până în 1947, realizările sioniste au pavat calea pentru ca Națiunile Unite să recomande divizarea Mandatului britanic într-un stat evreiesc, pe lângă cel arab. Spațiul alocat de O.N.U. statului evreiesc era compus dintr-o majoritate evreiască. Aceștia însumau acum 650.000 de locuitori și alcătuiau o treime din toată populația mandatului. Peste 70 la sută din pământul care fusese alocat statului Israel nu constituia proprietate particulară, ci spațiu public ce aparținea Mandatului britanic.¹⁷ Cele 277 de comunități rurale evreiești se extindeau pe toată zona.¹⁸ Tel Aviv crescuse de la 550 de locuitori în 1911, la 230.000 în 1948.¹⁹

Primul grup care a făcut Aliyah, Biluim, 1882

Celebrând a patra sărbătoare a Zilei Independenței Israelului, 1952

Kibuțul - comunitatea utopică socialistă

Inspirați de socialism, sionism, idealuri agrare și necesitate, tinerii sioniști au creat comunități colective unice, consacrate egalității și proprietății comune a tuturor bunurilor. Ei colaborau în luarea deciziilor, în producție, consum, ajutor social și educație.

Primul kibut a fost întemeiat de 12 tineri pionieri în 1909 la Degania. Această mișcare a devenit una din cele mai mari instituții de acest fel din istorie.

Astăzi, Israelul are în total 270 de comunități kibut, cu 130.000 de oameni. Cu toate că sunt mai puțin utopice și agricole decât erau la început, încă se străduiesc să mențină sistemul de idei al întemeietorilor acestora.

Termenul evreiesc pentru imigrarea în Israel este „aliyah”, sau „a merge în sus”. Înainte de al Doilea Război Mondial, au existat cinci valuri distincte de aliyah, în care evrei proveniți din toată lumea s-au alăturat celor care locuiau deja acolo

Data	Cifre și motive	Țări de proveniență
Primul aliyah 1882 - 1903	25,000 Socialiștii pre-sioniști și evreii religioși doreau să scape de persecuții și/sau să își reconstruiască țara natală	Rusia, România, Kurdistan, Yemen
Al doilea aliyah 1904-1914	40,000 Dorința de a scăpa de pogromuri și persecuție, dar și de a-și restaura naționalitatea și demnitatea și de a împlini idealurile socialiste	Rusia și Polonia
Al treilea aliyah 1919-1923	35,000 Fuga de persecuție și de sărăcie; restaurarea naționalității și identității și împlinirea idealurilor socialiste	53% din Rusia 36% din Polonia 11% din Lituania, România și Europa Centrală și Vestică
Al patrulea aliyah 1924-1928	67,000 Dorința de a scăpa de persecuție și de sărăcie	Polonia
Al cincilea aliyah 1929-1939	250,000 Fuga de persecuție și antisemitism	Germania, Austria și alte țări

În mai 1948 a fost readus la viață statul Israel, visul de două milenii al evreilor de a-și redobândi independența și de a-i readuce înapoi pe exilați devenind astfel realitate.

Cu toate acestea, aveau în față sarcini dificile: construirea aparatului statal, absorbția diferitelor valuri de imigranți și refugiați (majoritatea veniți din țările arabe), apărarea statului nou format de război și acte de terorism, găsirea modalităților de a menține pacea și păstrarea vie a tradiției antice și moralei evreiești, în timp ce aveau de înfruntat realități dificile într-o lume adesea ostilă.

Tânărul stat Israel a muncit din greu pentru a face față acestor provocări.

¹Dora Gold, „Jerusalem in International Diplomacy: Demography”, Jerusalem Center for Public Affairs, 27 octombrie 2006; ²Citate din David Landes, „Palestine before Zionists”, Commentary, mai 1976, p. 22; ³Arieh L. Avneri, The Claim of Dispossession, ed. a patra, 2005, p. 12; Benny Morris, The Birth of the Palestinian Refugee Problem, 1947 - 1949, 1989, pp.17 - 18, „Demography of Palestine & Israel, the West Bank and Gaza”, Jewish Virtual Library. ⁴Liga Națiunilor, „An Interim Report on the Civil Administration of Palestine”, iulie 1921. ⁵Sir John Hope Simpson, „Palestine: Report on Immigration, Land Settlement and Development”, 1930, p. 5. ⁶Rashid Khalidi, Palestinian Identity, 1998, pp. 112 - 113. ⁷The Peel Comission Report, Capitolul IX, iulie 1937. ⁸Benny Morris, Righteous Victims, 2001, p. 133. ⁹Liga Națiunilor, „Interim Report on Civil Administration...”, op. cit. ¹⁰„Demography of Palestine & Israel, the West Bank and Gaza”, Jewish Virtual Library. ¹¹The Churchill White Paper, in Walter Laqueur and Barry Rubin (eds.), The Israel-Arab Leader: A Documentary History of the Middle East Conflict, Ed. a patra, 1987, p. 45. ¹² Liga Națiunilor, „An Interim Report on the Civil Administration...”, op. cit. ¹³Jewish National Fund, „JNF Centennial Celebration”, Site-ul JNF, pe www.jnf.org. ¹⁴Howard Sachar, A History of Israel, 2000, pp. 156, 167; Yehoshua Porath, Palestinian Arab National Movement, vol. 2, 1977, pp. 17-18, 39. ¹⁵Citat în Daniel Pipes, Greater Syria, 1990, p. 179. ¹⁶Walter Laqueur, A History of Zionism, 1989, p. 510. ¹⁷Moshe Auman, „Land Ownership in Palestine”, 1880 - 1948”, în Michael Curtis et al., The Palestinians, 1975, p. 29. ¹⁸Naftali Greenwood, „Redeemers of the Land”, 18 octombrie 1999, pe www.mfa.gov.il. ¹⁹The Economist, „Tel Aviv”, The Economist: City Guides.

RĂZBOAIELE ARABO-ISRAELIENE ȘI TERORISMUL: 1920-2011

„Acesta va fi un război de exterminare și un masacru de proporții, despre care se va vorbi asemenea masacrelor mongole și a cruciadelor.” - Azzam Pasha, Secretar General al Ligii Arabe (BBC, 15 mai 1948)

„Provenim dintr-o țară marcată de chinuri și suferințe... dintr-un popor... care nu a cunoscut niciun an - nici o singură lună - în care mamele să nu-și fi jelit copiii.” - Itzhak Rabin, 1993

■ = războaie ■ = atacuri teroriste majore

1920-1921

Revolte arabe / terorism în perioada timpurie a Mandatului

Liderul palestinian Haj Amin al-Husseini a instigat permanent revolte împotriva evreilor. În incidentele din 1920, șase evrei au fost omorâți și 200 răniți; în 1921, 43 de evrei au fost omorâți și 147 răniți. Ca replică, evreii și-au înființat forțe de apărare, devenite ulterior Haganah, precursora Armatei Israeliene.

1929

Masacre instigate de Haj Amin al-Husseini

Mulțimile au atacat populația evreiască din Ierusalim, Safed, Jaffa, Kfar Darom și un kibuț în Fâșia Gaza. Hebronul, comunitatea evreiască veche de secole, a fost distrus, și 67 evrei omorâți. Autoritățile evreiești au consemnat cazuri de viol, tortură, decapitări de copii și mutilare. Înaltul comisar britanic John Chancellor a scris: „Nu cred că istoria înregistrează multe orori de un asemenea nivel, în ultimile sute de ani.” În total, 135 evrei au fost omorâți și 35 au fost mutilați sau răniți.¹

Masacrul de la Hebron

1936-1939

Revolta arabă în Palestina

Având sprijinul Germaniei naziste, Haj Amin al-Husseini a condus o revoltă de trei ani împotriva britanicilor, evreilor și oponenților săi politici, pentru a forța încetarea imigrației evreiești și a achiziționărilor de pământ. S-a estimat că au fost omorâți 415 evrei, 200 locuitori de origine britanică și 5.000 de arabi.²

1948-1949

Războiul de Independență al Israelului

În 14 mai 1948, Mandatul Britanic a luat sfârșit, fiind înființat statul Israel. Peste mai puțin de 24 de ore, Israelul a fost invadat de armatele a cinci națiuni arabe: Egipt, Siria, Transiordania, Liban și Irak. Armata israeliană, recent formată, a reușit să învingă invazia în 15 luni de război, în care au murit 6.000 de evrei, aproximativ 1% din totalul populației.

1949-1956

Raidurile Fedayeen

Teroriștii arabi (fedayeen), antrenați și echipați de către Egipt, au atacat în permanență civilii israelieni în bazele din Liban, Gaza și Iordania. 1.300 de israelieni au fost uciși sau răniți în atacurile teroriste.

Fedayeen au atacat un autobuz, masacrând pasagerii civili ai acestuia.

1956

Criza Suezului

Egipt a sporit atacurile de tipul fedayeen, împiedicând Israelul să navigheze prin canalul Suez, blocând portul israelian Eilat, încălcând legea internațională și amenințând supraviețuirea economică a Israelului. Cu sprijinul Franței și Marii Britanii, Israelul a capturat peninsula Sinai și Gaza. Israelul s-a retras complet după șase luni, când Egiptul i-a garantat dreptul la circulație liberă, iar forțele O.N.U. de menținere a păcii au staționat în Sinai.

1959

Raidurile AL Fatah

Yasser Arafat, născut în Egipt, a înființat în 1959 gruparea Fatah, pentru a purta războaie de gherilă și operațiuni împotriva Israelului. În 1965, Fatah a adoptat „teoria încercării”, care presupunea că atacurile repetate vor determina Israelul să răspundă agresiv împotriva statelor arabe unde se aflau luptătorii arabi, crescând astfel nivelul animozității dintre Israel și statele arabe vecine.

Casă afectată de bombardamentele siriene frecvente în Galileea, 1967

1964

Formarea Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP)

OEP a luat naștere în Egipt, fiind susținută de Liga arabă ca o organizație-umbrelă pentru grupurile ce militau împotriva Israelului. În 1968, gruparea Fatah a lui Arafat s-a alăturat OEP și, într-un final, a ajuns în fruntea acesteia. De-a lungul deceniilor, Organizația pentru Eliberarea Palestinei a desfășurat mii de atacuri împotriva israelienilor și a altora din jurul lumii, inclusiv primele deturnări de avioane.

1967	Războiul de Șase Zile	
<p>Israelul a fost forțat să se apere atunci când Siria, Egipt, Iordania și Irak au intensificat atacurile teroriste, iar Egiptul a blocat în mod ilegal accesul Israelului la apele internaționale, înlăturând forțele O.N.U. de menținere a păcii. Cele patru țări arabe au mobilizat la granițele Israelului peste 250.000 de trupe, dotate cu tancuri și avioane furnizate de Uniunea Sovietică, pregătindu-se pentru o invazie masivă. Ministrul irakian al apărării a dat ordin trupelor sale să „lovească așezările civile ale dușmanului, să le transforme în cenușă și să paveze drumurile arabe cu cranii ale evreilor.”³ Israelul a preîntâmpinat aceste planuri într-un război defensiv, reușind să captureze Cisiordania, Gaza și peninsula Sinai din Egipt, precum și platoul Golan din Siria.</p>		<p>Armata israeliană eliberează vechiul oraș Ierusalim, 1967.</p>
1967-1970	Războiul de uzură	
<p>La scurt timp după încetarea focului în Războiul de Șase Zile, președintele egiptean Gamal Nasser a ordonat atacuri asupra Israelului și Sinaiului. Pe parcursul conflictului care a durat trei ani, au fost omorâți 1.424 de soldați israelieni și peste 100 de civili.</p>		
1972	Masacrul de la München	
<p>După 1967, teroriștii palestinieni au atacat israelienii aflați în orice colț al lumii. În cea mai cunoscută dintre operațiunile lor, grupul Septembrie Negru a ținut ostatici și a omorât 11 membri ai echipei olimpice israeliene, la Jocurile Olimpice de la München, în 1972. Era cunoscut pe scară largă faptul că teroriștii făceau parte din fațiunea Fatah a lui Yasser Arafat, din cadrul OEP.</p>		<p>Masacrul de la München, 1972.</p>
1973	Războiul de Yom Kippur	
<p>Egiptul și Siria au lansat un atac-surpriză împotriva Israelului în cea mai sfântă zi a anului evreiesc. Cu toate că a fost luată prin surprindere, Armata israeliană a reușit să combată asaltul, ieșind în întâmpinarea forțelor egiptene pe Canalul Suez și împiedicând trupele siriene să treacă de platoul Golan. Cu toate că Israelul a obținut victoria militară, pierderile omenești au fost devastatoare - 2.688 de soldați au fost uciși în aproximativ trei săptămâni de luptă. Egiptul a pretins că și-ar fi recâștigat onoarea datorită succesului pe care l-a obținut în primele 48 de ore ale conflagrației.</p>		
1982-1985	Războiul din Liban	
<p>După ce Iordania a înlăturat OEP în 1970, și-a consolidat poziția în sudul Libanului. În timpul următorului război civil din Liban (1975 - 1990), atacurile OEP în nordul Israelului s-au intensificat. Israelul a pătruns în Liban în 1982, pentru a eradică organizația. OEP a fost nevoită să se mute în Tunisia. În 1985, Israelul s-a retras spre o zonă de securitate, la aproximativ patru mile distanță de-a lungul graniței, unde a rămas până în anul 2000, când s-a retras în mod unilateral. Până în 1982, 95.000 de oameni își pierduseră deja viața în crutul război civil din Liban. Pe parcursul acestui război, falangiștii din milițiile creștine libaneze au pătruns în taberele palestinieni pentru refugiați la Sabra și Shatila, masacrând un număr de oameni cuprins între 460 și 700, inclusiv 200 de luptători OEP. Cu toate că niciun israelian nu fusese implicat în masacru, Curtea israeliană a decis că Israelul și generalul Ariel Sharon au fost responsabili în mod indirect pentru asta, întrucât Armata israeliană nu îi oprise pe falangiști să intre în tabere.</p>		
1987-1991	Prima intifadă	
<p>OEP a inițiat prima „intifadă” (scuturare) după ce au circulat pe teritoriile Palestinei o serie de zvonuri false cu privire la atrocitățile israelienilor. Palestinenii pretind că a fost o răscoală nonviolentă, care însă a devenit violentă foarte repede, soldându-se cu 27 de israelieni omorâți și peste 1.400 de israelieni civili și 1.700 de soldați israelieni răniți. Aproape jumătate din victimele palestinieni (1.000) au fost cauzate de alți palestinieni în „intifada”, sau luptele interne dintre fațiunile palestinieni.⁴</p>		
1991	Războiul din Golf	
<p>Când coaliția condusă de S.U.A. a luptat pentru a-l respinge din Kuwait pe Saddam Hussein, dictatorul din Irak, Hussein a încercat să atragă Israelul în război, lansând 39 de rachete Scud către Israel. Pentru a evita distrugerea coaliției conduse de S.U.A., Israel nu a răspuns atacului.</p>		
1994	Primul atentat sinucigaș cu bombă în Israel	
<p>Opt civili au fost uciși într-un atentat sinucigaș într-un autobuz în centrul Israelului. Această tactică va fi folosită tot mai des de către fațiunile islamiste teroriste peste tot în lume.</p>		
2000-2006	Cea de-a doua Intifadă („Al Aqsa”)	
<p>În 29 septembrie 2000 a început o campanie de atacuri sinucigașe cu bombă și atacuri teroriste, ale căror consecințe pe parcursul a cinci ani au fost 1.068 israelieni uciși și peste 7.000 răniți, din care 69% erau civili. Aproximativ 3.000 de palestinieni au fost, de asemenea, uciși în conflict.</p>		<p>Urmările unui atac cu bombă din a doua intifadă.</p>
2006	Al doilea război libanez	
<p>Hezbollah, gruparea teroristă din Liban, sprijinită de Iran, a atacat Israelul la granița cu Liban, pe 12 iulie 2006, omorând opt soldați, luând doi ostatici și lansând în același timp baraje de rachete către populația civilă din nordul Israelului. Israelul a răspuns printr-o operațiune militară care a durat 34 de zile.</p>		
2008	„Plumb topit”: Războiul împotriva Hamas	
<p>După ce Israelul s-a retras complet din Gaza în 2005, Hamas și alte grupuri teroriste au lansat peste 7.000 de atacuri cu rachete și mortiere în comunitățile israeliene din sud. Pe măsură ce atacurile au escaladat în 2008, Israelul a răspuns într-un final printr-o operațiune militară împotriva Hamas, „Plumb topit”, pentru a proteja cetățenii israelieni. Operațiunea de 22 de zile a luat sfârșit pe 8 ianuarie 2009.</p>		

¹Tom Segev, One Palestine Complete, 2000, p. 327. ²Benny Morris, Righteous Victims, 2001, p. 133; „The 1936 Riots”, The Jewish Virtual Library. ³Michael Oren, Six Days of War, 2002, p. 293. ⁴Palestinian Human Rights Monitoring Group (PHRMG), “Collaborators: New Impetus for an Old Witch Hunt”, PHRMG Monitor, februarie 2002.

Consecințele războaielor: refugiații arabi și evrei

Războaiele creează refugiați. Dacă liderii arabi ar fi acceptat planul de împărțire propus de O.N.U., în loc să declanșeze un război pentru a pune mâna pe întregul Mandat Britanic, astăzi ar exista un stat arabo-palestinian independent alături de Israel. Nu ar fi existat refugiați palestinieni și nicio „Nakba” (catastrofă), termenul arab pentru înfrângerea din 1948. Dacă țările arabe nu i-ar fi exclus pe cetățenii evrei care locuiau acolo, nu ar fi existat nici refugiați evrei din țările arabe.

„Problema refugiaților palestinieni a fost o consecință a războiului, nu a proiecțiilor omenеști.” - Istoricul Benny Morris¹

REFUGIAȚII EVREI DIN ȚĂRILE ARABE

Peste 10.000 de evrei au ajuns să fie refugiați proveniți din zone ale Mandatului Palestinei în care armatele arabe au triumfat.²

În Cisiordania și Gaza, armatele arabe au distrus comunitățile evreiești și au ucis sau exilat toți evreii. După războiul din 1948, evreilor nu li s-a mai permis să locuiască în zonele ocupate de arabi. Iordania a preluat controlul Cisiordaniei și a refuzat să protejeze așezările sfinte ale Israelului. Numai în estul Ierusalimului, 57 de sinagogi, biblioteci și centre de studiu - multe dintre ele vechi de secole, au fost profanate și distruse, pietrele lor fiind apoi folosite pentru a construi toalete și drumuri.³

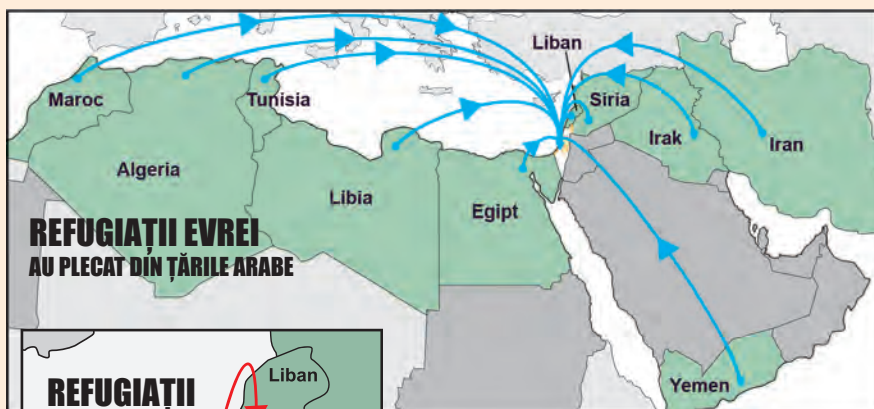
Peste 850.000 de evrei au fugit ca să scape de persecuția tot mai intensă sau au fost dați afară din țările arabe și musulmane, după Războiul de Independență. Între 1949 și 1954 au ajuns fără casă, deși unele din comunitățile lor erau vechi de peste 2.000 de ani. Între 1948 și 2000, populația evreilor din Orientul Mijlociu și țările nord-africane a scăzut de la 900.000 la mai puțin de 50.000.⁴

Israelul a primit între granițele sale peste 600.000 de evrei proveniți din țările arabe.

Statul proaspăt înființat, în proces de recuperare după distrugerile războiului din 1948, s-a luptat să asimileze atât noii evrei, recent izgoniți din lumea arabă, cât și pe cei 300.000 de refugiați ai celui de-al Doilea Război Mondial. Populația Israelului, care era în 1948 de 650.000 de locuitori, s-a dublat în trei ani, împlinindu-și misiunea de a fi un refugiu pentru evreii persecutați. „Nicio asemenea afluență nu a mai fost în vremurile moderne. A constituit o ‘poartă deschisă’ de la care națiuni mai în vârstă și mai înstărite s-ar fi tras înapoi cu groază”, observa istoricul Howard Sachar.⁵ Totuși, deși comunitatea mondială a susținut reînființarea statului Israel, nicio agenție internațională de întrajutorare nu s-a implicat în plasarea evreilor fără locuință.

Refugiații evrei în perioada contemporană:

Astăzi, acei primi refugiați nu mai sunt refugiați. Așa cum au procedat alte zeci de milioane de refugiați în ultimul secol, evreii s-au stabilit în alte țări. Două treimi din ei au ales să trăiască în Israel. Refugiații din Orientul Mijlociu și urmașii acestora au alcătuit mai mult de jumătate din populația de evrei a Israelului până la sfârșitul anilor 1990.

Peste 850.000 de evrei au fugit sau au fost alungați din țările arabe sau musulmane după 1948 (vezi cifrele de mai jos)

New York Times, 16 mai 1948: „Nouă sute de mii (de evrei) din Africa și Asia se confruntă cu furia dușmanilor.”

Taberele temporare de refugiați, denumite „ma'abarot” au fost pregătite în Israel în primii ani de la înființarea statului, pentru a asimila refugiații evrei.

Între 472.000 și 750.000 de arabi palestinieni a fost strămutați din cauza războiului arabo-israelian din 1948. Majoritatea au fugit spre teritoriile din Gaza și Cisiordania, precum și în țările arabe vecine.

Populația evreiască în scădere în țările Orientului Mijlociu⁶

	1948	2000		1948	2000
Algeria	140,000	< 100	Libia	38,000	0
Egipt	75,000	200	Maroc	265,000	5,800
Iran	100,000	12,000 - 40,000	Siria	30,000	200
Irak	150,000	100	Tunisia	105,000	1,500
Liban	20,000	100	Yemen	55,000	200

În 1948, 160.000 de arabi ce locuiau între granițele Israelului au acceptat invitația Israelului de a alege pacea și a deveni cetățeni israelieni. Ei au ales trei arabi israelieni în primul Knesset⁷ (Parlamentul unicameral al statului Israel, n.tr.). După ce au fost rezolvate dificultățile postbelice dintre guvern și cetățenii israelieni de naționalitate arabă, aceștia au devenit mai liberi, mai educați și mai prosperi față de cetățenii obișnuiți, care locuiau în toate celelalte țări arabe. Astăzi, arabii israelieni sunt în număr de peste 160.000 și continuă să-și aleagă reprezentanți în Knesset.

Între 472.000 și 750.000 de arabi palestinieni (cercetătorii nu au căzut de acord în privința numărului) au părăsit zona devenită ulterior Israel, dintr-o serie de motive:⁸

- Majoritatea au fugit ca să scape de lupta pe care statul Israel nu a inițiat-o și nici nu și-o dorea.
- Clasele bogate au fugit pentru a evita războiul care avea să vină. În absența conducerii acestora, societatea civilă palestiniană s-a destrămat, determinându-i pe mai mulți să fugă.
- Mulți au plecat deoarece liderii arabi i-au sfătuit să fugă din calea înaintării armatelor arabe, promițându-le că victoria va fi rapidă și se vor putea întoarce curând.
- Mulți au plecat din cauza propagandei arabe: poveștile ei fabricate cu privire la atrocitățile israelienilor au provocat panică.⁹
- În unele cazuri, trupele israeliene i-au forțat pe rezidenții arabi să-și părăsească locuințele în zonele strategice vitale pentru supraviețuirea tânărului stat Israel, cum ar fi Ramla-Lod și zona de-a lungul graniței nordice.

Ani la rând, palestinienii de naționalitate arabă au adus acuze statelor arabe pentru faptul că i-au încurajat să plece:

„Armatele arabe au intrat în Palestina să-i protejeze pe palestinieni... dar în schimb i-au abandonat, forțându-i să emigreze și să plece.” - Președintele palestinian Mahmoud Abbas, 1976¹⁰

„Vom distruge țara. Arabii ar trebuie să-și ducă soțiile și copiii în locuri sigure, până când lupta va fi încetată.” - Prim-ministrul irakian Nuri Said, 1948¹¹

„Din 1948 am cerut întoarcerea refugiaților la casele lor. Dar noi înșine suntem cei care i-am încurajat să plece. Nu au trecut decât câteva luni între solicitarea noastră către ei să plece și apelul pe care l-am făcut Națiunilor Unite pentru a rezolva problema întoarcerii lor.” - Haled al Azm, Primul ministru al Siriei, 1948 - 1949¹²

Poveștile inventate de noi cu privire la Deir Yassin „au fost cea mai mare greșală... palestinienii

Tabere pentru refugiații palestinieni au fost pregătite în țările arabe învecinate imediat după războiul arabo-israelian din 1948. Taberele alcătuiesc acum mici orașe dărăpănate pe care conducerea arabă nu le-a îmbunătățit niciodată, iar locuitorii lor și urmașii acestora încă sunt considerați refugiați. Majoritatea țărilor arabe încă refuză să îi integreze, folosindu-i, din păcate, ca pionii în războiul propagandistic împotriva Israelului.

au fugit cuprinși de groază.” - Hazem Nusseibeh, editor al serviciului palestinian de transmitere a știrilor arabe în 1948¹³.

Situația unică a refugiaților palestinieni: Zecile de milioane de refugiați din întreaga lume, provenind din alte zone distruse de război în această perioadă, s-au restabilit în alte țări, dar statele arabe vecine, cu excepția Iordaniei, au refuzat să îi asimileze pe palestinienii arabi, în ciuda istoriei, a limbii și a religiei lor comune. În schimb, guvernele arabe i-au limitat la cartierele de refugiați, refuzându-le dreptul la cetățenie și folosindu-se de starea acestora ca o armă de propagandă împotriva Israelului.

„Statele arabe nu vor să rezolve problema refugiaților. Vor să mențină deschisă această rană, ca un afront la adresa O.N.U. și ca o armă împotriva Israelului.” - Ralph Galloway, fost director al UNRWA, august 1958.¹⁴

„Din 1948, liderii arabi... s-au folosit de palestinieni în scopuri politice egoiste. Acest lucru este... o crimă.” - Regele Hussein al Iordaniei, 1960.¹⁵

„Toate țările arabe vor ca această problemă să arate în continuare ca o rană deschisă.” - Ana Liria-Franch, reprezentant regional în Cairo al Înalțului Comisar O.N.U. pentru refugiați, 2003.¹⁶

„Dreptul de revenire”: Guvernele arabe au promis refugiaților că se vor putea întoarce în țările lor. Liderii arabi au declarat public că scopul lor era să dizolve statul evreiesc din punct de vedere demografic, inundându-l cu palestinieni de naționalitate arabă.

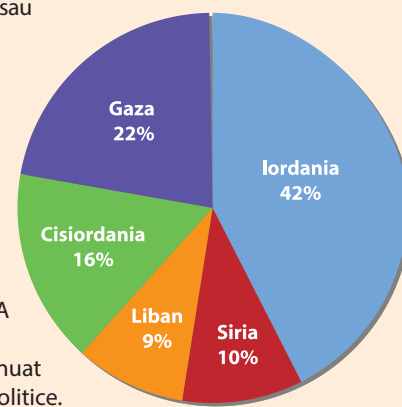
„Dacă arabii se întorc în Israel, Israelul va înceta să mai existe.” - Gamal Abdel Nasser, președintele Egiptului, 1961.¹⁷

„Cererea de reîntoarcere a refugiaților palestinieni... este echivalentă cu distrugerea Israelului.” - As'ad Abd-Al Rahman, ministrul palestinian al autorității pentru problemele refugiaților, 1999.¹⁸

Refugiații în prezent: O.N.U. a acordat asistență specială refugiaților palestinieni. În 1949 a fondat UNRWA, o agenție destinată exclusiv rezolvării acestei probleme a refugiaților palestinieni. Site-ul acesteia afirmă că agenția „este unică în ceea ce privește angajamentul de lungă durată cu un grup de refugiați... și cu patru generații de refugiați.”¹⁹ Toți ceilalți refugiați din lume sunt asistați de o singură agenție O.N.U., UNHCR (Înalțul Comisar al Națiunilor Unite pentru Refugiați) și niciun fel de urmași aparținători altui grup nu mai sunt considerați refugiați. Până în 2011, UNRWA asista 4,8 milioane de palestinieni. După înființarea acestei agenții, s-a ocupat de 38% din refugiații palestinieni, însă nu a folosit ajutorul extern în valoare de miliarde de dolari pentru a le îmbunătăți condițiile de trai sau oportunitățile.

Israel a contribuit cu fonduri pentru a sprijini UNRWA, dar nu are niciun control asupra politicilor acesteia. Când Israel administra teritoriile (1967 - 1994), eforturile acestuia de a ameliora condițiile de locuire au fost denunțate de către OEP și O.N.U. (Rezoluțiile UN GA 27 92 (1971) și 41 / 69 (1986)).

Refugiații palestinieni au continuat să fie utilizați ca instrumente politice.

Procentul populației de refugiați palestinieni în funcție de țară / locație, 2012.20

¹Benny Morris, Birth of the Palestinian Refugee Problem, 1947-1949, 1989, p. 286; David Meir-Levi, „The Origins of the Refugee Problem”, Jewish World, 2005.

²Anita Shapira, „The Past is not a Foreign Country”, The New Republic, 29 noiembrie 1999. ³Gerald M. Steinberg, „Jerusalem - 1948, 1967, 2000: Setting the Record Straight”, Canadian Jewish News, 24 august 2000. ⁴John F. Burns, „In the Islamic Mideast, Scant Place for Jews”, Week in Review, New York Times, 25 iulie 1999. ⁵Howard Sachar, A History of Israel, 2000, pp. 395-405. ⁶Statistici obținute de la Mitchell Bard, Myths and Facts: A Guide to the Arab-Israeli Conflict, 2001, pp. 192 - 198. ⁷Membrii primului Knesset, pe www.knesset.gov.il. ⁸Benny Morris, Righteous Victims, 2001, pp. 252-258, Yoav Gelber, Palestine 1948, 2001, pp. 74-84. ⁹Sachar, op. cit., p. 333; „Israel and the Arabs: The 50 Year Conflict”, documentar BBC, citat de CAMERA, „Pattern of Bias”, iulie 1999. ¹⁰Mahmoud Abbas, Falastin a-Thaura, Martie 1976, citat în „Palestine's Pawns”, Wall Street Journal, 5 iunie 2003. ¹¹Citat în Nimr el-Hawari, Sir An-Nakbah, 1952. ¹²The Memoirs of Haled al Azm, 1973, Part I, pp. 386-387. ¹³Hazem Nusseibeh interview în „Israel și Arabii: The 50 Year Conflict”, documentar BBC, citat de CAMERA, „Pattern of Bias”, iulie 1999. ¹⁴Citat în Terence Prittie, „Middle East Refugees”, în Michael Curtis et al., The Palestinians, 1975, p. 71. ¹⁵Citat în Alan Dershowitz, The Case for Israel, 2003, pp. 87-88. ¹⁶Citat în Paul Garwood și Maggie Michael, „Palestinian Refugee: championed by Arab world yet treated like outcasts”, AP, 30 decembrie 2003. ¹⁷Citat în Swiss Zibicher Woche, 1 septembrie 1961. ¹⁸Citat în ziarul iordanian Al-Dustur, 16 august 1999. ¹⁹Autodescrierea UNRWA de pe site-ul web al UNRWA: www.unrwa.org/unrwa. ²⁰Statistici preluate de pe site-ul UN/UNRWA: www.un.org/unrwa.

Consecințele războiului din 1967

Termenul de „ocupație” se referă la administrația militară a Israelului în Cisiordania și Gaza, care a durat de la sfârșitul războiului din 1967 până la acordurile de pace de la Oslo, în 1993. Israelul a încredințat apoi administrația civilă a majorității teritoriilor Autorității Naționale Palestiniene nou create și a depus eforturi pentru a-și retrage treptat prezența militară din zonă. Cu toate acestea, grupurile palestiniene radicale numesc tot Israelul „teritoriu ocupat”.

Aspecte de știut în ceea ce privește ocupația

„Ocupația” a fost o consecință directă a conflictului arabo-israelian. Termenul de „ocupație” implică un efort agresiv de a prelua și conduce un popor străin, însă teritoriile sus-menționate au intrat sub controlul israelian în timpul războiului de apărare din 1967. Statele arabe și palestiniene au refuzat să accepte dreptul statului de a exista și s-au mobilizat din nou în 1967 pentru a-l distruge (vezi pagina 15). Apărarea israeliană a împins înapoi trupele iordanene, egiptene și siriene, ocupând teritoriile care au căzut în partea israeliană a liniilor de armistițiu.

Palestiniienii nu au avut nicio pretenție asupra teritoriilor înainte ca Israel să le fi capturat de la Egipt și Iordania în 1967. În timpul celui de-al 19-lea an de ocupație egipteană și iordaniană (1948 - 1967), nimeni nu a pretins ca statul palestinian să includă Gaza și Cisiordania. Rezidenții aceștia din urmă au devenit cetățeni iordanieni. Carta inițială a OEP (1964) a exclus în mod explicit aceste teritorii din prezentarea Palestinei, promovând în schimb ideea distrugerii Israelului și trecerea acestuia sub conducere arabă.¹ OEP și-a ajustat agenda pentru a include aceste teritorii abia după ce ele au fost luate în stăpânire de Israel, în 1967.²

OEP „nu exercită nicio suveranitate regională asupra Cisiordaniei în Regatul hașemit al Iordaniei, asupra fâșiei Gaza sau a zonei Himmah.” - Articolul 24 al Cartei OEP, 1964.

Israel a încercat în mod repetat să pună capăt ocupației după 1967.

Israelul nu avea nicio intenție să-i guverneze pe palestinieni. La două săptămâni după ce au încetat ostilitățile, Israelul s-a oferit să dea pământul în schimbul păcii, însă liderii arabi au respins categoric propunerea, emițând oficial cele trei „nu-uri” în Khartoum.

„Nu - păcii cu Israelul, nu - recunoașterii Israelului, nu - negocierilor cu acesta.” - Rezoluția de la Khartoum, 1 septembrie 1967.³

Între 1967 și 1969, apoi în 1979, în scrisorile atașate tratatului de pace Israel-Egipt, și din 1991 până astăzi, liderii israelieni au căutat să negocieze cu palestinienii pentru a rezolva conflictul pe cale pașnică, însă eforturile lor au fost respinse în mod repetat.⁴

Israelul a fost forțat să își continue prezența în Gaza și Cisiordania din 1967 până în 1993 deoarece niciun lider palestinian nu a dorit să devină partener de pace. Dreptul internațional și cutuma cereau Israelului să administreze teritoriile până când putea fi negociat cu succes un tratat de pace. Dreptul internațional și Rezoluția O.N.U. 242 cereau părților beligerante să negocieze o soluție, cu acorduri privitoare la noile granițe care aveau să fie recunoscute de ambele părți. Inițial, comunitatea internațională a presupus că Israelul va negocia cu Iordania și Egipt, care ocupaseră aceste teritorii între 1949 și 1967, însă Egipt și Iordania au refuzat la momentul respectiv să poarte negocieri. Când acestea au renunțat la pretențiile teritoriale privitoare la fâșia Gaza și Cisiordania, în 1979, respectiv 1988,

Israelului i-a revenit obligația de a continua să le administreze. Odată ce Yasser Arafat și OEP au pretins că vor accepta existența statului Israel și vor negocia pentru pace, Israelul a profitat de ocazie pentru a rezolva conflictul.

În perioada când Israelul a administrat teritoriile, acesta s-a străduit să îmbunătățească viața palestinienilor. Barierele militare au căzut și, pentru prima dată după războiul din 1949, puteau călători liber între fostele teritorii ocupate și statul evreiesc. Israelul a dat la o parte, de asemenea, toate barierele militare israeliene și iordanene care divizaseră Ierusalimul între 1948 și 1967. Israelul a contribuit la modernizarea infrastructurii palestiniene (ajutând la crearea a peste 2.000 de fabrici de producție), a înființat șapte universități, a extins școlile, a făcut educație cu privire la agricultura modernă, a inițiat programe medicale și a deschis peste 100 de clinici de sănătate. Statul israelian a instituit libertatea presei, libertatea de asociere și cea religioasă, „lansând ceva cu totul nou, prima administrație palestiniană autentică pe care o cunoscuseră vreodată arabii locali.”⁵ Rata șomajului a scăzut, speranța de viață a crescut, iar populația aproape s-a dublat în cei 26 de ani dintre 1967 și 1993.⁶

„În anii 1970, Cisiordania și Gaza au constituit a patra economie aflată în creștere pe plan mondial, întrecând ‘miracole’ precum Singapore, Hong Kong sau Coreea, și în mod substanțial Israelul însuși.” - Istoricul Efraim Karsh⁷

1993 - 2007: Israelul renunță treptat la „ocupație”. Când a început procesul de pace de la Oslo, în 1993, Israelul a început să pună capăt administrației militare, încredințând guvernarea civilă a populației palestiniene Guvernului ales de Palestina. Din 2005, Israelul a retras comunitățile evreiești din teritoriul revendicat de palestinieni. Planul Israelului a fost de a ajuta la crearea unui stat palestinian care să se autoguverneze în toată Fâșia Gaza și în mare parte din Cisiordania, teritorii locuite în proporție de 98% de palestinieni.

- Israelul a început să cedeze administrația civilă a teritoriilor Autorității Palestiniene (PA) nou create în 1994.
- Până în 1997, trupele israeliene părăsiseră orașele și

Date despre Administrația israeliană a teritoriilor ocupate (1967 - 1993)

- Teritoriile ocupate au devenit a patra economie cu cea mai rapidă dezvoltare în anii 1970.⁸
- În Cisiordania, venitul pe cap de locuitor a crescut cu 80 de procente între 1967 și 1973.⁹
- Rata șomajului în Fâșia Gaza a scăzut la 2%.¹⁰
- Mortalitatea infantilă a scăzut de la 60 la 15 la o mie de nașteri, între 1968 și 2000.¹¹
- Israelul a contribuit cu milioane de dolari pentru îmbunătățirea taberelor de refugiați.¹²
- Numărul copiilor palestinieni, care au beneficiat de educație, a sporit cu 102 procente, iar rata analfabetismului a scăzut la 14% pentru adulții cu vârsta de peste 15 ani.¹³

localitățile israeliene, cedându-le Autorității palestinienilor. 98% dintre locuitorii acestor zone erau palestinieni, care acum se auto-guvernează prin Administrația palestiniană.¹⁴

- După ce Yasser Arafat a respins în anul 2000 propunerile de la Camp David, începând Intifada, Israelul și-a trimis trupele în mod intermitent în operațiuni contrateroriste de urgență, care au devenit necesare deoarece grupurile teroriste au refuzat să înceteze ostilitățile împotriva statului evreiesc.
- În ciuda terorismului care creștea și a eșecului negocierilor de pace, Israel a continuat să se retragă. În august 2005, acesta s-a retras și din cele câteva zone pe care încă le mai ocupa în Gaza și din anumite porțiuni din Cisiordania, care erau de trei ori mai mari decât Gaza. În acest răstimp, Israelul a deșezat peste 8.500 de evrei care, în ultimii 30 de ani, construiseră comunități înfloritoare în Gaza și angajaseră peste 10.000 de palestinieni din zonele învecinate. Israelul a lăsat intactă întreaga infrastructură, pentru a putea fi folosită mai departe de către palestinieni. După retragerea Israelului, în Gaza nu a mai rămas niciun evreu israelian. Chiar și cimitirele evreiești au fost mutate.

Chestiuni legate de graniță și amenajare

După 1967, israelienii au construit comunități în Gaza și Cisiordania. Deși acestea au generat controverse, au fost întemeiate în zone subdezvoltate și nelocuite, fiind cu totul legale. Palestinienii susțin că ar deține suveranitatea asupra acestui teritoriu. Mulți dintre ei sunt locuitori de multă vreme, cărora le-au fost luate drepturile politice și dreptul la autodeterminare. Israelul nu dorește să se amestece în drepturile lor politice, dar pune sub semnul întrebării pretențiile lor teritoriale. Israelul are, de asemenea, pretenții puternice asupra pământului și, prin urmare, Cisiordania și Gaza ar trebui numite **teritorii disputate**.

Pretențiile Israelului includ:

Revendicări legale: Mandatul britanic (1920 - 1948) a constituit ultima autoritate suverană legală asupra acestor teritorii. Iordania și Egipt le-au deținut în mod ilegal între 1948 și 1967. Din moment ce niciun guvern nu a înlocuit în mod formal jurisdicția Mandatului, ele au rămas porțiuni nealocate ale Mandatului britanic, ale cărui prevederi impuneau ca evreii să locuiască acolo.¹⁵

Revendicări istorice: Iudeea și Samaria (cărora Iordania i-a schimbat numele în „Cisiordania”, în 1951), reprezentau leagănul civilizației evreiești și au avut o prezență evreiască permanentă până la războiul din 1948, când populația de naționalitate evreiască a fost omorâtă și aproximativ 10.000 de evrei au fost alungați de către iordanieni.¹⁶

Revendicări legate de securitate: Statele arabe au lansat în mod repetat atacuri împotriva Israelului din locații teritoriale strategice, iar rezoluția 242 a O.N.U. a imaginat posibilitatea unor negocieri bilaterale care vor crea granițe mai sigure pentru Israel și vor duce la o stabilitate regională mai mare. Chiar până în 1988, OEP a continuat în mod oficial să solicite ca statul palestinian să înlocuiască Israelul, nu să existe ca stat separat, alături de acesta.

Nevoile de securitate ale Israelului rămân urgente. Astăzi, guvernul palestinian condus de Hamas continuă să solicite distrugerea Israelului, iar acesta este atacat în mod continuu din teritoriile palestinienilor și cele libaneze. Hamas are legături apropiate cu Iran, Siria și Hezbollah și a inițiat legături cu Al Qaeda, toate solicitând distrugerea Israelului (vezi paginile 24 - 27).

Probleme nerezolvate cu privire la granițe

Granița de dinaintea de 1967 (Linia Verde) nu este o demarcație recunoscută la nivel internațional. Este o linie de armistițiu care marchează pozițiile pe care le-au avut trupele israeliene și arabe când a fost decis armistițiu, la finalul războiului din 1948. Linia Verde a rămas o linie de armistițiu, deoarece liderii arabi au refuzat să negocieze pentru a stabili granițele definitive. Între altele, Acordurile de la Oslo au solicitat ca israelienii și palestinienii să negocieze o graniță finală între statul Israel și un viitor stat palestinian. Până acum, discuțiile nu au ajuns la o înțelegere satisfăcătoare pentru ambele părți, în privința unor probleme fundamentale.

Îngrijorările Israelului cu privire la securitate au ca sursă vulnerabilitatea acestuia în fața atacurilor de la teritoriile învecinate.

Adevăruri cu privire la instaurarea Israelului în Cisiordania:¹⁷

Aspecte legale, dar controversate din punct de vedere politic

- 1967-1979: Au fost construite 47 de comunități evreiești pe teritoriile din zonele neamenajate. Majoritatea au avut ca scop să asigure siguranța, dar unii israeliți, cum ar fi supraviețuitorii din blocul Etzion, s-au întors să construiască acele comunități evreiești capturate și distruse de arabi în războiul din 1948.
- După 1977, 74 de comunități suplimentare au fost construite în teritoriile din ținuturile nealocate de către guvern.
- După 1995 nu s-au mai construit comunități noi. În 2012, cele 121 de comunități autorizate includeau 350.000 de israelieni, care ocupau 1,7% din teritoriul Cisiordaniei.
- 80% dintre cei stabiliți acolo locuiesc în comunități aproape de Linia Verde, care la ora actuală formează suburbiile din Ierusalim și Tel Aviv.

Dreptul evreilor de a se stabili pe aceste teritorii reprezintă „un drept legal garantat prin tratat și protejat în mod specific de Articolul 80 al Cărții O.N.U... Dreptul evreilor de a se stabili în zonă este similar, sub toate formele, cu dreptul de a locui acolo al populației palestinienilor autohtone.” - Eugene Rostow, fost subsecretar de stat al S.U.A., 1990.¹⁸

¹Articolul 24 din Carta Autorității Naționale Palestiniene, 1964. ²Carta Națională palestiniană aprobată de al patrulea Consiliu Național al Palestinei, 1968.

³Khartoum Resolutions, septembrie 1967. ⁴Scrisorile dintre Președintele Sadat, prim-ministrul Begin și președintele Carter atașate la Tratatul de Pace dintre statul Israel și republica Egipt, 26 martie 1979. ⁵Howard Sachar, History of Israel, 2000, pp. 678, 707. ⁶Efraim Karsh, „What Occupation?”, Comentary, iulie 2002; „Demography of Palestine & Israel, the West Bank and Gaza”, Jewish Virtual Library, Bennett Zimmerman et al., „The Million Person Gap: The Arab Population in the West Bank and Gaza”, februarie 2006, p. 12. ⁷Karsh, op. cit. ⁸Ibid, p. 678. ⁹Sachar, op. cit., p. 688. ¹⁰Ibid, p. 678. ¹¹Karsh, op. cit. ¹²Sachar, op. cit., p. 687. ¹³Karsh, op. cit. ¹⁴Freedom House, „Freedom in the World: Palestinian Authority-Administered Territories (Israel) (2002)”. ¹⁵Mandatul palestinian, 1922. ¹⁶Anita Shapira, „The Past is Not a Foreign Country: The Failure of Israel's 'New Historians' To explain War and Peace”, The New Republic, 29 noiembrie 1999. ¹⁷Jeffrey Helmreich, „Diplomatic and Legal Aspects of the Settlement Issue”, Jerusalem Issue Brief, 19 ianuarie 2003 și Tovah Lazaroff, Front Lines: „Is Settlement Growth Booming?” Jerusalem Post, 30 decembrie 2010. ¹⁸Eugene W. Rostow, „Bricks and Stones: Settling for Leverage: Palestinian Autonomy”, The New Republic, 23 aprilie 1990.

Evoluția relațiilor israelo-americe

Americanii și israelienii au dezvoltat legături profunde, datorită istoriei și a valorilor lor similare. Cu toate că poporul evreu își reconstruiea națiunea, ambele țări au fost înființate de oameni care doreau să creeze o societate mai bună; ambele sunt ospitaliere cu imigranții, ambele sunt centrate pe valorile libertății și democrației.

John Adams, părinte fondator al S.U.A., le-a dorit „evreilor să aibă din nou o națiune independentă în Iudeea” (1819).¹

Odată cu sfârșitul Primului Război Mondial și a creării unor noi națiuni din Imperiile coloniale, S.U.A. a sprijinit Declația Balfour și Mandatul britanic asupra Palestinei, care anticipau statul modern al Israelului.

În ciuda acestor valori comune, S.U.A. niciodată nu a sprijinit Israelul de la sine. Tânăru stat a trebuit de fiecare dată să își dovedească propria valoare, pentru a se putea încadra în interesele geostrategice, economice și politice mari ale Americii. Treptat, Israelul a devenit un aliat foarte important al S.U.A. și un valoros partener în afaceri, programe umanitare și cercetare științifică. Acest parteneriat a fost benefic ambelor națiuni.

Pe lângă angajamentul său de a asigura pacea și siguranța Israelului, factorii de decizie politică au sprijinit totodată și statele arabe, i-au asistat pe palestinieni și s-au străduit în mod repetat să aducă pace în regiune.

Israelul a fost izolat politic în Orientul Mijlociu de către boicotul diplomatic al Ligii Arabe, impus în 1948. Israelul a fost izolat în continuare de Uniunea Sovietică și blocurile naționale nealinate, care au rupt legăturile diplomatice cu acesta la mijlocul anilor 1950. În schimb, Israelul a dezvoltat relații strânse cu Iranul (până în 1979), Turcia și alte națiuni europene și latino-americe. După căderea Uniunii Sovietice (1989), Israelul a încheiat rapid acorduri diplomatice, comerciale și de cooperare cu India și alte țări asiatice și cu state est-europene. Cu toate acestea, S.U.A. rămân cel mai statornic partener și aliat al Israelului.

„Din 1948, președinții S.U.A. și ambele camere ale Congresului, pe un fond bipartizan și fiind susținuți de poporul american, au reafirmat în mod repetat legătura specială dintre Statele Unite și Israel, bazată pe valori și interese comune.” - Rezoluția Congresului, martie 2012.²

1948: S.U.A. recunoaște Israelul

Statele Unite au constituit prima națiune care a recunoscut statul reînființat al Israelului.

1950 - 67: Deși recunoaștea că Israel împărtășește valorile S.U.A., Statele Unite au susținut atât statele arabe, cât și Israelul

Guvernul S.U.A. considera că una din cele mai bune politici de pace în Orientul Mijlociu era o balanță a puterii militare între toate țările din regiune. Franța și Germania erau principalii parteneri militari ai Israelului. Ajutorul economic din partea S.U.A. a fost imparțial. Între 1946 și 1971, Israelul a primit în medie un ajutor de 60 de milioane de dolari pe an. În aceeași perioadă, statele arabe au primit o medie de 170 de milioane de dolari pe an.³ S.U.A. au contribuit, de asemenea, cu aproximativ două treimi din bugetul UNRWA, agenția care îi sprijină pe refugiații palestinieni.⁴

Israelul „poartă scutul democrației și onorează sabia libertății.” - Președintele S.U.A. John F. Kennedy

„Israelienii au dat dovadă de calitate cu care America se identifică: curaj, patriotism, idealism, pasiune pentru libertate.” - Președintele S.U.A. Richard M. Nixon

1967 - 68: Statele Unite au privit Israelul ca pe un aliat în Orientul Mijlociu

Victoria surprinzătoare a Israelului asupra țărilor arabe care aveau sprijin din partea Uniunii Sovietice în războiul din 1967 a convins Statele Unite că Israelul putea constitui un sprijin în cadrul politicii

S.U.A. de a opri expansiunea sovietică în Orientul Mijlociu. În 1968, pentru prima dată, Congresul a fost de acord să vândă Israelului avioane cu reacție U.S. Phantom. Totodată, S.U.A. au continuat să asigure echipament militar sofisticat Iordaniei, Marocului, Egiptului, Arabiei Saudite și statelor din Golf.

1969: Israelul și-a dovedit valoarea strategică prin faptul că a capturat echipament militar nou, de proveniență sovietică

Sovieticii au acordat aliaților arabi suport armat și cea mai nouă tehnologie militară. Într-un raid curajos, în decembrie 1969, numit Operațiunea „Rooster 53”, parașutiștii israelieni au capturat cel mai nou radar sovietic în Egipt, dând Statelor Unite toate informațiile tehnologice.⁵

1970: Israelul și-a dovedit valoarea strategică în contextul în care Siria a amenințat Iordania

Statele Unite au cerut Israelului să susțină Iordania când tancurile siriene au invadat-o. Avioanele cu reacție israeliene nu au atacat. Pur și simplu au zburat suficient de jos pentru a putea fi văzute de comandanții de tanc sirieni. Când aceștia au văzut steaua lui David pe aripile avioanelor, s-au retras rapid din Iordania.

1973-80: S.U.A. au recunoscut Israelul ca partener strategic vital

După victoria Israelului împotriva atacului-surpriză arab în războiul de Yom Kippur în 1973, Statele Unite au văzut că acesta putea face față tehnologiei militare și armamentului sovietic. S.U.A. și-au dat

Israelul participă la misiunea spațială internațională, 2003.

Israelianul Robert Aumann (stânga) și americanul Thomas Schelling (dreapta) au împărțit în 2005 Premiul Nobel în economie pentru proiectul lor comun de cercetare în analiza teoriei jocului.

seama că Israelul era singurul prieten stabil și capabil din punct de vedere militar din Orientul Mijlociu. Israelul a devenit eligibil pentru a vinde echipament militar Statelor Unite, iar cele două țări au început să desfășoare împreună programe militare limitate.

„Un Israel puternic și sigur nu e doar în interesul Israelului, e în interesul Statelor Unite și... al întregii lumi libere.” - Președintele S.U.A. Jimmy Carter

„Angajamentul meu pentru siguranța și viitorul Israelului se bazează pe moralitate de bază, dar și pe interes de sine luminat.” - Președintele S.U.A. Gerald Ford

1981: Relațiile S.U.A. - Israel se consolidează

Președintele Ronald Reagan considera că Israelul a fost esențial pentru interesele Statelor Unite în Orientul Mijlociu. S.U.A. și Israelul au semnat un „Memorandum de înțelegere” pentru cooperare militară și strategică.

„Numai printr-o apreciere deplină a rolului esențial pe care statul Israel îl joacă în calculul nostru strategic, putem construi o fundație pentru a zădărnici planurile Moscovei cu privire la teritoriile și resurse vitale pentru securitatea și bunăstarea noastră ca națiune.” - Președintele S.U.A. Ronald Reagan

1980-2012: Subvențiile militare acordate Israelului de S.U.A. nu au ajutat doar Israelul, ci și Statele Unite și alte țări

Cu doar o fracțiune din suma alocată de S.U.A. pentru a-și proteja aliații și interesele în Europa, Asia de Est și Irak, Statele Unite își protejează interesele în Orientul Mijlociu prin granturi militare acordate Israelului. Suma cheltuită anual de S.U.A. doar pentru a proteja Coreea de Sud este egală cu suma acordată Israelului. Cu toate acestea, cheltuielile pentru Coreea de Sud sunt incluse în bugetul de apărare al S.U.A., în timp ce banii alocați Israelului fac parte din bugetul pentru ajutor străin.⁶

Trei sferturi din finanțarea militară pe care S.U.A. o acordă Israelului este cheltuită în Statele Unite. Acest lucru generează profituri americanilor, creând totodată locuri de muncă. „Peste 1000 de companii în 47 de state, districtul Columbia și Puerto Rico au semnat contracte în valoare de milioane de dolari.”⁷

Progresele tehnologice ale Israelului scutesc Statele Unite de numeroase fonduri în cercetare și dezvoltare.

1985: Israelul a devenit un partener comercial major al S.U.A.

Statele Unite și Israelul au semnat un acord prin care produsele S.U.A. au acces pe piețele israeliene. Exporturile S.U.A. către Israel au crescut cu 437 de procente până în 2001 aducând profit oamenilor de afaceri americani. După Canada, Israelul a devenit a doua țară importatoare de produse provenite din S.U.A., per cap de locuitor.

1987: S.U.A. au recunoscut Israelul ca un aliat major din afara NATO

Cooperarea strategică și militară dintre cele două țări s-a dezvoltat și mai mult. În 1988, „S.U.A. deja aveau echipament poziționat în Israel, făceau antrenamente comune în mod regulat, au început să colaboreze la programul Arrow de apărare anti-rachetă, fiind angajate într-o serie de alte eforturi militare comune.”⁸

1991: Israelul a cooperat cu cererile S.U.A. din timpul Războiului din Golf

În timpul Primului Război din Golf, Irakul a lansat 39 de rachete Scud către Israel. La cererea S.U.A., Israelul nu a lansat niciun contraatac de apărare, pentru a proteja coaliția condusă de Statele Unite.

1990 - 2012: Cercetătorii din Israel și Statele Unite au cooperat, realizând descoperiri tehnologice și biomedicale

Israelul și America au colaborat în cercetarea și dezvoltarea produselor de tehnologie înaltă și biomedicale.

Israelul are mai multe companii tranzacționate la NASDAQ (bursă electronică din S.U.A.) decât orice altă țară non-americană, cu excepția Chinei.⁹ Companii precum Microsoft, IBM și Intel au înființat centre de cercetare și dezvoltare în Israel, în care cercetători israelieni și americani lucrează împreună. Ca rezultat al colaborării, cercetători din cele două națiuni au obținut împreună Premii Nobel în 2002 în economie, în 2004 în chimie, în 2005 în economie și în 2009 în chimie.¹⁰

1996 - 2012: Aliați în primele linii împotriva terorismului

S.U.A. și Israelul au semnat un acord de cooperare împotriva terorismului pe 30 aprilie 1996, promițând să lupte împreună împotriva terorismului internațional și să formeze un grup unit împotriva terorismului. În 1999 au acceptat să „împărtășească informații privind securitatea și să pregătească planuri de cooperare în dezvoltarea mijloacelor tehnologice necesare pentru lupta împotriva terorismului.”¹¹ Israelul asigură Statelor Unite informații ample cu privire la grupurile teroriste.

S.U.A. continuă să ajute guvernele din Orientul Mijlociu

Statele Unite au fost un susținător principal al Iordaniei, Marocului, Arabiei Saudite, Egiptului și al statelor din Golf. Din 1979, au acordat anual Egiptului două miliarde de dolari și au vândut în mod regulat echipament militar de cea mai bună calitate Egiptului și Arabiei Saudite. De asemenea, Statele Unite au continuat să fie mari susținătoare ale refugiaților palestinieni și Autorității palestiniene, atât în mod direct, cât și prin intermediul O.N.U. Când Hamas a câștigat alegerile parlamentare în 2006 S.U.A. și-au redirecționat ajutorul deoarece guvernul S.U.A. identifică Hamas ca grup terorist. Hamas a rămas angajat în activități teroriste și a refuzat să se transforme într-o mișcare politică pașnică.

⁶Citate din președinții S.U.A., în „U.S. Presidents on Israel”, *Jewish Virtual Library*. ⁷Resolution, „112th Congress 2nd Session H.R. 4133”, 5 martie 2012. ⁸Mitchell Bard, „U.S. Aid to Israel”, *Jewish Virtual Library*. ⁹Mitchell Bard, „The United Nations and Israel”, *Jewish Virtual Library*; Mohammed Daraghme, „Palestinian Aid Groups Refuse U.S. Money”, AP, 5 ianuarie 2004. ¹⁰Operation „Rooster”, *Jewish Virtual Library*. ¹¹Tamar Sternthal, „WSJ Columnist Overstates U.S. Aid to Israel by Almost \$1 Trillion”, CAMERA, 12 decembrie 2003. ¹²Bard, „U.S. Aid to Israel”, ap. cit. ¹³Mitchell Bard, „U.S. - Israel Relations: A Special Alliance”, *Jewish Virtual Library*. ¹⁴Leon Lazaroff, „China to capitalize on Nasdaq jump with Tech IPOs, BNY says”, *Bloomberg News*, 7 mai 2012. ¹⁵Dr. E. E. Jaffe, „Israeli-American Nobel Prize Winner”, Jewish Federation of Delaware, 2002; Royal Swedish Academy of Sciences, „Press Release”, 6 octombrie 2004; „The Nobel Prize in Chemistry 2004”, Royal Swedish Academy of Sciences, „Press release”, 10 octombrie 2005; Thomas H. Maugh II, „2 Americans, Israeli, Share Nobel Prize in Chemistry”, *Los Angeles Times*, 8 octombrie 2009. ¹⁶Counterterrorism Cooperation Accord Between the Government of the State of Israel and the Government of the United States of America, 30 aprilie 1996; „Counterterrorism Group Formed”, octombrie 1999, *Jewish Virtual Library*.

ISRAELUL CAUTĂ PACE CU VECINII SĂI

Sioniștii și, ulterior, statul renăscut al Israelului, au căutat întotdeauna prietenia cu țările vecine și și-au dorit să facă schimburi reciproc avantajoase în sfera comerțului, științei, mediului și proiectelor umanitare. După Primul Război Mondial, mulți lideri arabi au împărtășit această viziune:

„Noi, arabii... privim cu cea mai adâncă simpatie mișcarea sionistă... Le dorim evreilor un cordial bun venit acasă... cele două mișcări ale noastre se completează reciproc... cred că niciuna din ele nu poate fi un succes fără cealaltă.”

- Emirul Feisal, lider al mișcării naționale arabe, 3 martie 1919.¹

Dar în scurt timp, mulți lideri arabi au devenit ostili sionismului, au negat dreptul la existență al statului evreu și au încercat în mod repetat să îl distrugă. Cu toate acestea Israelul s-a agățat de visul unei existențe pașnice. Mica națiune evreiască a reapărut și s-a apărat cu putere, pledând în același timp pentru prietenie și compromis. Statul Israel și-a arătat mereu disponibilitatea de a face concesii dureroase, atunci când i s-a făcut o propunere autentică de pace. Din păcate, numai două din cele 22 de state din Orientul Mijlociu au semnat acorduri de pace cu Israel: Egipt și Iordania.

1937: Sioniștii au acceptat recomandarea de partiționare făcută de Marea Britanie, cu anumite rezerve. Pe baza raportului Comisiei Peel, propunerea a solicitat un stat evreiesc în doar 4% din Mandatul Britanic original, care includea Iordania și un stat palestinian arab confederal cu Iordania, în restul teritoriului de 96%. Liderii arabi au respins propunerea.

1947: Sioniștii au acceptat planul de partiționare al O.N.U., Rezoluția 181, ce recomanda divizarea restului de 22% al teritoriului, proiectat original pentru căminul evreiesc, pentru o soluție ce includea două state. 45% din teritoriu a fost alocat pentru un stat arab, iar 55% pentru un stat evreiesc, cu toate că peste 60% din porțiunea evreiască o constituia zona aridă a deșertului Negev. Statele arabe au refuzat compromisul și au continuat ostilitățile pentru a prelua toată zona. O.N.U. nu a intervenit, pentru a implementa cu forța ceea ce recomandase.

1949: Armistițiile: După războiul din 1948, (vezi pagina 12), Israelul și statele arabe vecine au căzut de acord în privința liniilor de armistițiu, care au lăsat vechiul oraș Ierusalim și Cisiordania sub ocupația Iordaniei, iar Fâșia Gaza sub cea a Egiptului. Discuțiile din Lausanne, sponsorizate de O.N.U. aveau scopul de a duce la acorduri de pace permanente, dar statele arabe au refuzat să accepte pacea, iar ostilitățile acestora la adresa statului evreiesc s-au intensificat. În 1951, regele Iordaniei, Abdullah, a fost asasinat pentru că a încercat să negocieze pacea cu Israelul.

„Avem o armă secretă... aceasta e timpul. Atâta vreme cât nu încheiem pace cu sioniștii, războiul nu s-a terminat; și atâta timp cât nu s-a terminat războiul, nu există nici victorios, nici învins.” -Azzam Pasha, secretar general al Ligii Statelor Arabe (1945 - 1952), 1949.²

1957: Israelul s-a retras din Peninsula Sinai: Israelul a capturat Sinai în timpul Crizei Suezului din 1956 (vezi pagina 12). Egiptul a refuzat să încheie pace. Cu toate acestea, Israelul s-a retras, după ce Egiptul a pus capăt blocadei ilegale a vaselor israeliene în Canalul Suez și Strâmtoarea Tiran, și după ce O.N.U. a plasat trupe de menținere a păcii de-a lungul graniței dintre Egipt și Israel.

1967: Israelul a acceptat Rezoluția O.N.U. 242 - formula „pământ în schimbul păcii”: Rezoluția cerea ca toate părțile să facă pace, să își recunoască reciproc independența și suveranitatea și să negocieze pentru „granițe mai sigure”. În schimb, Israelului i se cerea să se retragă din unele teritorii cucerite în Războiul din 1967. Statele arabe au respins propunerea și au păstrat poziția celor trei „nu-uri” din cadrul Rezoluției de la Khartoum - nu păcii, nu negocierilor și nu recunoașterii statului evreiesc.³

1979: Tratatul de pace cu Egipt: Când președintele egiptean Anwar Sadat a venit la Ierusalim și a făcut o ofertă sinceră de pace, Israelul i-a acceptat propunerea. Cu toate că Israelul descoperise petrol și gaze naturale în Sinai, a dat Egiptului întreaga Peninsula Sinai (91% din tot pământul capturat în Războiul din 1967), în conformitate cu Rezoluția 242, a desființat toate comunitățile evreiești care fuseseră construite, a predat intactă toată infrastructura de extracție a petrolului și a renunțat la câștigurile obținute. În 1981, președintele Sadat a fost asasinat de extremiștii egipteni pentru faptul de a fi încheiat o înțelegere cu Israelul.

1993: Acordurile de pace de la Oslo cu OEP: După ce OEP a fost de acord să încheie pace, Israelul a acceptat să se retragă din majoritatea teritoriilor și să permită auto-guvernarea palestinienilor. În schimb, OEP trebuia să pună capăt incitării la război, să renunțe la terorism și să accepte dreptul Israelului să existe în pace ca stat evreiesc în cadrul unor granițe sigure. Până în 1997, 98% dintre palestinieni erau guvernați de Autoritatea Națională Palestiniană.

1994: Tratatul de pace cu Iordania: Regele Hussein și Israel au avut multiple înțelegeri, însă Hussein le-a păstrat nepublice din cauza presiunii din partea statelor arabe. Atmosfera regională s-a schimbat după Acordurile de la Oslo, în 1993, permițând Iordaniei și Israelului să facă publice relațiile de pace.

2000 - 2006: Retragerea unilaterală din sudul Libanului: În ciuda ostilităților continue și amenințărilor din partea grupului terorist Hezbollah, sponsorizat de Siria și Iran, și în ciuda faptului că Liban nu a încheiat pace cu Israel, Israelul și-a retras unilateral trupele din zona de securitate pe care le stabilise în sudul Libanului, sperând să promoveze pacea. Din păcate, între 2000 și 2006, Hezbollah a strâns peste 12.000 de rachete în Liban, care au fost îndreptate spre Israel, a continuat atacurile cu rachete asupra graniței de nord a Israelului și a săvârșit multe acte de violență în regiune și în alte părți. Pe 12 iulie 2006, Hezbollah a lansat un atac neprovocat împotriva Israelului, răpind doi soldați și omorând opt, în timp ce trăgeau cu rachete spre orașele israeliene.

2005: Eliberarea unilaterală din Gaza și părți din Cisiordania: Cu toate că Autoritatea Națională Palestiniană nu își respecta angajamentele, Israelul s-a retras din părți ale nordului Cisiordaniei și de zona controlată încă de Gaza și a deșezădăcinat peste 8.500 de rezidenți israelieni, care au renunțat cu greu la casele lor, în comunitățile înfloritoare pe care le construiseră. Aceste măsuri au fost luate în speranța de a scoate din impas procesul de pace și de a facilita o soluție bi-statală, cu granițe definite.

2008: Prim-ministrul Ehud Olmert a prezentat un compromis cu bătaie lungă, dar președintele Autorității Naționale Palestiniene, Abbas, nu a răspuns ori făcut o contraofertă. Prim-ministrul Olmert a oferit toată Gaza, 94% din Cisiordania, dând la schimb terenuri echivalente cu cele șase procente rămase; evacuarea a 60.000 de cetățeni israelieni din Cisiordania; o capitală comună la Ierusalim, cu un corp internațional care să supravegheze locurile sfinte; un program de reunificare a familiei pentru aproximativ 5.000 de refugiați palestinieni, ca un compromis la cererea palestiniană pentru un „drept de întoarcere” pentru refugiații palestinieni.⁴ Președintele Abbas nu a răspuns.

2009 - 12: Prim-ministrul israelian Netanyahu a cerut în mod repetat președintelui Autorității Naționale Palestiniene Abbas să reia negocierile directe pentru două state, pentru două popoare, însă Abbas a refuzat. În 2012, negocierile directe nu fuseseră reluate.⁵

¹Scrisoarea emirului Feisal către Felix Frankfurter, 3 martie 1919, republicată în *The Israel-Arab Reader*, 1969, p. 21. ²Citat din Howard M. Sachar, *A History of Israel*, 2000, p. 453.

³Khartoum Resolutions, septembrie 1967. ⁴Richard Boudreaux, „Olmert's Peace Offers Put Livni in Tight Spot”, *Los Angeles Times*, 4 februarie 2009. ⁵Tovah Lazaroff și Khaleb Abu Toameh, „PM calls on Abbas to return to negotiating table”, *Jerusalem Post*, 8 mai 2012, pe www.jpost.com/DiplomacyAndPolitics/Article.aspx?id=269193

EFORTURILE DE PACE ISRAELIANO-PALESTINIENE

**„Noi, care am venit dintr-o țară unde părinții își îngroapă copiii... vă spunem astăzi
cu voce tare și răspicată: Destul cu sângele și lacrimile. Ajunge!”**

- Prim-ministrul israelian Itzhak Rabin, discurs de pe peluza Casei Albe, 1993

**Strângerea de mâini din curtea Casei Albe la semnarea
acordurilor Oslo (În imagine, de la stânga la dreapta:
prim-ministrul israelian Itzhak Rabin, Președintele S.U.A. Bill
Clinton, Liderul OEP Yasser Arafat.)**

Acordurile de la Oslo au dat naștere la speranțe mari pentru o nouă epocă a păcii. Tratatul a promis să pună capăt deceniilor de luptă și să împlinească aspirațiile palestinienilor, în timp ce garanta siguranța Israelului.

De la fondarea sa în 1964, scopul explicit al OEP fusese acela de a lua locul Israelului, nu de a locui alături de el. Noi oportunități s-au ivit la începutul anilor 90, după încheierea primei Intifade, iar liderul OEP, Yasser Arafat, a pretins că e de acord cu Rezoluția O.N.U. 242. Dușmanii Israelului păreau gata să depună armele și să facă pace. Israelul a fost gata să profite de ocazie. Majoritatea israelienilor și palestinienilor erau plini de speranță și optimism.

OEP și reprezentanții israelieni au inițiat discuții în secret la Oslo, în Norvegia, 1992. Arafat, arhitectul terorismului împotriva Israelului, a pretins că a renunțat la violență, a pus capăt incitării la ură, că recunoaște dreptul la existență al statului Israel și acceptă soluția bi-statală. În schimb, Israelul și Statele Unite au trecut cu vederea trecutul terorist al OEP, au recunoscut OEP ca reprezentant oficial al poporului palestinian și au fost de acord să acorde palestinienilor dreptul de autoguvernare.

Procesul de la Oslo nu s-a desfășurat fără probleme. Cu toate că Autoritatea Națională Palestiniană guverna 98% din populația ei civilă, până în 1997, incitarea la violență și terorismul au determinat Israelul să amâne retragerea. Palestiniienii au pus sub semnul întrebării angajamentul Israelului față de Oslo, din cauza acestor întârzieri, în timp ce apelurile la violență din partea presei oficiale palestinienilor, a agențiilor și liderilor politici și religioși, i-au determinat pe mulți israelieni să pună la îndoială sinceritatea lui Arafat. La Camp David, în 2000, Arafat a respins oferta Israelului cu privire la soluția celor două state, care a fost sprijinită de președintele S.U.A. Bill Clinton și nu a făcut nicio contraofertă. Campania de terorism cunoscută ca a doua Intifada (al-Aqsa) a izbucnit două luni mai târziu. În 2003, O.N.U., U.E., S.U.A. și Rusia au aprobat un nou plan, o „foaie de parcurs”, pentru a revigora procesul de pace. Când negocierile preconizate de acest plan au eșuat, de asemenea, Israelul a adoptat o politică de retragere unilaterală.

Evenimente importante în procesul de pace de la Oslo

13 septembrie 1993: Arafat și prim-ministrul Israelului Itzhak Rabin au bătut palma în curtea Casei Albe și au semnat Declarația de Principii privind Aranjamentele Interimare de Autoguvernare. Aceasta a specificat pași progresivi pentru retragerea israeliană. În schimb, OEP trebuia să pună capăt incitării și violenței, să dezarmeze grupurile teroriste și să elimine clauzele din Carta sa, care incită la distrugerea Israelului. Cele mai dificile aspecte - Ierusalim, refugiații, granițele finale, plasarea oamenilor și securitatea - trebuiau negociate cinci ani mai târziu, după ce Israelul a fost asigurat că fostul său inamic renunțase cu adevărat la violență și la scopul său de a distruge statul evreiesc.¹

4 mai 1994: Autoritatea Națională Palestiniană a fost stabilită pentru a guverna palestinienii, în Acordul Gaza-Ierihon. Israelul a cedat administrația civilă Autorității Naționale Palestiniene și s-a retras din Ierihon și fâșia Gaza.

1 iulie 1994: Exilul lui Arafat în Tunisia a luat sfârșit, și s-a întors în Fâșia Gaza cu asociații lui din OEP, care îl însoțiseră în Tunisia.

Întrunirea de pace din Tel Aviv, 1995.

Acordurile de la Oslo, „foaia de parcurs”, retragerea din Gaza: 1993 - 2011

14 octombrie 1994: Premiul Nobel pentru pace, acordat lui Rabin, prim-ministrului israelian Șimon Peres și lui Arafat.

28 septembrie 1995: În **Oslo II**, sau **Acordul interimar israeliano-palestinian**, Israelul era programat să se retragă din centrele de populație palestiniană, care urmau să fie guvernate de Autoritatea Națională Palestiniană. Cisiordania și Gaza fuseseră divizate în zonele A, B și C. Zonele A și B includeau centre de populație palestiniană. Israelul a completat retragerea din centrele de populație în decembrie 1995. Oslo II a cerut, de asemenea, crearea unei forțe de poliție palestinie de 30.000 de oameni, care să mențină ordinea și să controleze facțiunile militare. Israelul a fost de acord să asigure arme pentru noile forțe polițienești. OEP a acceptat, din nou, să pună capăt incitării, să modifice Carta OEP, în care încă era promovată distrugerea Israelului, asigurând păstrarea locurilor sfinte ale Israelului în teritoriu.

4 noiembrie 1995: Rabin a fost asasinat de un extremist israelian, care a respins orice concesii față de palestinieni, iar Peres a devenit prim-ministru.

Martie 1997: În Hebron și Betleem au izbucnit demonstrații violente, când Israelul a început să construiască Har Homa, un nou cartier evreiesc în sudul Ierusalimului, despre care criticii palestinieni pretindeau că vor să facă parte din viitorul lor stat.

23 octombrie 1998: A fost conceput **Memorandumul Wye River**, pentru a clarifica obligațiile fiecărei părți și pentru a aduce în discuție faptul că palestinienii încălcaseră angajamentele din urmă, de a pune capăt incitării, a aduce modificări la Carta OEP și a dezarma grupurile teroriste. Retragerile ulterioare ale israelienilor depindeau de modul cum palestinienii aveau să se achite de aceste obligații.

11-25 iulie 2000: La **Negocierile de la Camp David** pentru a rezolva aspecte finale, Clinton a acționat ca mediator. Prim-ministrul Israelului, Ehud Barak, a oferit 95% din Cisiordania învecinată, 100% din Gaza, o capitală în Ierusalimul de Est, înlăturarea comunităților evreiești din acele zone și 30 de milioane de dolari pentru a ajuta la mutarea refugiaților palestinieni. Palestinienii nu au răspuns ofertei. Mai târziu, oficialii OEP au pretins că oferta lui Barak le-ar fi oferit doar enclave dispartate. Israelienii și oficialii S.U.A. au contestat aceste afirmații.

Propunerile finale făcute palestinienilor „nu puteau constitui podeaua negocierilor. Nici tavanul acestora. Era acoperișul... cei ce susțin că erau doar cantoane, complet fals. Erau zone învecinate.” - Dennis Ross, trimis al S.U.A. și negociator.³

28-30 septembrie 2000: Violențele au erupt, marcând începutul celei **de-a doua Intifade al-Aqsa**, o campanie de terorism palestinian, care pur și simplu a pus capăt procesului de la Oslo. Cu toate că pe moment palestinienii au pretins că pelerinajul candidatului la funcția de prim-ministru, Ariel Șaron, ar fi declanșat violența, liderii palestinieni (inclusiv ministrul palestinian al comunicațiilor, Imhad Falouji) au admis public mai târziu că intifada fusese planificată încă de la finalul negocierilor de la Camp David.⁴

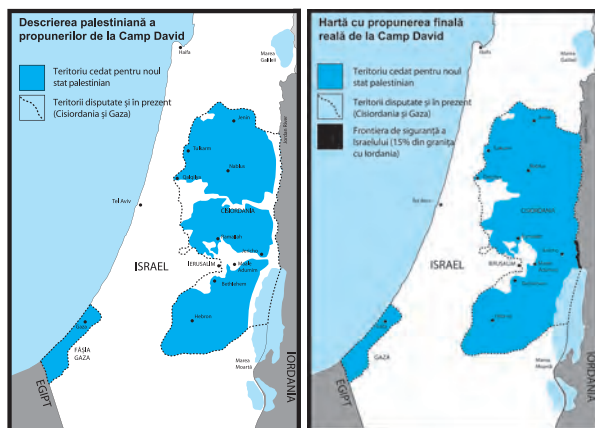
22-28 ianuarie 2001: La **Conferința Taba**, unde Barak a făcut o altă ofertă, incluzând 97% din Cisiordania, din nou, nu s-a ajuns la nicio înțelegere. Oferta lui Barak a fost anulată, în contextul apropierei alegerilor în Israel, și a faptului că atacurile teroriste împotriva Israelului au crescut foarte rapid.

Prim-ministrul israelian Ehud Barak, președintele S.U.A. Bill Clinton și șeful OEP, Yasser Arafat la Camp David, în 2000.

„Înțelegeți că plănuim să eliminăm statul Israel și să înființăm un stat pur palestinian. Le vom face evreilor viața insuportabilă prin război psihologic și explozia populației... Nu am ce face cu evreii; ei sunt și rămân evrei.”

- Yasser Arafat către audiența arabă în Stockholm, 30 ianuarie, 1996.²

Liderii palestinieni au pretins că oferta pe care au respins-o la Camp David a constituit o serie neviabilă de cantoane (stânga). Trimisul S.U.A. în Orientul Mijlociu și negociatorul Dennis Ross au evaluat că propunerea de la Camp David era pe termen lung. (Hărți de la Dennis Ross, *The Missing Peace*, 2004).

Președintele S.U.A. George Bush cu prim-ministrul israelian Ariel Șaron

4 iunie 2003: Planul de pace a fost adoptat oficial la Summit-ul de la Aqaba de către prim-ministrul israelian Șaron, prim-ministrul palestinian Mahmoud Abbas, regele Abdullah al II-lea al Iordaniei și președintele S.U.A. George Bush. Planul bazat pe performanță prevedea ca palestinienii să pună capăt terorismului și propagandei împotriva Israelului. Israelul, pe de altă parte, se angaja să îi ajute pe palestinieni să își construiască instituțiile și să stopeze procesul de colonizare în regiune. Își propunea crearea unui stat palestinian înainte de 2005. „Cvartet-ul”, alcătuit din O.N.U., Uniunea Europeană, S.U.A. și Rusia trebuiau să supervizeze procesul.

11 noiembrie 2004: Arafat a murit la Paris. Fostul premier palestinian și Abbas, colegul lui Arafat, a fost ales lider al OEP și, mai târziu, președinte al Autorității Naționale Palestiniene.

August 2005: Israelul s-a retras în mod unilateral de pe teritoriul încă sub administrare israeliană, însumând 20% din Fâșia Gaza, dar și din nordul Cisiordaniei, dezrădăcinând comunitățile de israelieni (inclusiv morții din cimitire), așa cum s-a anunțat în aprilie 2004.

Ianuarie 2006: Ehud Olmert a devenit prim ministru interimar al Israelului, după ce Șaron a suferit un atac cerebral. Hamas, un grup terorist dedicat distrugerii Israelului, potrivit Cartei sale de înființare, a câștigat alegerile parlamentare ale Autorității Naționale Palestiniene.

Iulie-august 2006: Războiul Hezbollah

Iunie 2007: Hamas a lansat o lovitură violentă, care a separat Autoritatea Națională Palestiniană în Gaza controlată și Cisiordania controlată de Autoritatea Națională Palestiniană.

2009-2012: Președintele Autorității Naționale Palestiniene a refuzat să continue negocierile directe cu Israelul.

Părțile importante în timpul procesului de pace

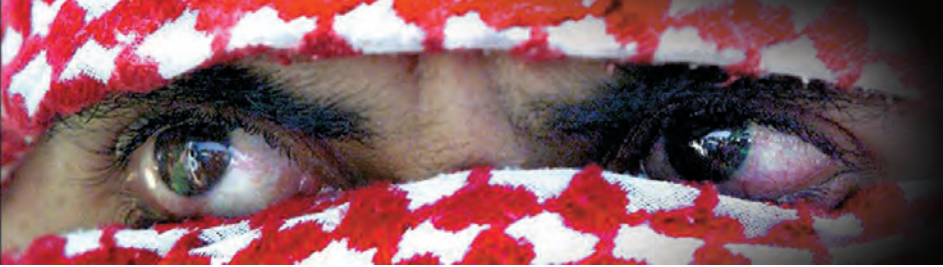
Anul	S.U.A.	Israel	Palestinienii
1993	Președintele Bill Clinton, trimisul în Orientul Mijlociu, Dennis Ross	Prim-ministrul Itzhac Rabin, Partidul Muncii; Ministrul afacerilor externe Șimon Peres	Liderul OEP Yasser Arafat
1995	Președintele Bill Clinton, trimisul în Orientul Mijlociu, Dennis Ross	Prim-ministrul Șimon Peres, Partidul Muncii	Președintele OEP Yasser Arafat
1996	Președintele Bill Clinton, trimisul în Orientul Mijlociu, Dennis Ross	Prim-ministrul Benjamin Netaniahu, Partidul Likud	Președintele OEP Yasser Arafat
1999	Președintele Bill Clinton, trimisul în Orientul Mijlociu, Dennis Ross	Prim-ministrul Ehud Barak, Partidul Muncii	Președintele OEP Yasser Arafat
2001	Președintele George W. Bush, trimisul în Orientul Mijlociu, Dennis Ross	Prim-ministrul Ariel Șaron, Partidul Likud	Președintele OEP Yasser Arafat
2004	Președintele George W. Bush	Prim-ministrul Ariel Șaron, Partidul Likud	Liderul OEP Mahmoud Abbas
2006	Președintele George W. Bush	Prim-ministrul Ehud Olmert, Partidul Kadima	Președintele Autorității Naționale Palestiniene Mahmoud Abbas
2009	Președintele Barack Obama	Prim-ministrul Benjamin Netaniahu, Partidul Likud	Președintele Autorității Naționale Palestiniene; liderul Hamas Ismail Haniyeh, Gaza

Evoluția terorismului de la începutul procesului de pace de la Oslo⁵

În cei cinci ani după semnarea Acordurilor de la Oslo, grupurile teroriste palestiniene, care erau împotriva soluției celor două state, au omorât 282 israelieni, mult mai mulți față de numărul total al celor omorâți în toți cei 15 ani de dinainte de semnarea Acordurilor (216). În ciuda terorismului escaladant și a incitărilor la violență, Israelul a continuat să se retragă până când Autoritatea Națională Palestiniană a ajuns să guverneze 98% din palestinieni. Israelul a reocupat în mod intermitent aceste zone, după cum o cereau scopurile de securitate, în cadrul operațiilor defensive din timpul celei de-a doua Intifade. Violența a subminat premisa centrală a Acordurilor de la Oslo, aceea că neînțelegerile vor fi rezolvate în mod pașnic, și a spulberat efectiv eforturile de pace.

Anul	Israelieni uciși în atacuri teroriste
Septembrie 1883-1994	26
1994	73
1995	52
1996	87
1997	31
1998	13
1999	4
2000 - începe a doua Intifada	47
2001	206
2002	452
2003	214
2004	117
2005	45
2006	32
2007	17
2008	38
2009	15
2010	11

¹„Declaration of Principles on Interim Self-Government Arrangement”, 13 septembrie 1993. ²Citat în „Arafat in Stockholm”, Arutz-7, 27 februarie 1996. ³Interviu cu Dennis Ross pe Fox News Sunday, 21 aprilie 2002. ⁴Lamia Lahoud, „PA minister: Intifada planned since July”, Jerusalem Post, 4 martie 2001. ⁵Statistici compilate din „Fatalities in Palestinian Terror Attacks (1967-2005)”, Jewish Virtual Library; 2007 date de la Intelligence and Terrorism Information Center, „Anti-Israel Terrorism in 2007 and its Trend in 2008: Overview”, 5 iunie 2008; Israel Security Agency, „2010 Summary: Data and Trends in Palestinian Terrorism”.

GRUPURI

28 SEPTEMBRIE 2000 - PREZENT: Procesul Oslo s-a încheiat în septembrie 2000, când mai multe grupuri palestiniene extremiste, având sprijinul lui Yasser Arafat și al Autorității Naționale Palestiniene, au lansat un război terorist împotriva Israelului. Aceste grupuri au sabotat planurile de pace ale palestinienilor de rând, forțând Israelul să se concentreze pe auto-apărare.

Cu toate că existaseră manifestări teroriste pe parcursul procesului Oslo, acum au escaladat într-o campanie organizată, sistematică de asalturi cu explozibil pe marginea drumului, ambuscade și atacuri armate. Atacurile sinucigașe cu bombe, tactica specifică Intifadei, au fost cele mai letale, provocând 47% dintre victimele israeliene. Țintele teroriștilor au fost civili. Sinucigașii cu bombe au atacat restaurante, cluburi de dans, sinagogi, petreceri bar mițva și mijloace de transport în comun. Au fost lunetiști care i-au împușcat pe autostradă pe cei ce făceau naveta. Atacatorii au infiltrat casele particulare și au lansat rachete în curțile școlilor.

În timpul negocierilor de la Oslo, Yasser Arafat, OEP și Autoritatea Națională Palestiniană s-au angajat să dezarmeze și să dezmembreze grupurile teroriste. În schimb, au continuat să-i aprovizioneze cu arme pe teroriști, să promoveze incitarea și să ofere teroriștilor sprijin financiar și ideologic, pentru a forța Israelul să facă mai multe concesii.

Autoritatea Națională Palestiniană i-a onorat public pe sinucigașii cu bombe, numindu-i martiri, și a autorizat incitarea publică în media, școli și moschei, pentru a ataca Israelul și locuitorii acestuia. Mulți oficiali din forțele de securitate ale Autorității Naționale Palestiniene erau implicați totodată și în activități teroriste. În ianuarie 2006, prim-ministrul Autorității Naționale Palestiniene, Mahmoud Abbas, a anunțat că va continua politica de a acorda indemnizații anuale familiilor sinucigașilor cu bombe.³ În aceeași lună, grupul islamic radical Hamas a câștigat alegerile în Autoritatea Națională Palestiniană cu majoritate de voturi și, printr-o lovitură de stat violentă în 2007, a preluat Fâșia Gaza.

„Cine crede că Intifada a izbucnit din cauza vizitei disprețuite a lui Sharon la moscheea al-Aqsa se înșală. Această Intifadă a fost plănuită în avans, încă de la întoarcerea președintelui Arafat de la negocierile Camp David, când a dejucat planurile președintelui Clinton.”

- Ministrul comunicațiilor Autorității Naționale Palestiniene, Imad Falouji, 3 martie 2001¹

Terorismul împotriva Israelului, 28 septembrie 2000 - 31 decembrie 2005²

**25.770 atacuri teroriste
147 atacuri sinucigașe cu bombă
(cauzând 47% din morți)
1.084 omorâți
7.454 răniți
82% dintre morți și răniți erau civili
(2000 - 2004)**

Terorismul palestinian: cap de afiș în războiul terorii împotriva Israelului

Teroriștii provin dintr-o rețea masivă de grupuri armate palestiniene. Unele au legătură directă cu OEP, ce rămâne o forță în Autoritatea Națională Palestiniană. Majoritatea oficialilor acesteia aparțin OEP sau Hamas. Unele grupuri, cum ar fi Hamas, sunt islamisti radicali, în timp ce altele, ca Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, sunt seculare. Imediat după retragerea Israelului din Gaza, în vara lui 2005, agenții Al Qaeda și Hezbollah au înființat celule în Gaza. Cu toate că aceste grupuri concurează adesea unele cu altele, ele colaborează frecvent. Toate primesc încurajare, sprijin financiar, arme și, în anumite cazuri, directive, de la arabi și alte state, care le asigură totodată și locuri de scăpare. De exemplu, Iranul a finanțat Hamas și Hezbollah cu milioane de dolari anual; liderul Hamas Khaled Maashal locuiește în Damasc, Siria; iar Hamas și Hezbollah au semnat un acord în 2004 pentru a spori atacurile asupra Israelului.⁴

HAMAS (MIȘCAREA ISLAMICĂ DE REZISTENȚĂ)⁵

FONDAT	1987 - A câștigat alegerile parlamentare în ianuarie 2006
FONDATOR / LIDER	Sheikh Ahmed Yassin (1987-2004); Khaled Mashal (2004-prezent)
LOCAȚIE	Cisiordania și Gaza; Lideri și în Siria, Liban, Iran
IDEOLOGIE	Frăție musulmană islamică. Se opune OEP. „Israel va exista până când Islamul îl va șterge de pe fața pământului. Nu există altă soluție la problema palestiniană decât Jihadul („războiul sfânt”). - Carta Hamas
OPERAȚIUNI	Atacuri cu arme de foc, bombardamente, atacuri cu rachete, misiuni sinucigașe. 773 atacuri teroriste doar în 2003 și 2004 41 de atacuri sinucigașe cu bombă (1993 - 2000) 58 de atacuri sinucigașe cu bombă (2000 - 2005) 377 israelieni uciși, 2.076 răniți (2000 - 2004) 29 de atentate sinucigașe cu bombă, dejucate (2005) 40% din toți sinucigașii cu bombă (2000 - 2005)
NOTE	Un rol cheie în războiul terorii împotriva Israelului. A comis 40% din atacurile sinucigașe cu bombă. A dominat Gaza. Și-a schimbat orientarea strategică spre atacuri cu rachete și mortiere. Relații strânse cu Siria, Iran și Liban. A fondat grupări în Arabia Saudită, statele din Golf, Europa de Vest, Hezbollah ș.a. Conform Departamentului de Stat al S.U.A., se află pe lista organizațiilor teroriste.

TERORISTE

„Mesajul meu către evreii detestabili este acela că nu există alt Dumnezeu în afară de Allah, vă vom vâna în orice colț! Suntem o națiune care bea sânge și știm că nu e alt sânge mai bun decât cel al evreilor. Nu vă vom lăsa în pace până nu ne vom fi potolit setea cu sângele vostru, și cea a copiilor voștri.”
- transmisie Hamas, februarie 2006⁶

„S-ar putea să pierdem sau să câștigăm (din punct de vedere tactic), însă ochii noștri vor continua să aspire la obiectivul strategic, anume o Palestină de la râu până la mare (referire la Israel). Orice am obține acum, nu ne poate face să uităm acest adevăr suprem.”

- Faisal Hussein, reprezentant OEP la Ierusalim și ministru al Autorității Naționale Palestiniene, aprilie 2001⁷

ORGANIZAȚIA PENTRU ELIBERAREA PALESTINEI (OEP)⁸

FONDAT	1964
FONDATOR / LIDER	Ahmed Shukairy, de naționalitate egipteană. Sponsorizat de președintele egiptean Gamal Nasser. Yasser Arafat, Liderul OEP: 1969 - 2004. Mahmoud Abbas (Abu Mazen), Co-fondator al OEP. Lider al OEP din 2005 până în prezent.
IDEOLOGIE	Naționalist secular arab. „Lupta armată e singurul mod de a elibera Palestina. Divizarea Palestinei în 1947 și înființarea statului Israel sunt complet ilegale, indiferent de câți ani au trecut. Pretențiile evreilor de a avea legături istorice sau religioase cu Palestina sunt incompatibile cu faptele istorice.” - Carta OEP 1968
OPERAȚIUNI	Deturnări de avioane, luări de ostatici, asasinate, 1968 - 1982: ținta lor au fost civilii din Israel și evreii de pretutindeni; a efecturat operațiuni împotriva libanezilor, iordanienilor și americanilor. A încercat să îl răstoarne pe regele Hussein al Iordaniei și a fost zdrobit de armata lui Hussein în septembrie 1970.
NOTE	Înființată ca organizație umbrelă pentru grupurile naționaliste palestiniene militante. 1974: O.N.U. recunoaște OEP ca reprezentant unic al poporului palestinian. 1993: OEP semnează Acordurile de Pace de la Oslo, spunând că recunoaște formal Israelul. Devine partidul politic dominant în cadrul Autorității Naționale Palestiniene. 1996: OEP votează pentru modificarea Cartei sale, pentru a elimina clauzele promovând distrugerea Israelului. Carta a rămas neschimbată în actele publice, la nivelul 2007. Acuzată de comunitatea internațională de corupție extensivă și de deturnare de fonduri și ajutoare internaționale în perioada guvernării asupra Autorității Naționale Palestiniene.

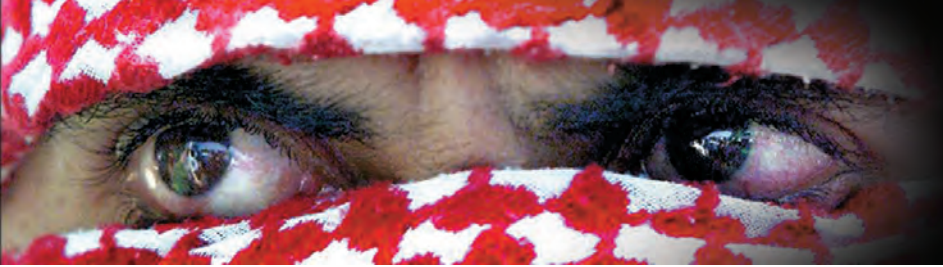
MIȘCAREA PENTRU ELIBERAREA NAȚIONALĂ A PALESTINEI (FATAH)⁹

Ramuri ale miliției Fatah: Tanzim și Brigada Martirilor Al-Aqsa

FONDAT	1959
FONDATOR / LIDER	Yasser Arafat, de naționalitate egipteană, cu Mahmoud Abbas (Abu Mazen) și alții.
IDEOLOGIE	Grup de eliberare naționalist-revoluționară. A preluat controlul asupra OEP rămas cea mai mare facțiune a acesteia.
MILIȚII (RAMURI)	Tanzim: înființată în 1983. Aripa militară și operațională a Fatah. Marwan Barghouti, lider Tanzim în Cisjordan, în prezent în închisoarea israeliană, condamnat la închisoare pe viață (verdictul a fost cinci sentințe pe viață). Brigada Martirilor Al Aqsa: înființată în 2000, după izbucnirea celei de-a doua Intifade. Majoritatea agenților Fatah lucrează în Brigada Martirilor Al Aqsa.
OPERAȚIUNI	Lupte de gherilă, atacuri cu arme, cu bombe, atacuri cu rachetă și sinucigașe. 214 atacuri teroriste doar în 2003 și 2004. 33 de atacuri sinucigașe cu bombă (2000 - 2005). Prima femeie sinucigașă cu bombă (27.01.2002). Au fost trimise 5 femei sinucigașe cu bombă (2002 - 2005). 47 de sinucigași cu bombă deconspirați și arestați (2005).
NOTE	Fatah are câteva grupări de miliție, între care și Force-17. La jumătatea celei de-a doua Intifade, milițiile Fatah au început să se coordoneze cu grupurile teroriste islamice radicale, pentru operațiuni teroriste comune.

GRUPURI

JIHADUL ISLAMIC PALESTINIAN (JIP)¹⁰

FONDAT	1979
FONDATOR / LIDER	Fathi 'Abd al-Aziz al-Shqaqi (1979 - 1995), Sheikh 'Abd al-Aziz 'Odah, dr. Ramadan Shalah
LOCAȚIE	Cisiordania și Gaza. Sponsorizat de Iran și Siria
IDEOLOGIE	Islamist radical și naționalist. Angajat să „creeze un stat islamic palestinian și să distrugă Israelul prin războiul sfânt.” Se opune guvernelor pro-occidentale și arabe. - Raportul BBC
OPERAȚIUNI	Operațiuni: atacuri cu arme de foc, bombe, rachete și atentate sinucigașe cu bombă. 1000 de atacuri teroriste (2000 - 2004) 950 de israelieni răniți, 150 morți 39 de sinucideri cu bombă (2000 - 2005) Lupta de la Jenin, 2002. Centrul JIP era în Jenin, „capitala teroriștilor sinucigași” palestinieni. 59 de atacatori sinucigași cu bombă, deconspirați și arestați.
NOTE	Un grup mic, care devine treptat un jucător major. Recrutează adepți în moschei și universități. Se opune acordurilor de încetare a focului și organizează operațiuni teroriste, precum cele din februarie 2005 și 1 ianuarie 2006.

Atac sinucigaș cu bombă

HEZBOLLAH (PARTIDUL LUI DUMNEZEU)¹¹

FONDAT	1982. Manifestul oficial a fost lansat pe 16 februarie 1985
FONDATOR / LIDER	Gărzile Revoluționare iraniene; părinte spiritual șeicul Muhammed Hussein Fadlallah; secretarul general șeicul Abbas al-Musawi, 1991 - 1992; Șeicul Hassan Nasrallah 1992 - prezent
LOCAȚIE	Sudul Libanului. Înființat de Iran.
IDEOLOGIE	Grup terorist fundamentalist islamic, šiit/ Partid politic libanez. Obiectivele sunt înființarea statului islamic care să cuprindă lumea arabă, eliminarea Israelului și lupta împotriva „imperialismului occidental”.
OPERAȚIUNI	Atacuri cu arme de foc, rachete, bombe, răpiri, atentate sinucigașe cu bombă. 241 de pușcași marini americani omorâți de un atacator sinucigaș care conducea un camion. Bombardarea cazărnilor pușcașilor marini din S.U.A. și a ambasadei, Beirut, 1983. 29 de victime în bombardarea ambasadei israeliene, Buenos Aires, 1992. 96 de victime în bombardarea Centrului Cultural Israelian din Buenos Aires, 1994. 813 atacuri teroriste 1990 - 1995. 3 soldați israelieni de la graniță, răpiți și omorâți în 2000. 183 de atacuri teroriste (mai 2000 - mai 2004). Au declanșat un război de-a lungul graniței recunoscute internațional a Israelului, prin răpirea a doi soldați israelieni și uciderea a opt, precum și atacul cu mortiere în orașele din nordul Israelului, 2006. (vezi mai multe informații despre războiul Israelului cu Hezbollah în paginile 30-33)
NOTE	Nu are baza în Palestina, dar sprijină extensiv grupurile teroriste palestinieni. Înființează celule în Cisiordania și Gaza. A atacat în mod continuu granița Israelului cu Libanul. Acum are agenți în Caraibe, în America Centrală, de Nord și de Sud. Conform Departamentului de Stat al S.U.A., fac parte din lista de organizații teroriste.

Rachete katiușa lansate din sudul Libanului

TERORISTE

„Nimeni nu are voie să întrebe de ce i-a pedepsit Hitler pe evrei... Hitler e cel care i-a atacat, sau meritau chiar mai mult pentru crima lor?”
– Ziar oficial din Egipt, 27 mai 2001¹²

Grupări teroriste mai mici

FRONTUL POPULAR DE ELIBERARE A PALESTINEI (PFLP)

FAȚIUNI:

FRONTUL POPULAR DE ELIBERARE A PALESTINEI (PFLP)

FRONTUL DEMOCRAT PENTRU ELIBERAREA PALESTINEI (DFLP)

Patul unui copil omorât de un terorist

FONDAT	1967
FONDATOR / LIDER	George Habash (1971 - 2000); Ahmad Sadat (2001 - prezent)
LOCAȚIE	Cisiordania, Gaza, Siria, Liban
IDEOLOGIE	Marxist-leninistă, naționalism revoluționar prin insurecție armată. Refuză să recunoască Israelul. S-a separat de OEP în 1974 din cauza „strategiei pe etape” (care presupunea eliberarea Palestinei în etape, mai degrabă decât într-un singur război), însă mai târziu s-a realăturat OEP.
OPERAȚIUNI	A lansat anii 1970 atacuri cu răsunet în mass-media, precum deturnări de avioane. Atacuri cu arme de foc, cu bombe și atacuri sinucigașe. L-a asasinat pe ministrul israelian al turismului Rechvam Ze`evi, octombrie 2001. 8 atacuri sinucigașe cu bombă (2000 - 2005). 14 atacatori sinucigași cu bombă au fost opriți și arestați (2005).
NOTE	Participanți activi majori în anii 1970 și 1980, însă PFLP și grupurile atașate sunt considerate astăzi minore.

Alte grupuri teroriste care nu sunt amintite aici reprezintă amenințări serioase la adresa cetățenilor israelieni.

Consecințele unui atac sinucigaș cu bombă, într-o stație de autobuz din Tel Aviv, 2006.

Un atac sinucigaș cu bombă palestinian asupra unui autobuz israelian, 5 martie 2003, 17 oameni omorâți, 53 răniți.

¹Citat de Lamiã Lahoud, „PA Minister: Intifada planned since July”, *Jerusalem Post*, 4 martie 2001. ²Intelligence and Terrorism Information Center, „Palestinian Terrorism in 2005”, 31 decembrie 2005. ³Jonathan D. Halevi, „Abbas Approves PA Assistance to Families of Suicide Bombers”, *News First Class*, 5 decembrie 2005. ⁴Terrorist Group Profile for Hizballah, *Country Reports on Terrorism*, 2004; United States Department of State, aprilie 2005; Intelligence and Terrorism Information Center, „Special Information Bulletin”, 4 aprilie 2005. ⁵„ Hamas ” at Jewish Virtual Library; Intelligence and Terrorism Information Center, „Suicide Bombing terrorism during the current Israeli-Palestinian Confrontation”, 1 ianuarie 2006; Israel Ministry of Foreign Affairs (MFA), „2005 Terrorism Review”, 2 ianuarie 2006. ⁶Itamar Marcus and Barbara Crook, „ Hamas Video: We will drink the blood of the Jews ”, *Palestinian Media watch Bulletin*, 14 februarie 2006. ⁷Citat în publicația libaneză *Al-Safir*, 21 martie 2001. ⁸„ PLO ” în Jewish Virtual Library; CAMERA, „Yassir Arafat’s Timeline of Terror”, 13 noiembrie 2004, la CAMERA; Barry rubin și Judith Colp Rubin, *Yassir Arafat: A Political Biography*, 2003. ⁹„ Fatah’s Political program ” în Jewish Virtual Library; Institute for Counter-Terrorism (ICT), „Fatah Tanzim”, site-ul ICT (www.ict.org.il); Intelligence and Terrorism Information Center, „Special Information Bulletin”, 28 februarie 2005; Intelligence and Terrorism Information Center, „Suicide Bombing”, op. cit.; MFA, „2005 Terrorism Review”, op. cit. ¹⁰„Palestinian Islamic Jihad”, în Jewish Virtual Library, Intelligence and Terrorism Information Center, „Special Information Bulletin”, 28 februarie 2005; Intelligence and Terrorism Information Center, „Suicide Bombing”, op. cit.; MFA, „2005 Terrorism Review”, op. cit.; http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middle_east/1005081.stm. ¹¹ICT, „Hezbollah”, site-ul ICT; Intelligence and Terrorism Information Center, „Background Information about Hezbollah..”, 13 iulie 2006; U.S. Department of State, „Background information on Foreign Terrorist Organizations”; MFA, „Terrorism from Lebanon-Hezbollah”, 29 ianuarie 2004. ¹²Mahmoud Muhammad Khadr, „In Defense of Hitler”, *Al-Akhhbar*, 27 mai 2001. ¹³„PFLP” la Jewish Virtual Library; Institute for Counter-Terrorism (ICT), „Popular Front for the Liberation of Palestine, site-ul ICT; Intelligence and Terrorism Information Center, „Suicide Bombing”, op. cit.; MFA, „2005 Terrorism Review”, op. cit.

RĂZBOAIE TERORISTE

Războaiele convenționale împotriva Israelului au luat sfârșit după **Tratatul de pace Israel – Egipt, în 1979**. De atunci, Israelul a fost nevoit să se apere împotriva organizațiilor teroriste sprijinite de Siria și Iran. Împuterniciții iranieni Hezbollah și Hamas cer deschis uciderea evreilor și distrugerea Israelului, încalcă în mod curent regulile conflictului armat, folosind scuturi umane, se integrează în centrele populate și vizează în mod sistematic civili israelieni și alți indivizi din toată lumea. Totodată, manipulează și folosesc media ca armă propagandistică. Israelul, în schimb, a căutat strategii omenoase pentru a lupta în războaiele teroriste și pentru a se împotrivi teroriștilor, fără a aduce pagube civililor nevinovați.

Hezbollah, având baza în Liban, a declanșat un război împotriva Israelului în 2006, numit al doilea război libanez sau războiul cu Hezbollah (vezi pagina 15). În decembrie 2008, Israelul a fost forțat să lanseze o operațiune militară împotriva Hamas, care controlează Gaza.

„Plumb topit”: Operațiunea militară a Israelului împotriva Hamas 27 decembrie 2008 – 18 ianuarie 2009

În 2005, Israelul i-a evacuat pe cei 8.500 de cetățeni ai săi din Gaza, în speranța că acest lucru va da un impuls pentru pace.

Totuși, retragerea Israelului a avut ca rezultat sporirea terorismului, nu pacea. În iunie 2007, Hamas a preluat controlul asupra Gaza printr-o lovitură sângeroasă. Între 2005 și 2008, Hamas și grupurile sale afiliate au lansat peste 9.500 de rachete și mortiere împotriva civililor din sudul Israelului. Douăzeci de civili au fost omorâți, și 333 răniți grav. Hamas și-a modernizat armamentul, punând un milion de civili din sudul Israelului în bătaia focului.

Scopul Hamas, așa cum a fost declarat în documentul său de înființare și repetat adesea de liderii săi, a fost uciderea evreilor, „ștergerea oricărei urme” a Israelului și înlocuirea acestuia cu o teocrație musulmană de tip taliban. (Carta Hamas, 1988 – prezent)

Traumă psihologică: Rachete și mortiere au lovit grădinițe, spitale, școli, azile, case și mall-uri. Israelienii au trăit cu groaza sirenelor de avertizare, care le ofereau între 15 și 45 de secunde să ajungă la un adăpost împotriva rachetelor.

În Sderot, un oraș aflat la 1,6 km de Gaza, 94% dintre copii au fost afectați de sindromul de stres posttraumatic.

Răspunsul Israelului: abținere și acordare de ajutor umanitar. Timp de trei ani, Israelul nu a răspuns cu o operațiune militară majoră. A organizat periodic operațiuni de recunoaștere, pentru a identifica și distruge bazele de lansare a rachetelor, depozitelor de muniție și tunelelor de contrabandă cu arme. În același timp, Israelul a continuat să transfere mii de tone de ajutor umanitar, combustibil și provizii către cetățenii din Gaza, prin puncte de frontieră special desemnate.

În noiembrie 2008, Hamas a violat un armistițiu temporar, reîncepând atacurile. Egiptul a negociat un „răstimp de liniște” în iunie, însă Hamas a profitat de acest lucru, pentru a săpa tunele de contrabandă cu arme, printre care și unul de lângă granița Israelului, care avea scopul de a infiltra și a răpi israelieni. Pe 4 noiembrie, Israelul a distrus acest tunel. În această confruntare au fost omorâți șase luptători Hamas. Organizația teroristă s-a folosit de această operațiune limitată pentru a justifica atacurile din ce în ce mai numeroase. A lansat 340 de rachete și mortiere, în medie peste șapte pe zi, între 4 noiembrie și 19 decembrie.

În decembrie 2008, Hamas a refuzat să pună capăt atacurilor și să reînnoiască armistițiul. Israelul rămânea fără opțiuni. Ca orice națiune suverană, Israelul trebuia să își protejeze cetățenii de atacurile nesfârșite cu rachete.

„Dacă cineva lansează rachete spre casa în care se odihnesc cele două fete ale mele, voi face tot ce îmi stă în putere să opresc asta. Mă aștept ca israelienii să facă același lucru.” – Candidatul la funcția de președinte Barack Obama, iulie 2008.¹

ÎMPOTRIVA ISRAELULUI

Obiectivele militare ale Israelului în cadrul operațiunii „Plumb topit”: dezactivarea Hamas, fără ca asta să îi afecteze pe civilii palestinieni.

Hamas s-a lăudat că ar avea între 15.000 și 20.000 de luptători înarmați.² „Rezidenți din Gaza... nu luptăm împotriva voastră. Această organizație teroristă (Hamas) a provocat dezastru în rândul celor două popoare.” – Prim-ministrul israelian Ehud Olmert, 27 decembrie 2008.

Hamas a comis frecvent crime contra drepturilor omului. A vizat civili, fără a ține seama de nimic, și a folosit adesea locuitorii ai Gazei pe post de scuturi umane. Hamas și-a ascuns arsenalele în școli, moschei, spitale, clădiri O.N.U. și locuințe rezidențiale.

„Faptul că infracțiunile comise de Hamas au fost intenționate, e de la sine înțeles – rachetele grupului au lovit fără discriminare civili.” – Judecătorul Richard Goldstone³

Hamas a încercat să provoace o criză umanitară.

Lunetiștii Hamas au omorât muncitori ce transportau ajutoare umanitare în Gaza.⁴ A pus capăt ajutorului destinat civililor din Gaza, dându-l agenților Hamas sau magazinelor deținute de acesta, pentru a fi vândute la supra-preț.⁵

În timpul războiului, Israelul a mers dincolo de cerințele legii internaționale pentru a proteja civilii din Gaza. Israelul i-a avertizat de atacurile iminente, pentru ca aceștia să se poată muta în zone mai sigure, prin intermediul a 163.000 de apeluri telefonice individuale, 2.250.000 de fluturașe și transmisiuni radio.⁶

- Israelul a asigurat transportul regulat al bunurilor în timpul războiului cu Hamas. A livrat 59.280 de tone de provizii pentru ajutor umanitar în 2.281 de camioane.⁷ La o săptămână după începerea operațiunii „Plumb topit”, Israelul a declarat o încetare zilnică a focului pe o

perioadă de trei ore, pentru a putea transporta bunurile, cu toate că Hamas nu a respectat această regulă.

- Israelul a folosit lovituri chirurgicale și muniție de precizie, pentru a evita să afecteze clădirile din împrejurimile țintelor militare, și a renunțat la acele operațiuni care ar fi pus în primejdie spectatori inocenți.⁹

„Nu cred că a fost vreodată în istoria războaielor militare, o armată care să fi făcut un asemenea efort pentru a reduce victimele în rândul civililor și moartea oamenilor inocenți, cum procedează azi armata israeliană în Gaza.” – Colonelul britanic (în rezervă) Richard Kemp, BBC TV News, 18 ianuarie 2009¹⁰

Hamas a confirmat că majoritatea deceselor din rândul palestinienilor (între 1.166 și 1.400) în cadrul operațiunii „Plumb topit” au fost combatanți.

În septembrie 2010, ministrul de interne Fathi Hamad a recunoscut public că între 600 și 700 de victime fuseseră combatanți Hamas sau membri ai altor grupuri teroriste.¹¹

În 2009, judecătorul Goldstone, președintele raportului Goldstone al O.N.U., a confirmat că „politica Israelului nu a fost aceea de a trage în civili”¹²

El a recunoscut că victimele din rândul civililor au reprezentat o consecință tragică a războiului.

Unii pretind că Israelul a folosit ilegal „forță disproporționată”, deoarece au existat mult mai multe victime în rândul palestinienilor.

Regula proporționalității nu cere ca numărul victimelor să fie egal. În schimb, „interzice distrugerile colaterale ce depășesc în mod excesiv raportul necesităților militare”.¹³ Obiectivul Israelului a fost acela de a pune capăt abilității Hamas de a continua să lanseze mii de rachete înspre civilii israelieni. Din păcate, victimele din rândul civililor constituie o consecință a războiului.¹⁴ Multe victime civile palestinieni au rezultat din abuzul Hamas asupra propriilor oameni, pe care i-a folosit în mod sistematic pe post de scuturi umane și luptând adesea în zone cu mulți locuitori. Prin contrast, Israelul a depus un efort consistent de a proteja fiecare civil în timpul confruntărilor armate, fie că era vorba de israelieni sau de palestinieni.

„Când militanții palestinieni lansează atacuri cu rachete din zonele civile, ei înșiși sunt responsabili – și nimeni altcineva – pentru morțile civile cauzate de schibururile de focuri.” – Filozoful politic Michael Walzer, 2006¹⁵

¹Dr. Aaron Lerner „Obama’s Sderot Remarks Illustrate How Olmert Team’s Inaction is Incomprehensible”, IMRA, 23 iulie 2008. ²Marie Colvin, „Iran Hones Skills of Hamas Fighters”, *The Australian*, 10 martie 2008. Hamas Commander: „Iran Training Our Men”, *Jerusalem Post*, 9 martie 2008. ³Judge Richard Goldstone „Reconsidering the Goldstone Report on Israel and War Crimes”, *Washington Post*, 1 aprilie 2001. ⁴IDF: „Army Didn’t Fire on UN Truck Driver”, *Jerusalem Post*, 10 ianuarie 2009. ⁵Hamas Raids Aid trucks, Sells Supplies”, *Jerusalem Post*, 12 ianuarie 2009, Khaled Abu Toameh, „Hamas, Fatah Bicker Following Gaza Operation”, *Jerusalem Post*, 20 ianuarie 2009. ⁶MFA, „IDF Issues Warnings to Gaza Civilians”, 7 ianuarie 2009. ⁷Israel Ministry of Foreign Affairs, „Humanitarian Aid to Gaza during IDF Operation”, 22 ianuarie 2009. ⁸Israel Diplomatic Network Newsletter: „News From Israel”, ianuarie-februarie 2009. ⁹Dore Gold, „Did Israel Use Disproportionate Force?” *Jerusalem Issue Briefs*, 28 decembrie 2008. ¹⁰*BBC News*, 18 ianuarie 2009, „Interview With Col. Richard Kemp”, YouTube. ¹¹*Ha’aretz News Service*, „Hamas admits 600-700 of its men were killed in Cast Lead”, *Ha’aretz*, 11 septembrie 2010. ¹²Richard Goldstone, „Reconsidering the Goldstone Report on Israel and War Crimes”, *Washington Post*, 1 aprilie 2011. ¹³Justus Reid Wiener and Avi Bell, „International Law and the Fighting in Gaza”, Jerusalem Center for Public Affairs, 2008. ¹⁴Office of the Prosecutor, International Criminal Court, The Hague, 9 februarie 2008. ¹⁵Michael Walzer, „How Aggressive Should Israel Be?” *The New Republic Online*, 31 iulie 2006.

AMENINȚAREA REGIONALĂ: IRANUL DOTAT CU ARME NUCLEARE

„O bombă atomică ar pustii întreg Israelul, dar ar produce pagube minore în lumea musulmană.”

– Ali Rafsanjani, fost președinte iranian, 2012²

„Israelul este o tumoră canceroasă, ce trebuie înlăturată.”

– liderul iranian Ayatollah Khamenei, 2012¹

În 1979, după ce Israelul a încheiat pace cu dușmanul cel mai puternic din regiune, Egipt, o nouă amenințare s-a ivit. Revoluția islamică din 1979 din Iran a adus la putere lideri extremiști, extrem de împotriviți față de Israel. Regimul teocratic a rupt relațiile amicale ce existaseră între Israel și Iran din 1950.³ Regimul iranian a început să apeleze la discursuri care îndemna la genocid, promovând ideea distrugerii Israelului și grăbindu-se să obțină acces la construcția de arme nucleare, sfidând șase rezoluții ale Consiliului de Securitate al O.N.U.⁴ Comunitatea internațională vede Iranul dotat cu arme nucleare ca o amenințare globală.⁵ Israel îl vede ca o amenințare existențială.

Liderii iranieni sunt mai predispuși să folosească arme nucleare decât orice stat care le-a avut până acum în posesie. Fiind fanatici religioși, cu o ideologie expansionistă, apocaliptică, liderii regimului doresc să răspândească revoluția islamică în toată lumea.⁶ Ei și-au încurajat cetățenii să realizeze atacuri sinucigașe,⁷ au sacrificat zeci de mii de copii iranieni,⁸ și au realizat grave violări ale drepturilor omului, urmărind atingerea propriilor scopuri.⁹

Un Iran nuclear ar declanșa o cursă de înarmare în Orientul Mijlociu, destabilizând și mai mult zona volatilă. Țările învecinate, cum ar fi Iordania, Egiptul și Arabia Saudită¹⁰ au arătat deja că și ele vor să demareze programe nucleare.

Riscul terorismului nuclear, cu arme „murdare” în mâinile teroriștilor, ar escalada în Israel și în toată lumea. Iranul ocupă deja un loc de frunte pe plan mondial în terorismul încurajat de stat,¹¹ și a sponsorizat activitățile teroriste în Orientul Mijlociu, Europa și Asia Centrală.¹² Iranul și împușcăciunii acestuia au omorât și americani: 241 de pușcași marini ai S.U.A. în Liban, în 1983¹³ și 23 de soldați în Arabia Saudită, în 1996.¹⁴ Iranul a acordat sprijin „letal” insurecției în Irak¹⁵ și talibanilor în Afganistan.¹⁶

Un Iran dotat cu arme nucleare ar putea destabiliza economia mondială, manipulând rezervele de petrol și prețurile

acestuia. Iranul a amenințat să închidă Strâmtoarea Ormuz, ruta de transport maritim pentru 40% din petrolul nerafinat din toată lumea, și ar putea să intimideze statele din Golf și Arabia Saudită, pentru a schimba prețul petrolului.¹⁷

Un Iran dotat cu capacități nucleare ar constitui o amenințare serioasă la adresa Israelului.

- Regimul iranian a exprimat în mod repetat amenințări cu genocidul împotriva Israelului, a atacat evrei și israelieni din toată lumea și a comis acte de război împotriva Israelului. Între 2011 și 2012, agenți iranieni au atacat sau au încercat să atace misiunile diplomatice israeliene în India, Thailanda, Georgia și Azerbaidjan.¹⁸
- Iranul a fost supporterul principal al Hezbollah și Hamas,²⁰ grupuri teroriste dedicate distrugerii Israelului.
- Un atac nuclear ar fi catastrofic pentru Israel, o țară mică, cu suprafața de numai 21.000 km² și 7,8 milioane de oameni.²¹

Israelul și comunitatea internațională încearcă să oprească eforturile iranienilor prin rezoluții O.N.U., sancțiuni economice rigide și negocieri. În 2012, Iranului îi erau impuse sancțiuni și mai dure, pe lângă presiunea de a duce negocieri productive.

Atât Israel, cât și S.U.A. au declarat că opțiunea militară rămâne viabilă.

¹Ayatollah Khamenei, „Friday prayer sermons in Terah”, The Office of the Supreme Leader Sayyid Ali Khamenei, 3 februarie 2012. (Notă: În versiunea Farsi, Khamenei este citat ca folosind cuvântul „Israel”. În traducerea engleză a discursului, „Israel” e înlocuit cu „The Zionist Regime” (Regimul Sionist). Asta e fie o greșeală, fie o traducere greșită intenționată.
²www.iran-press-service.com/articles_2001/dec_2001/rafsanjani_nuke_threats_141201.htm. ³Rachel Brandenburg, „Iran and the Palestinians”, U.S. Institute of Peace. ⁴AFP, „Iran Nuclear Plant Violates UN Resolutions: Envoys”, ChannelnewsAsia, 12 ianuarie 2012. ⁵World Leaders Oppose a Nuclear Iran”, Stop Iran’s Nukes web site. ⁶Agence France Presse, 28 aprilie 2006, Office of the Supreme Leader Sayyid Ali Khamenei, „IR Leader Researchers of Mahdism”, 9 iulie 2011, MehdiOnline, „Home”, n.d. ⁷„Iran’s New Government Glorifies Martyrdom”, MEMRI, 29 iulie 2005, Global Security, „Intelligence”, n.d. ⁸Dave Siavashi, „Brainwashing Children: Basij militia to be established in 6,000 elementary schools”, *Iran News Now*, 12 noiembrie 2009. ⁹Amnesty International, „Annual Report 2011”, 2011. ¹⁰Richard Beeston, „Six Arab States Join Rush to Go Nuclear”, *London Sunday Times*, 4 noiembrie 2006. ¹¹www.state.gov/s/ct/rls/crt/2005/64337.htm. ¹²Richard Esposito and Brian Ross, „Iran ‘Directed’ Washington DC Terror Plot, US Says” ABC News, 11 octombrie 2011. ¹³www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/target/etc/cron.html. ¹⁴Philip Shenon, „23 U.S. Troops Die in Truck Bombing in Saudi Base”, *New York Times*, 26 iunie 1996. ¹⁵US State Department Report on Terrorism, 2009, Chapter 3. ¹⁶www.timesonline.co.uk/tol/news/world/afghanistan/article7066239.ece. ¹⁷www.iags.org/n050707.htm. ¹⁸Daniel Byrman, „Iran, Terrorism, and Weapons of Mass Destruction”, *Studies in Conflict & Terrorism*, 2008, AP, „Did Iran plot to kill Israelis in Azerbadjan? CBS News, 21 februarie 2012, Herb Keinson, Gil Hoffman, and Jpost Staff, „Netanyahu: Iran is behind attacks on Israeli embassies”, *Jerusalem Post*, 13 februarie 2012, Daniel Ten Kate and Suttinee Yuvejwattana, „Iranian Bombing Suspects ‘Targeted’ Israelis, Thai Police Say”, Bloomberg, 15 februarie 2012. ¹⁹Ali Akbar Velayati, advisor to the Supreme Leader Khamenei, AL-Jazeera TV, 25 iulie 2009. ²⁰Palestinian Hamas Groups Admits that its Fighters are Trained in Iran”, *Times (UK)*, 9 martie 2008. ²¹Elliot Abrams, „Israel and Iran: The Grounds for an Attack”, *World Affairs Journal*, mai / iunie 2012.

RĂZBOIUL INDIRECT ÎMPOTRIVA ISRAELULUI

BOICOTURI DECAPITALIZARE (RETRAGEREA INVESTIȚIILOR) SANȚIUNI (MIȘCAREA BDS)

După ce israelienii au câștigat războaiele convenționale și contra terorismului, s-a trecut la o nouă formă de atac, prin care se încearcă înfrângerea Israelului prin tactici non-militare: propagandă, campanii de boicotare și manipularea legilor internaționale pentru a condamna Israelul pentru presupuse crime de război. Statele arabe au boicotat Israelul încă de la fondarea sa, dar în 2005 un nou efort de boicotare s-a transformat într-o mișcare agresivă, organizată, care încearcă să convingă cetățeni din democrațiile liberale să adopte campanii anti-Israel. Folosind retorica ce face apel la ideea drepturilor omului, și sub pretextul că servesc „pacea” și „justiția”, cei care activează în acest boicot se străduiesc să defăimeze și să aducă o imagine extrem de rea asupra măsurilor de auto-apărare luate de Israel, a politicilor domestice și a fundamentelor legale. Scopul lor este să învenineze inimile și mințile împotriva Israelului, izolându-l și schilodindu-l prin condamnări și pedepse.

Campania de boicoturi, retrageri de investiții și sancțiuni este o mișcare descentralizată, însă bine coordonată, care a început în 2001, la Conferința O.N.U. împotriva rasismului din Durban, Africa de Sud.¹ Fiind deturnată de extremiști și câteva state islamice, conferința a izolat Israelul. În 2005, când cea de-a doua Intifada s-a domolit, mișcarea de boicotare a stimulat și i-a mobilizat pe adepții acesteia din întreaga lume.² Mișcarea are sute de organizații partenere în S.U.A. și peste hotare. Își planifică cu grijă strategia, mentorându-i pe organizatori, antrenând oratori în acest sens, oferind ca suport manuale de instrucțiuni și antrenând aptitudinile.

BDS urmărește să afecteze în rău opțiunile de autoapărare ale Israelului și să desființeze statul evreu. Scopurile acestei mișcări, inclusiv dreptul la reîntoarcere, sunt o tentativă transparentă de a forța Israelul să adopte politici care l-ar transforma într-o națiune majoritar arabă. Mișcarea BDS este un „cult... pentru a desființa Israelul” – potrivit unui activist anti-israelian, Norman Finkelstein (9 februarie 2012).³

Activiștii BDS caută să influențeze o mulțime de instituții. Ei încearcă să convingă afaceri, biserici de primă linie, uniuni, corporații, universități, artiști cu renume, guverne ale unor orașe sau sate, precum și publicul larg, să adopte politici de boicot împotriva Israelului. Scopul lor este să împingă dezbaterile anti-israeliene în firescul existenței cotidiene.

Activiștii pretind în mod repetat că au succes, cu toate că în 2012, doar un colegiu mic din statul Washington (S.U.A.) a adoptat politica lor. Cu toate acestea, adevăratul scop al campaniei de boicotare este acela de a forța dezbateri despre Israel, pentru a face ca propaganda anti-israeliană să pară ceva normal și obișnuit. Campania de boicotare reprezintă o armă în războiul ideologic mai mare de a nega dreptul Israelului de a exista și de a-și apăra cetățenii.

Obiectivele BDS vizează o varietate de categorii:

- **Boicoturi culturale și academice:** Activiștii solicită boicotarea universităților israeliene, instituțiilor de cercetare, purtătorilor de cuvânt, interpreților, orchestrelor, dansatorilor și atleților. Ei fac presiuni asupra artiștilor populari să își anuleze spectacolele în Israel. Când artiștii israelieni și purtătorii de cuvânt călătoresc în străinătate, activiștii încearcă să le anuleze evenimentele, sau organizează demonstrații agasante și încearcă să închidă (sau să reducă la tăcere) pe vorbitori sau reprezentațiile artistice.
- **Boicoturile economice:** Activiștii influențează companiile să nu mai facă afaceri cu Israelul și prezintă rezoluții universităților și acționarilor să nu mai investească în corporațiile israeliene sau în acele companii străine care vând produse Israelului. Totodată, îi îndeamnă pe vânzători și alte instituții să înceteze să se mai aprovizioneze cu bunuri israeliene.
- **Boicoturi diplomatice / de călătorie:** în ceea ce privește războiul juridic, activiștii din Europa îi acuză în mod fals pe oficialii israelieni cu crime de război și au mandate de arestare emise împotriva lor. Oficiali israelieni de marcă, precum Tzipi Livni, au fost nevoiți să își anuleze călătoriile în Regatul Unit, din cauză că se temeau de un eventual arest.
- **Boicoturi politice:** Activiștii au încercat să submineze sprijinul american acordat Israelului și să pună capăt ajutorului militar al S.U.A. către Israel.

¹Gerald Steinberg, „The Centrality of NGOs in the Durban Strategy”, Yale Israel Journal, 11 iulie 2006, în www.ngo-monitor.org/article.php?viewall=yes&id=1958 și Tom Lantos, „The Durban Debacle: An Insider’s View of the World Conference against Racism at Durban”, Fletcher Forum of World Affairs, iarnă / primăvară 2002, la www.eyeontheun.org/assets/attachments/.../568_durban_debacle.pdf.

²Mișcarea BDS, site: www.bdsmovement.net/call.

³Norman Finkelstein interviu de Frank Barat, 9 februarie 2012, pe http://krishna109.newsvine.com/_news/2012/02/14/10409898-the-anti-israel-boycott-divestment-and-sanctions-bds-campaign-norman-finkelstein-interview.

AUTOAPĂRAREA ISRAELULUI

Îndelungata istorie teroristă împotriva Israelului l-a forțat să dezvolte strategii contrateroriste inovatoare. Israelul este acum respectat ca expert global în acest domeniu, iar politicile lui au devenit modele pentru alte democrații care și-au luat angajamentul să susțină standardele umanitare, chiar și atunci când au de înfruntat teroriști care operează în mijlocul civililor. Ca răspuns la războaiele și terorismul din 2000, Israelul a căutat moduri de a-și proteja cetățenii și, în același timp, să apere viețile palestinienilor și libanezilor nevinovați, care au avut și ei de suferit de pe urma celor ce vor să distrugă Israelul.

PĂSTRÂND ECHILIBRUL ÎNTRE

autoapărare

și valorile
umanitare

Rămășițele unui restaurant israelian aglomerat, distrus de un atacator sinucigaș cu bombă.

Cincizeci de tone de arme ilegale, confiscate de Israel de pe nava palestiniană Karine A.

Teroriștii au introdus pe ascuns bombe și atacatori, folosind ambulanțe.

Adesea, din zonele palestinienesc și din Liban sunt lansate rachete către Israel.

Principiile de bază ale politicilor israeliene sunt:

Umanitare

- Salvarea vieților cetățenilor israelieni
- Protejarea vieților și bunăstarea palestinienilor nevinovați
- Susținerea drepturilor civile și umanitare prin revizuirea Curții Supreme a politicilor contestate

Defensive

- Stoparea teroriștilor și dezasamblarea infrastructurii acestora
- Prevenirea și combaterea misiunilor teroriste
- Eliminarea liderilor teroriști și a susținătorilor acestora

Morminte nou săpate pentru victimele atacurilor sinucigașe cu bombă.

Milanții palestinieni adesea utilizează femei și copii pe post de scuturi umane în timpul atacurilor.

Soldații israelieni au descoperit multe tuneluri folosite pentru a introduce ilegal arme și teroriști.

Israelul a ridicat o barieră de-a lungul Fâșiei Gaza și Cisiordaniei, pentru a preveni infiltrarea teroriștilor.

Punctele de control israeliene au rolul de a stopa teroriștii, care se îmbracă în civili, pentru a putea pătrunde în Israel.

Israelul a fost sub atac continuu de la începutul său, în 1948, și a învățat cum să își păstreze valorile umanitare în timp ce își protejează cetățenii

Strângerea de informații

Arma cea mai eficientă și importantă o reprezintă operațiunile sale de adunare de informații, care îi permit să monitorizeze și să preîntâmpine atacurile împotriva cetățenilor săi.

Măsuri de intimidare și prevenire

Israelul a ales să nu își folosească întreaga capacitate militară în a elimina terorismul, pentru a limita pierderea de vieți palestinieni inocente. Una din strategii a fost aceea de încerca să blocheze accesul teroriștilor la centrele de populație israeliană. Nu există bariere naturale între Israel și Cisiordania. Au existat bariere construite de om când Iordania a ocupat Cisiordania, dar Israelul le-a distrus când a preluat controlul asupra zonei în războiul din 1967. Pentru următorii 33 de ani, oamenii au călătorit mai liber între cele două regiuni. În orice caz, această mișcare liberă a luat sfârșit când campania teroristă a izbucnit în 2000. Israelul a trebuit să îi împiedice pe teroriști să meargă sau să conducă autovehicule în comunitățile israeliene, pentru a omorî sau mutila bărbați, femei și copii.

Doar cca. 3% din bariera de securitate a Israelului este un perete menit să apere împotriva lunetiștilor.

Un terorist înarmat, îmbrăcat în femeie, e prins de armata militară.

Israel utilizează câteva forme de prevenire:

Puncte de control	Drumuri ocolitoare	Gard de siguranță
<p>Toate punctele de control sunt temporare, legale și sunt prevăzute în Acordurile de la Oslo. Ele reprezintă un inconvenient pentru palestinieni și israelieni, cu toate că Israelul a introdus îmbunătățiri în mod progresiv, pentru a facilita tranziția palestinienilor.</p> <ul style="list-style-type: none"> Puncte de control de siguranță în Israel, înainte de 1967: Toți israelienii și vizitatorii trebuiau să treacă prin detectoare de metale și verificări ale bagajelor și / sau percheziții corporale, când intrau în locuri publice, cum ar fi mall-uri, stații de autobuz, muzee, cluburi, cafenele, hoteluri și locuri de închinare. Puncte de control la graniță: În septembrie 2005, existau 26 de puncte de control între Israel și celelalte teritorii.¹ Acestea aveau rolul de a reglementa intrările din Cisiordania în Israel, asemănându-se punctelor de control pe care le pun alte națiuni de-a lungul granițelor cu statele învecinate. Puncte de control de securitate și bariere în trafic, în interiorul Cisiordaniei: Aceste puncte de control încearcă să prevină deplasarea liberă a teroriștilor în cadrul Cisiordaniei și au fost construite în jurul orașelor recunoscute ca centre ale terorismului, cum ar fi Nablus. În 2005, pe măsură ce construcția gardului a progresat, Israelul a micșorat numărul punctelor de control și al barierele rutiere. Când eforturile de menținere a securității în Autoritatea Națională Palestiniană s-au îmbunătățit în 2009, numărul barierele rutiere alcătuite din oameni a scăzut la zece, iar cel al punctelor de control la 14.² Puncte de control de urgență și puncte de control în zonele de legătură: Până în septembrie 2005, pe măsură ce construcția gardului a progresat, Israelul a fost capabil să reducă numărul punctelor de verificare din Cisiordania și al barierele rutiere. Acestea sunt instituite în cazul perioadelor de alertă maximă, dar apoi sunt desființate rapid.³ Pe măsură ce terorismul a scăzut, Israelul a redus numărul punctelor de control. În 2012 rămăseseră doar zece.⁴	<p>În cadrul Acordurilor de la Oslo s-a căzut de acord să se construiască drumuri ocolitoare.</p> <p>Israelul a construit în teritoriile ocupate autostrăzi care să ocolească centrele cu aglomerări urbane, iar Acordurile de la Oslo au permis construirea acestora. Drumurile erau utilizate în mod liber, de către palestinieni și israelieni, până la declanșarea Intifadei, în 2000. Apoi, pentru a reduce numărul victimelor din cadrul atacurilor stradale și al împușcăturilor de pe marginea drumului, Israelul a pus deoparte anumite drumuri doar pentru cetățenii israelieni aparținând oricărei orientări religioase, inclusiv musulmanilor, creștinilor, evreilor, druzilor și altora. În septembrie 2005 existau 41 de astfel de drumuri.⁵ Totodată, israelienilor li se interzicea să conducă pe drumuri rezervate doar palestinienilor, cum ar fi vechiul drum Betleem-Hebron, pentru a spori capacitatea lor de a călători și a reduce riscurile atacurilor împotriva Israelului.</p>	<p>Israelul nu a inițiat construcția gardului până în 2002, când terorismul a atins cote nemaîntâlnite până atunci. Cu toate că mulți au protestat împotriva acestuia, el este similar barierele pe care zeci de alte democrații le-au construit la granițele lor, dintr-o varietate de motive, cum ar fi cele dintre S.U.A. și Mexic, India și Pakistan (Kașmir), Spania și Maroc sau Coreea de Sud și de Nord. Gardul de apărare al Israelului salvează vieți.</p> <ul style="list-style-type: none"> De când a început construcția gardului, în 2002, numărul atacurilor teroriste a scăzut cu peste 90%. 97% o constituie un gard de sârmă; aproximativ 3% (16 km) este un perete de beton, construit pentru a preveni atacurile lunetiștilor, frecvente în zonele respective. Doar între 5 și 8% din teritoriul Cisiordaniei și doar 0,3% din palestinieni vor fi de partea israeliană a gardului.⁶ Palestinienii pot înainta plângerile lor cu privire la barieră în fața Curtii Supreme a Israelului, care în câteva cazuri a decis în favoarea palestinienilor, fapt care a rezultat în redirecționarea gardului.⁷

MĂSURI DE

Operațiuni speciale: atacuri de precizie

Când Autoritatea Națională Palestiniană s-a dovedit incapabilă sau refractară să desființeze grupurile teroriste, Israelul a fost forțat să ia măsuri active de apărare, pentru a-i eradica pe teroriști, infrastructura lor și tunelele de introducere ilegală a armelor. Principiul călăuzitor a fost acela de a urmări doar teroriștii, fără a afecta populația civilă, deși acest lucru nu a fost întotdeauna posibil.

Atacuri aeriene	Raiduri terestre	Lovituri cu țintă precisă	Demolări de case
Israelul a încercat să limiteze utilizarea atacurilor aeriene deoarece teroriștii se plasează adesea în mijlocul civililor. În plus, Israelul apelează la atacuri aeriene controlate, cu precizie limitată, pentru a distruge obiective militare, cum ar fi centrele de operare ale teroriștilor, bazele de antrenament ale acestora și depozitele de muniție.	În multe situații, în loc să își folosească capacitatea de bombardare aeriană, Israelul a trimis soldați să distrugă bazele teroriste, pentru a evita să provoace daune civililor nevinovați. În 2002, Israelul a folosit trupe terestre în Jenin, „capitala teroristă”, deși bombardamentele aeriene ar fi prevenit morțile israeliene. În schimb, 23 de soldați israelieni au fost omorâți și 75 au fost răniți în casele și pe drumurile în care fuseseră plantate capcane cu bombe. În ciuda multor zile de luptă, O.N.U. a declarat că nu au murit decât 52 de palestinieni. 73% dintre ei fuseseră luptători armați, spulberând numărul uriaș de victime, raportat inițial printr-o varietate de surse media (pe care inițial le catalogaseră ca un „masacru”) ⁸	În concordanță cu regulile războiului, Israelul a încercat să prevină atacuri viitoare prin operațiuni de precizie împotriva inițiatorilor și inginerilor grupurilor teroriste. Eliminarea acestor lideri destabilizează organizațiile teroriste și le scade moralul. După ce capii Hamas au fost eliminați prin asemenea operațiuni de precizie, liderii rămași s-au ascuns, fapt care le-a afectat dramatic capacitatea de a strânge susținere și a organiza atacuri. ⁹ Ocazional, aceste atacuri de precizie au provocat morți în rândul civililor, chiar și copii, parțial deoarece teroriștii folosesc civili pe post de scuturi umane, practică denunțată de Amnesty International în rapoartele sale din 2002.	În august 2002, după multe atacuri sinucigașe cu bombă, guvernul israelian a aprobat demolarea caselor teroriștilor în cazuri extreme, pentru a descuraja alte atacuri și a distruge depozitele ascunse de arme. Totuși, în februarie 2005, Armata israeliană a anunțat că va înceta această practică, cu excepția cazurilor în care ar fi o schimbare drastică de circumstanțe. Când Armata israeliană chiar a demolat casele teroriștilor, a anunțat în prealabil, pentru ca nimeni să nu fie rănit. Israelul a demolat și case din Gaza, din care porneau tuneluri pe unde erau transportate arme, denumite „artere ale terorii”. Aproape o sută de astfel de tuneluri au fost descoperite între 2000 și septembrie 2005. Dar chiar și cu această măsură de urgență, majoritatea ordinelor de demolare pot fi contestate în instanță la Curtea Supremă de Justiție din Israel, care oprește sau oferă compensații pentru distrugere, atunci când decide în favoarea apelantului.

Lupta de la Jenin

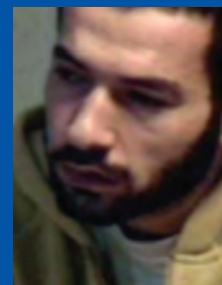
Punând în pericol soldați israelieni, pentru a proteja civili palestinieni

„Dacă israelienii ar fi ales asta, ar fi putut cu ușurință să distrugă tabăra (Jenin) de la distanță și să îi determine pe teroriști să se predea, din lipsă de alimente. În schimb, au optat pentru calea cea mai dificilă, luptând casă după casă, în parte pentru a evita victimele în rândul civililor. Au fost victime civile? Cu siguranță. Însă e o diferență uriașă între a ataca civili în mod intenționat și pierderile inevitabile și nefericite care aveau să se petreacă în Jenin, când teroriștii s-au ascuns în mod deliberat printre civili.”
– Senatorul Joseph R. Biden (Districtul Delaware), 6 mai 2002.¹¹

„În luptă, armata israeliană și-a asumat în mod regulat riscuri pentru proprii oameni, pentru a reduce riscurile pe care le puneau populației civile. Contrastul, cu modul în care au luptat rușii în Grozni, ca să luăm exemplul celui mai recent război urban pe scară largă, este izbitor, iar semnul cel mai important al acestui contrast este numărul foarte mic de victime civile în orașele palestinieni, în ciuda luptei înverșunate.”
– Prof. Michael Walzer, Universitatea Princeton, 2002.¹²

„Să văd infanteria israeliană „a fost ca a merge la vânătoare, ca și cum aș fi primit un premiu. Nu puteam să cred când am văzut soldații. Israelienii știau că orice soldat care mergea astfel în tabără avea să fie omorât. Aștept de ani un moment ca asta... A fost o luptă foarte grea, am luptat aproape corp la corp, uneori la doar câțiva metri unii de ceilalți, uneori chiar în aceeași casă.”

– Thabet Mardawi, terorist în vârstă în războiul islamic (jihad), capturat de soldații israelieni în lupta de la Jenin.¹³

Thabet Mardawi.

AUTOAPĂRARE

Adăposturi supraterane împotriva bombardamentelor pe terenul de joacă al unui școli din Sderot, pentru protecția copiilor de atacurile constante cu rachete din Gaza.

Polițist israelian în Orașul Vechi

THE SUNDAY TIMES

7 mai 2006

Israelul zădărnicește complotul (palestinian) de a-l ucide pe președintele palestinian.¹⁵

Agenții israelieni au descoperit un complot Hamas de a-l asasina pe președintele palestinian Mahmoud Abbas, care a fost raportat în ziarul *Sunday Times* din Londra.

Măsuri legale și punitive: închisoare și exil

Închisoarea și exilul: Legislația Israelului nu prevede pedeapsa cu moartea, cu excepția cazurilor extreme, cum ar fi cazul criminalului de război condamnat, nazistul Adolf Eichmann. Cele mai severe pedepse sunt închisoarea și exilul, care se aplică celor direct implicați în realizarea, planificarea, asistarea sau susținerea teroriștilor sau activităților teroriste.

Apărarea civilă în Israel

Israelul cere ca toate casele și fabricile să aibă adăposturi împotriva bombardamentelor. Stațiile de autobuz sunt construite din beton armat. Gărzi de securitate se află la toate intrările în autobuze și la intrările în spațiile publice. Există sirene care avertizează în cazul atacurilor cu rachete, iar cetățenii au măști de gaz. Agenții speciale sunt antrenate să asigure proviziile de urgență și tratamentul medical în perioadele de urgență, și să conducă simulări ale situațiilor de urgență la nivel național

Protecția copiilor: Când teroriștii palestinieni au sechestrat o școală din Maloot, în 1974, omorând 25 de profesori și studenți și rănind 66, Israelul a adoptat noi legi, pentru a crește protecția tuturor elevilor, solicitând ca școlile să aibă în mod obligatoriu garduri de siguranță dotate cu sisteme de alarmă. Când teroriștii Gaza au lansat mii de rachete în sudul Israelului între 2005 și 2009, Israelul și-a modernizat sistemul de avertizare, și-a închis periodic școlile și a construit adăposturi cu bombe pe terenuri de joacă și școli, pentru a proteja victimele vizate, care variau de la preșcolari la studenți.

Măsurători ale succesului operațiunilor defensive ale Israelului¹⁴

- Atacurile sinucigașe cu bombă au scăzut de la 60 în 2002 la 0, în 2009.
- Rata tentativelor de atacuri sinucigașe cu bombă contracarate la timp a crescut de la 36% în 2001 la 95% în 2006.
- Totalul victimelor israeliene a scăzut cu 98%, de la 451 în 2002 la 11 în 2010.
- Numărul răniților din rândul cetățenilor israelieni a scăzut de la o maximă de 2.309 în 2002 la 28 în 2010.
- Numărul total de atacuri a scăzut de la 5.301 în 2002 la 798 în 2010.
- Numărul alarmelor teroriste a scăzut de la 40 pe zi în 2002 la mai puțin de cinci pe zi în 2005.
- Numărul palestinienilor uciși în cadrul operațiunilor militare israeliene a scăzut cu 77%, iar numărul răniților a scăzut cu 75% între 2004 și 2005
- Numărul total al victimelor a scăzut 92%, dintr-un total de 989 în 2002 la 80 în 2010.

În viitor

Războaiele cauzează greutăți și suferințe. Fiecare israelian și palestinian a fost afectat personal de campaniile teroriste. Preocupările pentru siguranța statului au forțat Israelul să aibă inițiative contrateroriste care au afectat palestinienii și israelienii nevinovați. Ambele popoare visează la o vreme când propaganda, terorismul și operațiunile militare vor aparține de trecut.

¹B'Tselem, „Statistics on checkpoints and roadblocks”, 25 septembrie 2006, site-ul B'Tselem. ²Efraim Karsh, „European Misreading of the Israeli-Palestinian Conflict”, *Jerusalem Issue Brief*, 12 iulie 2005; Amos Harel și Avi Issacharoff, „Israel removes roadblocks across the West Bank”, *Haaretz*, 24 iunie 2009. ³Don Morris, „Understanding Israel Checkpoints”, 23 ianuarie 2005. ⁴Ministry of Foreign Affairs, „Economic situation in the West Bank and Gaza and positive Israeli measures towards the PA”, 14 august 2012. ⁵B'Tselem, op. cit. ⁶David Makovsky și Anna Hartman, „Israel' Newly Approved Security Fence Route; Geography and Demography”, The Washington Institute, 3 martie 2005. ⁷Summary of High Court of Justice Ruling on the Fence Surrounding Alfei Menashe”, Israel Ministry of Foreign Affairs (MFA), 15 septembrie 2005. ⁸Martin Sieff, „Documenting the Myth-Jenin-Part I”, UPI, 20 mai 2002; „Why Europeans Brought the Myth – Jenin – Part II”, UPI, 21 mai 2002; „How Europe's Media Lost Out – Jenin – Part III”, UPI, 22 mai 2002. ⁹Henry Chu, „ Hamas Leaders Keep Low Profile”, *Los Angeles Times*, 9 octombrie 2003; Brett Stephens, „The Fear Factor”, *Wall Street Journal*, 23 martie 2004. ¹⁰MFA, „Weapon Smuggling Tunnels in Rafah – Operation Rainbow”, 14 mai 2004; Israel Defence Forces (IDF), „Decision of Defense Minister and Chief of Staff to Change Policy of demolition of terrorist' houses”, siteul IDF news, 17 februarie 2005. ¹¹Senatorul Joseph R. Biden, „Floor Statement: The Jenin Investigation”, 1 mai 2002. ¹²Michael Walzer, „The Four Wars of Israel / Palestine”, *Dissent*, toamna 2002. ¹³Citat în „Palestinian fighter describes 'hard fight' in Jenin”, *CNN*, 23 aprilie 2002. ¹⁴„For Years of Conflict: Israel's War against Terrorism”, 3 octombrie 2004; „Summary of Terrorism Activity 2004”; site-ul statisticilor IDF; Israel Security Agency, „2010 Summary: Data and Trends in Palestinian Terrorism”; „B'Tselem's 2011 Annual Report on Human Rights in the Occupied Territories”, 21 martie 2012. ¹⁵Uzi Mahnaimi, „Israel foils plot to kill Palestinian president”, *The Sunday Times*, 7 mai 2006.

Israel: O țară mică,

Idei mari

ce bucură o lume întreagă

Tânărul stat Israel s-a confruntat cu provocări extrem de mari: a fost înconjurat de dușmani, sărac în resurse naturale, adesea boicotat și nevoit să primească și să adăpostească refugiați lipsiți de resurse din toată lumea. Cu toate acestea, Israelul a sfidat orice prognoză, transformând propriile slăbiciuni în avantaje, de la tehnici revoluționare pentru agricultura din deșert până la a deveni lider mondial în dezvoltarea economică.¹

Investind în oameni și educație și încurajând creativitatea, această țară a construit o societate dinamică în aproape șapte decenii de la înființare. Israelul este un deschizător de drumuri în inovația biomedicală și tehnologică și a avut contribuții majore la nivel mondial în domeniile științei, medicinei, tehnologiei, artelor și sferelor umaniste. Încă din primii săi ani, Israelul s-a aflat în fruntea programelor umanitare, pentru a-și împărtăși expertiza și descoperirile cu restul lumii.

Amfiteatru universitar în Israel

Israelul investește în educație și „creiere”

- Israelul are cea mai mare rată de studii universitare pe cap de locuitor din lume.
- Israelul are cel mai mare număr de oameni de știință și tehnologi din forța de muncă, cu o rată de 135 la 1.000 de cetățeni, spre deosebire de S.U.A., care au doar 85.
- Israelul are al doilea cel mai mare debit anual de cărți noi.
- Israelul produce cea mai mare cantitate de lucrări științifice dintre țările lumii.

Tastatură virtuală infraroșie, inventată de compania israeliană VKB

Israelul investește mai mult din produsul intern brut în cercetare și dezvoltare decât orice altă țară din lume

- În timp ce națiunile lumii cheltuie în medie 1,5 % din PIB pe cercetare și dezvoltare, Israelul alocă 5 procente în acest domeniu.
- Israelul este pe locul trei în lume ca rată de antreprenoriat, inclusiv în rândul femeilor și al oamenilor de peste 55 de ani.
- Israelul se clasează pe locul trei în lume ca patente pe cap de locuitor, fiind surclasat doar de S.U.A. și Japonia.

Cercetătorii israelieni au dezvoltat telefonul mobil, la Motorola Israel.

Israelul este un deschizător de drumuri în inovațiile high-tech

- Supranumit „al doilea Silicon Valley” și constituind o sursă globală de inovație, Israelul dispune de cea mai mare concentrare de companii high-tech din lume, cu excepția Silicon Valley. Israelul a devenit a patra economie high-tech a lumii în anii 90.
- Israelul este pe locul trei în lume la numărul de companii înregistrate la bursa electronică NASDAQ, surclasat doar de S.U.A. și Canada.
- Microsoft și Intel și-au construit în Israel baze de producție high-tech, acesta fiind singurul loc din lume unde au astfel de centre, cu excepția S.U.A.. Totodată, peste 50 de alți giganți internaționali și-au deschis filiale high-tech în Israel.
- Cercetătorii israelieni au dezvoltat telefonul mobil (Motorola Israel), cele mai multe din sistemele de operare Windows NT, tehnologia pentru mesageria instantanee AOL, primul antivirus pentru calculator, tehnologia mesageriei vocale, cipuri electro-optice și nanotehnologia.
- Cercetătorii israelieni au dezvoltat microprocesorul Pentium 4 pentru calculatoarele cu ecrane și procesorul Centrino pentru laptopuri.
- Israelul dezvoltă următoarea generație de Mars rover-uri (vehicule care pot circula pe suprafața planetei Marte) și primele modele ale „mașinii zburătoare”.
- Israel proiectează modul de protecție împotriva dezastrelor, cum ar fi alarme care atenționează venirea iminentă a cutremurelor cu 30 de secunde înainte de producerea acestora și sisteme care să îi ajute pe oameni să iasă în siguranță din clădirile înalte, în caz de urgențe, cum ar fi lifturile externe rabatabile.

Mașină zburătoare fără rotor X-Hawk pentru evacuare, creată de compania israeliană Urban Aerodynamics.

Cu toate că Israelul a avut de luptat permanent cu terorismul și a luptat pentru supraviețuire, s-a concentrat pe viață și speranță, pe construirea unei societăți bune și pe a aduce contribuții bune pentru întreaga omenire.

„Nu uitați ce rol au jucat (evreii) la dezvoltarea intelectuală, artistică, filozofică și științifică a lumii... Au vâslit cu toată greutatea lor în barca progresului științific, intelectual și artistic, și fac acest lucru până în ziua de astăzi. Îi veți găsi... în fiecare centru de învățământ; și în fiecare moment când erau persecutați, filozofii lor dădeau naștere la concepte pe care marii teologi le includeau în sistemele lor religioase. La fel a fost în Evul Mediu, la fel a fost în vremurile de demult și la fel este și acum.” – Lordul Alfred Balfour, 1922²

Laborator de cercetare în Israel.

Pill-Cam™, camera într-o pilulă pentru diagnosticarea bolilor intestinale, inventată de compania Given Imaging din Israel.

Agricultură în deșertul Negev.

Panouri solare experimentale la Institutul de știință Weizman

Israelul se află în fruntea listei în ceea ce privește inovațiile biometrice și a dezvoltat:

- Tehnologii avansate pentru a-i ajuta pe paralitici, de la brațe robotice motorizate și picioare ce răspund la comenzi ale creierului până la proceduri de regenerare a măduvei spinării.
- Un vaccin pentru tratarea antraxului.
- Cercetări preliminare pentru a genera molecule careucid celulele canceroase, fără a le afecta pe cele normale.
- Cercetări inovatoare pentru a trata sau a vindeca boli precum diabetul de tipul I, Parkinson, Alzheimer sau emfizemul.
- Metode mai sigure de diagnosticare a bolilor, de la mini-camere de luat vederi care încap în pilule ingerabile și pot fi folosite pentru diagnosticarea bolilor intestinale, până la tehnici mai sigure de diagnosticare a cancerului la sân.
- Un dispozitiv care face ca bacteria acneică să se autodistrugă fără a afecta pielea din jur.
- Cea mai mare companie de medicamente genetice din lume, Teva Pharmaceuticals.

Israelul e lider în ceea ce privește inovațiile ecologice

- Israelul este singura țară din lume care a intrat în secolul al XXI-lea cu un număr crescut al copacilor.
- Un om de știință israelian a fost primul care a folosit o bacterie pentru a curăța poluarea cu petrol în tancurile cu petrol, în țevi și pe plaje.
- Israelienii au dezvoltat o nouă tehnologie, care elimină nevoia de chimicale, pesticide și fungicide în agricultura hidroponică.
- Compania israeliană Evogene a introdus o tehnologie care modifică structura genetică a alimentelor prin „tehnologia de accelerare a creșterii”, care dezvoltă gene provenite de la aceeași plantă.
- Israelienii au dezvoltat sisteme de irigare prin scurgere (cu picătura), care a revoluționat agricultura.
- Un israelian a dezvoltat un rezervor de apă încălzit la soare, care transformă energia solară în energie termală.
- Cercetătorii israelieni, americani și canadieni au format *Nanotechnology Clean Water Initiative* („Inițiativa pentru Apă Curată prin Nanotehnologie”, n.tr.), pentru a elabora o soluție bazată pe nanotehnologie la problema lipsei apei din Orientul Mijlociu și alte zone ale lumii.

De la înființarea lui, Israelul a fost în fruntea programelor umanitare din lume

- Israelul conduce aproximativ 300 de cursuri anual pentru țările în curs de dezvoltare și a pregătit aproape 200.000 de participanți în 130 de țări, din Albania până în Zimbabwe, în domeniile agriculturii deșertice, al managementului acvatic, al prevenirii deșertificării, al medicinei de urgență și în cazul dezastrelor, a absorbției de refugiați și a programelor de ocupare a forței de muncă.³
- Misiunea Israelului a inclus transporturile aeriene, care au salvat 28.000 de evrei africani, asistența acordată Turciei și Greciei după cutremurele devastatoare de acolo și amenajarea unor spitale de teren complete, la cele mai înalte standarde, în Rwanda devastată de război și Djibouti devastat de inundații.⁴
- Programul SACH (Save a Child's Heart) este cel mai mare program din lume pentru copiii din națiunile sărace, care au nevoie de operație pe inimă. Fără a lua niciun onorariu de la pacienți, SACH a tratat peste 700 de copii din Congo, China, Autoritatea Națională Palestiniană, Nigeria și alte țări.
- Numai în anul 2000, Israelul a ajutat la construcția de spitale în zone diverse precum Mauritania, Gaza, Ucraina și Turcia.

Turcia, 1999: După un cutremur major, o echipă de intervenție a Israelului a salvat această fată de nouă ani ce fusese prinsă sub dărâmbături timp de 98 de ore.

India, 2004: O echipă medicală din Israel a ajutat comunitățile devastate de tsunami în Asia de Sud.

¹Informații compilate din „Fascinating Facts about Israel” (Steve Bunstein), Auerbach Central Agency for Jewish Education, 2006; Site-ul Invest in Israel, pe www.investinisrael.gov.il; Site-ul Israel21c, pe www.israel21c.org. ²Lordul Alfred Balfour, „Defense of the Palestine Mandate”, 1922. ³„Israel Foreign Relations: Israel among the Nations”, Ministerul Afacerilor Externe al Israelului. ⁴„Rescue Operation in Turkey” și „IDF Involvement in Major Humanitarian Operations”, pe site-ul IDF; „Magen David Adom During the Years”, site-ul IsraAID.

GUVERNUL ISRAELULUI:

Deși forțat să se aplece într-o stare constantă de autoapărare, Israelul a creat o democrație înfloritoare, pluralistă, cu drepturi umane și civile egale pentru toți, inclusiv pentru femei și minorități.

„ISRAELUL... va fi întemeiat pe libertate, dreptate și pace... va asigura egalitate perfectă a drepturilor sociale și politice... indiferent de religie, rasă ori sex... va garanta libertatea religioasă, a conștiinței, a limbii, a educației și a culturii (și) va proteja locurile sfinte ale tuturor religiilor.”
– Declarația de independență a Israelului, 14 mai 1948

Asemenea Japoniei, Franței, Suediei și altor democrații care își recunosc public identitățile și culturile naționale, la fel și democrația israeliană se identifică în mod public cu evreii și cultura lor. Democrații precum Israelul sprijină principiile justiției, toleranței și drepturilor omului.

David Ben-Gurion declară oficial statalitatea Israelului în Tel Aviv, 14 mai 1948

DEMOCRAȚIE PARLAMENTARĂ ÎN ACȚIUNE CUM FUNCȚIONEAZĂ GUVERNUL ISRAELIAN

Guvernul israelian are trăsături similare celor din guvernele britanic, american sau român. La fel ca Marea Britanie, nu are încă o constituție. Guvernul este o democrație parlamentară, bazat pe principiul separării puterilor în stat: puterile executivă, legislativă și judecătorească.¹

Parlamentul israelian (Knesset) din Ierusalim

Președintele

Președintele este ales de către Knesset cu un mandat de șapte ani, fără posibilitatea de a fi reales. El numește diplomații și judecătorii, pe baza recomandărilor Knessetului.

Puterea legislativă: Knessetul

Israelul are un parlament unicameral, Knessetul, alcătuit din 120 de membri dintr-o varietate de partide politice, care servesc mandate a câte patru ani, cu excepția cazului în care se organizează alegeri anticipate.

Puterea executivă: Prim-ministrul

Liderului partidului cu cei mai mulți membri în Knesset i se oferă ocazia să devină prim-ministru și recomandă cabinetul lui sau al ei de miniștri, care trebuie să fie aprobat de către Knesset. Cabinetul este compus de obicei dintr-o coaliție de partide politice. Knessetul poate desființa guvernul printr-un vot de neîncredere, care duce la organizarea unor alegeri noi.

Puterea juridică: curțile de justiție

Sistemul juridic este independent și servește ca un paznic pentru drepturile civile și umane. Spre deosebire de majoritatea democrațiilor, Curtea Supremă a Israelului are, de asemenea, jurisdicție pentru a revizui acțiunile militare.

Căsătoriile și divorțurile nu sunt reglementate de legea civilă. În schimb, fiecare grup religios are propria „curte civilă”, ce se pronunță în aceste aspecte.

Mulți evrei israelieni solicită realizarea unei reforme în acest domeniu, astfel ca legea civilă să fie cea care reglementează căsătoriile.

Democrația în acțiune

DREPT LA VOT PENTRU TOȚI

- Fiecare cetățean israelian are dreptul să voteze.
- Minoritățile non-evreiești a locuitorilor Israelului i s-a asigurat drepturi civile și politice egale în declarația ei de stat, ce a inclus dreptul de a vota.
- Ziua alegerilor este sărbătoare națională.
- Prezența la vot este în mod normal ridicată, depășind adesea 80%.

Sistemul partidului: fiecare voce are dreptul să fie auzită...

Unii au spus în glumă că Israelul are „prea multă democrație”, pentru că are peste două partide. Cu toate că partidul Likud și partidul Muncii au constituit în mod tradițional cele două mari partide. Sunt mulți care promovează o varietate mare de opțiuni, inclusiv perspective comuniste, religioase, arabe sau seculare.

Israelienii votează mai degrabă un partid decât un individ. Fiecare partid își alege propria listă de candidați la Knesset. Locurile sunt apoi alocate conform procentajului de voturi populare pe care îl primește partidul. De exemplu, dacă un partid câștigă cinci locuri, primii cinci candidați de pe lista lui vor deveni membri ai Knesset-ului.

Un partid necesită doar 2% din voturi să câștige un loc, cel mai mic procentaj din orice altă democrație pluripartinică, fapt care contribuie la sistemul politic zburcumat și adesea derutant al Israelului. Au fost cazuri în care membrii Knessetului au făcut parte din 19 partide diferite.

Chiar și cele mai mici partide au o voce, deoarece un partid nu obține niciodată majoritatea în Knesset, iar grupul aflat la guvernare trebuie să alcătuiască coaliții ca să funcționeze.

LIBERTĂȚI CIVILE

Libertatea religiei: Deși Israelul a fost înființat ca stat pentru poporul evreu, recunoaște oficial 15 religii inclusiv islamul sau credințele Bahá'í, druză, precum și haldaică sau alte culte creștine ș.a. Fiecare comunitate religioasă își practică în mod liber credința, își sărbătorește propriile zile sfinte și zile de odihnă săptămânale și își administrează propriile probleme interne. Israelul protejează locurile sfinte aparținând tuturor religiilor.

- Bahá'í, un grup religios persecutat în țările musulmane, și-a construit centrul în Haifa, Israel.
- Israelul e singura zonă din orientul Mijlociu, inclusiv zona guvernată de Autoritatea Națională Palestiniană, unde populația creștină înflorește, în loc să dispară. Între 1948 și 2011, comunitatea creștină a Israelului a crescut de peste patru ori, de la 34.000 la 154.000²

Libertatea de întrunire, de exprimare, libertatea presei și aceea de a avea o părere contrară:

Israelul e cunoscut pentru dezbaterile sale libere, autocritice și adesea extrem de intense, în care părerile sunt lăsate să se exprime liber și pe scară largă. De exemplu, membrii israeliano-arabi din Knesset au criticat ocazional statul evreu, chiar de pe podeaua Knessetului. Singurele lucruri ilegale sunt discursurile care incitează la ură sau violență. Israelul are nouă ziare în limba ebraică, câteva cotidiene în rusă, arabă, franceză și engleză; peste o mie de periodice; numeroase stații radio și de televiziune, precum și acces facil la presa din străinătate.

Drepturi civile: Legile progresive ale Israelului protejează drepturile femeilor, homosexualilor și altor minorități.

MULTICULTURALISM

- Israelul e o societate pluralistă. Optzeci la sută dintre israelieni sunt evrei de diferite etnii și rase. Mulți au emigrat din Orientul Mijlociu, Etiopia, India, Rusia, Statele Unite și Europa. Refugiații din țările arabe, musulmane din Orientul Mijlociu sau nord-africane și urmașii acestora alcătuiesc peste jumătate din populația evreiască.³
- Minoritatea non-evreiască a Israelului formează 20% din populație și e alcătuită din arabi musulmani, arabi creștini, creștini non-arabi, druzi, beduini, cerchezi, asiatici ș.a.⁴

ACCES LA CURȚILE DE JUSTIȚIE

Cu toate că palestinienii din teritorii nu sunt cetățeni israelieni, aceștia au dreptul să depună plângeri la înaltele curți de justiție israeliene. Curtea judecă imparțial, dând adesea verdicte în favoarea palestinienilor, așa cum s-a întâmplat, de exemplu, când palestinienii au solicitat ca acel gard de siguranță să fie re-poziționat, astfel încât să înconjoare Beit Sourik (30 iunie 2004) și să treacă prin jurul Alfei Menashe (15 septembrie 2005).⁵

„Unul din cele mai neobișnuite aspecte ale legii israeliene este accesul rapid pe care solicitanții, inclusiv palestinienii, îl pot obține de la înaltele curți ale Israelului. În aprilie 2002, în timpul luptelor acerbe din cadrul conflictului actual... înalta curte a primit solicitări și a dat verdicte aproape zilnic.” – New York Times, 5 mai 2003.⁶

GUVERNUL ISRAELULUI:

Democrația în acțiune

DATE DESPRE ARABII ISRAELIENI

- Sunt 1,7 milioane de arabi israelieni care locuiesc în Israel (inclusiv druzi, creștini, și arabi beduini), alcătuind 24% din populația totală. Mulți dintre ei sunt urmași ai arabilor palestinieni care au ales să rămână în Israel în 1948.
- Ebraica și araba sunt cele două limbi oficiale ale Israelului.
- Așa cum S.U.A. sau Europa se străduiesc să își integreze mai bine minoritățile, Israelul face același lucru pentru populația arabă prin programe similare cu acțiunea de afirmare.
- Există cinci partide arabe oficiale.
- Arabii israelieni au fost aleși în primul Knesset din 1949 și au continuat să joace un rol activ în viața politică. Au câștigat 12 din cele 120 de locuri în Knesset într-o singură rundă de alegeri.⁷
- 20% din corpul studenților din Haifa și 10% din cel al profesorilor este alcătuit din arabi israelieni.⁸
- Toate municipiile arabe primesc finanțare de la guvern pentru educație și infrastructură.
- Mulți arabi israelieni ocupă poziții înalte, printre care și:
  - Salim Jurban, membru permanent al Curții Supreme a Israelului
  - Nawaf Massalha, deputat ministru de externe
  - Ali Yahya, Walid Mansour și Mohammed Masarwa, ambasadori
  - General-maior Hussein Fares, comandant al Poliției de Frontieră israeliene
  - General-maior Yosef Mishlav, comandant al securității naționale a Israelului
  - Beduinul Ismail Khaldi, consul în San Francisco în 2006
  - Raleb Majadele, purtător de cuvânt în Knesset în 2012
  - Jamal Hakroush, inspector general al poliției israeliene în 2012

„Solicităm locuitorilor arabi (palestinieni) ai statului Israel să revină la căile lor pașnice și să își aducă aportul la dezvoltarea statului, cu cetățenie deplină și egală și reprezentare corespunzătoare în structurile și instituțiile acestuia.” – Declarația de Independență a Israelului, 1948

„Israelul a dovedit că de cincizeci de ani, adevărata lui putere stă în democrație, păzind drepturile cetățenilor săi, aplicând legi (în mod egal) bogaților și săracilor, celor mari și celor mici... și în implicarea națiunilor la dezvoltarea instituțiilor potrivit abilității și eficienței și nu a apropierii de (lider).” – Editorialistul Dr. Talal Al-Shareef, ziarul palestinian Al-Quds, 27 mai 1999.⁹

De când au fost organizate sondaje prima dată, în 1996, palestinienii au evaluat în mod consistent democrația Israelului ca una dintre cele mai admirate din lume.

„În fiecare an, Israelul a fost considerat performer de top, primind uneori o aprobare de 80%. Sistemul american a fost următorul pe listă (67% în 1999), urmat de cel francez.” – Centrul de Cercetare și Studii Palestiniene.¹⁰

¹Israel Ministry of Foreign Affairs (MFA), „The State: The Political Structure”, site-ul MFA. ²Mitchell Bard, „Myth: Israel is persecuting Christians”, Jewish Virtual Library; 130,000 Christians in Israel”, MFA, 20 martie 2000; *Statistical Abstract of Israel 2008*, chart 2.2. ³Loolwa Khazoom, „Jews in the Middle East”, MyJewishLearning.com; Howard Sachar, *A History of Israel*, 2000, pp. 515-517. ⁴MFA, „Minority Communities”, site-ul MFA. ⁵Heideman Lezell Nudelman & Kalik, P.C., „Background Briefing and Analysis of the International Court of Justice Advisory Opinion...”, 23 iulie 2004. ⁶Greg Myre, „Trial of Palestinian Leader Focuses Attention on Israeli Courts”, *New York Times*, 5 mai 2003. ⁷Informații de pe site-ul Knesset-ului, pe www.knesset.gov.il. ⁸„Israel and Apartheid: The Big Lie”, Anti-Defamation League, 29 august 2005. ⁹MEMRI, „Palestinians Comment on Israeli Democracy”, Special Dispatch Series No. 34, 4 iunie 1999. ¹⁰„The Peace Process...”, Public Opinion Poll #38, CPRS Polls, 7-9 ianuarie 1999; Citat din James Bennet, „Letter from the Middle East”, *New York Times*, 2 aprilie 2003.

Multe fațete ale Israelului

În ciuda greutăților pe care le-a avut de întâmpinat tânărul stat, israelienii au creat o societate multiculturală bogată, diversă și plină de energie.

SUBIECTE FIERBINȚI: Lucruri pe care ar trebui să le știi

Prezența evreiască continuă pe teritoriul Israelului

Evreii constituie populația autohtonă, aparținând acestui teritoriu și au menținut o prezență continuă de peste 3.000 de ani, potrivit dovezilor arheologice și istorice.

Civilizația evreiască locuia deja în Israel de peste 1.000 de ani când Imperiul roman a distrus Templul Sfânt și a cucerit națiunea evreiască în secolul I.

Imperiul roman a exilat doar o parte din locuitori. Evreii rămași, alungați din Ierusalim, au înflorit secole la rând în alte orașe evreiești, precum Yavne, Rafa, Gaza, Askelon, Jaffa și Cezareea.

Populația evreiască a fost decimată de cruciați în secolul al XII-lea d.Hr., dar s-a regrupat în secolele următoare și a crescut, pe măsură ce evreii s-au întors prin valul de migrație și s-au stabilit în Safed, Ierusalim, Tiberius și Hebron.

După 1850, populația evreiască s-a înmulțit și mai mult. Până în 1870, evreii alcătuiau din nou grupul religios majoritar din Ierusalim. Sioniștii moderni timpurii au început să achiziționeze pământ și să întemeieze comunități înfloritoare, precum Tel Aviv (1909), chiar și atunci când teritoriul fusese administrat de Imperiul Otoman.

Libertățile civile și drepturile omului în Israel

Israelienii se bucură de aceleași libertăți civile și drepturi ale omului ca în America și alte democrații avansate, pe modelul celei occidentale. Dreptul la vot este universal. Israel are mai multe partide politice – erau 19 în 2004 – decât majoritatea celorlalte democrații parlamentare. Ele variază de la extrema stângă la cea dreaptă și de la religioase la seculare. Israelul are, de asemenea, unul din cele mai libere sisteme media din lume și este renumit pentru capacitatea sa de autocritică și pentru dezbaterile încinse. Femeile și minoritățile din Israel sunt protejate de legi care în anumite cazuri sunt mai progresive decât cele ale altor democrații. Există protecție legală împotriva persecuției religioase. Homosexuali sunt protejați împotriva discriminării și a delictelor motivate de ură. Profesorul Uzi Even, un homosexual declarat, a devenit membru al Knessetului în 2002. Bărbații și femeile sunt încurajați în mod egal să aibă parte de educație. 45 % dintre femei lucrează, procentaj egal cu cel din Statele Unite. Femeile însărcinate și cu copii beneficiază de drepturi. Israelul este singura țară din Orientul Mijlociu care nu a pretins niciodată ca o femeie să fie însoțită în mod obligatoriu de un bărbat, pentru a avea dreptul de a călători. Israelul tratează omorurile „pentru păstrarea onoarei” la fel de dur ca oricare alte crime.

O societate pluralistă

- Israelul recunoaște oficial 15 religii, între care amintim islamul sau credințele Bahá'í, druză, precum și haldaică sau alte culte creștine ș.a. Fiecare comunitate religioasă își practică în mod liber credința, își sărbătorește propriile zile sfinte și zile de odihnă săptămânale și își administrează propriile probleme interne. Israelul protejează locurile sfinte aparținând tuturor religiilor.
- Israelul e singura zonă din orientul Mijlociu, inclusiv zona guvernată de Autoritatea Națională Palestiniană, unde populația creștină înflorește, în loc să dispară. Între 1948 și 2011, comunitatea creștină a Israelului a crescut de peste patru ori, de la 34.000 la 154.000.
- Bahá'í, un grup religios persecutat în țările musulmane, și-a construit centrul în Haifa, Israel.
- Minoritatea non-evreiască a Israelului formează 20% din populație și e alcătuită din arabi musulmani, arabi creștini, creștini non-arabi, druzi, beduini, cerchezi, asiatici ș.a.
- Optzeci la sută dintre israelieni sunt evrei de diferite etnii și rase. Mulți au emigrat din Orientul Mijlociu, Etiopia, India, Rusia, Statele Unite și Europa. Refugiații din țările arabe, musulmane din Orientul Mijlociu sau nord-africane și urmașii acestora alcătuiesc peste jumătate din populația evreiască.

Arabii israelieni

- În 1948, aproape toți din cei 160.000 de arabi palestinieni care au rămas în Israel au devenit cetățeni ai acestuia. Astăzi, cetățenii israelieni de naționalitate arabă au drepturi civile și umane egale cu cele ale altor cetățeni israelieni.
- În prezent, în Israel există 1,7 milioane de arabi israelieni, alcătuind 24% din populație.
- Cele două limbi oficiale ale Israelului sunt ebraica și araba.
- Există cinci partide arabe oficiale în Israel.
- Trei arabi israelieni au fost aleși în primul Knesset. Arabii israelieni au ocupat până la 12 din cele 120 de locuri în parlamentul israelian, în cadrul aceluiași mandat.
- Toate municipalitățile arabe primesc finanțare de la guvern pentru educație și infrastructură.
- Mulți arabi israelieni dețin poziții la nivel înalt, cum ar fi:
  - Salim Jurban, membru permanent al Curții Supreme a Israelului
  - Nawaf Massalha, deputat ministru de externe
  - Ali Yahya, Walid Mansour și Mohammed Masarwa, ambasadori
  - General-maior Hussein Fares, comandant al Poliției de Frontieră israeliene
  - General-maior Yosef Mishlav, comandant al securității naționale a Israelului
- Israelul a implementat politici de afirmare pentru a ajuta cetățenii aparținând minorităților să ajungă la egalitate deplină din punct de vedere social și economic.

Crimele de război: a folosi civili pe post de scuturi umane

Tactica Hamas de a se ascunde printre civili, lansând atacuri din centrele civile, cum ar fi școlile și moscheile, și punerea în pericol în mod deliberat a non-combatanților violează A Patra Convenție de la Geneva și, potrivit legii internaționale, constituie o crimă de război.

„Prezența unei persoane protejate nu trebuie folosită pentru a câștiga anumite puncte sau zone imune la operațiunile militare.”(Convenția de la Geneva cu privire la protecția persoanelor civile pe perioade de război, 12 august 1949, articolul 28)

„Părților aflate în conflict li se interzice să direcționeze mișcarea populației sau a civililor pentru a încerca să protejeze de atacuri anumite obiective sau operațiuni militare.”(Protocolul adițional al Convenției de la Geneva, Articolul 51 (7))

Apartheid

Apartheidul a fost un sistem din Africa de Sud, în care o minoritate de albi a condus peste marea majoritate a populației, alcătuită din negri. În acest sistem, oamenii de culoare au fost supuși unei severe discriminări politice, economice și sociale. Nu puteau fi cetățeni, nu aveau drept la vot, la participare în guvern sau dreptul de a se însoți cu albi.

Israelul, democrație asemenea Statelor Unite, oferă drepturi egale, libertăți și protecție tuturor cetățenilor. Arabii israelieni participă ca membri egali și deplini în societatea israeliană. În timp ce Israelul, ca toate democrațiile multietnice, se luptă cu dezavantajele pe care le au de înfruntat minoritățile acestuia, legile acestuia se străduiesc să eradicizeze – nu să promoveze – discriminarea.

Israelul nu a anexat niciodată în mod formal Cisiordania sau Gaza, iar palestinienii nu sunt cetățeni ai Israelului și doresc să aibă propriul stat. Astăzi, palestinienii au propriul guvern: Hamas conduce Gaza, iar Autoritatea Națională Palestiniană guvernează Cisiordania.

Sprrijin financiar internațional pentru palestinieni

Comunitatea internațională a asigurat ajutor social pentru refugiații palestinieni și urmașii acestora din 1949 prin UNRWA.

- S.U.A., cel mai mare donator independent, a contribuit cu 2,87 miliarde de dolari între 1950 și 2002.
- În primii 20 de ani de activare a UNRWA, Israelul a contribuit la program mai mult decât toate statele arabe.
- Două procente din bugetul total al O.N.U. este orientat spre UNRWA, în timp ce 3% din total merge la ceilalți refugiați din întreaga lume.

Palestinienii au primit „cel mai mare transfer de întraajutorare per cap de locuitor din toată istoria acordării de ajutor de oriunde”, a raportat oficialul Băncii Mondiale, Nigel Roberts în februarie 2004.¹

Între 1993 (Acordurile de la Oslo) și 2004, comunitatea internațională a donat aproximativ șapte miliarde de dolari trezoreriei Autorității Naționale Palestiniene. Cel puțin jumătate din acei bani sunt necontabilizați.

OEP era „cea mai bogată organizație teroristă”, cu 8 miliarde până la 10 miliarde de dolari în bunuri și un venit anual de 1,5 miliarde până la 2 miliarde de dolari, potrivit unui raport al poliției britanice. În 1999, ziarul englez Daily Telegraph a raportat că OEP are 50 de miliarde de dolari în investiții secrete în toată lumea.²

¹Ross Dunn „Terminați cu mizeriile sau pierdeți ajutorul, a spus Arafat”, *Scotsman*, 29 februarie, 2004. ²Rachel Ehrenfeld, „Intifada oferă acoperire corupției și fraudei lui Arafat”, *Insight Magazine*, 22 iunie, 2001.

Ajutorul S.U.A. pentru Israel și Statele Arabe

Politica S.U.A. a fost aceea de a asista atât Israelul, cât și statele arabe. Între 1947 și 1971, ajutorul anual acordat Israelului a fost de 60 de milioane de dolari, în timp ce statele arabe au primit 170 de milioane. După 1970, S.U.A. au privit Israelul ca un aliat strategic valoros și a sporit ajutorul acordat acestuia. A continuat, în același timp, să acorde ajutor și / sau să vândă arme Iordaniei, Marocului, Egiptului, Arabiei Saudite, Tunisiei, Yemenului și statelor din Golf.

S.U.A. au alocat două miliarde de dolari pe an Egiptului și trei miliarde Israelului, după tratatul de pace israeliano-egiptean din 1979.

S.U.A. cheltuie mult mai mult pentru a proteja securitatea celorlalți aliați decât cheltuie pe Israel. Acest ajutor e inclus în bugetul de apărare al S.U.A., nu în bugetul pentru ajutor străin, deoarece trupele Statelor Unite sunt trimise în sau în vecinătatea acelor țări. S.U.A. cheltuie milioane de dolari pe an pentru a-și menține trupele în Europa și Asia de Est. Alocă Israelului aproximativ aceeași sumă de bani în fiecare an, cât cheltuie pe trupe pentru a proteja Coreea de Sud.

Israelul utilizează mare parte din banii primiți pentru a achiziționa echipament militar și alte lucruri de la S.U.A., creând locuri de muncă în Statele Unite.

S.U.A. nu au fost nevoite niciodată să își trimită trupele sau să supună riscului viețile americanilor pentru a proteja Israelul.

Pe măsură ce economia acestuia s-a dezvoltat, Israelul a diminuat solicitările pentru ajutorul economic al S.U.A. cu 120 de milioane de dolari pe an. Acesta a scăzut de la 1,2 miliarde de dolari (1998) la 360 de milioane (2005).

Ajutorul și granturile din partea S.U.A. alcătuiesc doar 2% din economia anuală de 140 de miliarde de dolari a Israelului.

Parteneriatele S.U.A.- Israel au produs descoperiri în tehnologie și în cercetările din domeniile biomedicinii, ecologiei și agriculturii, scutind Statele Unite de fonduri substanțiale în cercetare și dezvoltare.

Punctele de control ale Israelului și gardul de siguranță

Nu există bariere naturale care să separe Israelul de Cisiordania. După 1967, palestinienii și israelienii au circulat liber între cele două zone. Dar odată cu campania teroristă, care a izbucnit în 2000, Israelul a trebuit să împiedice teroriștii să intre cu ușurință în comunitățile israeliene. La fel cum S.U.A. și alte țări din toată lumea au sporit procedurile de siguranță la aeroporturi după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, Israelul a implementat măsuri contrateroriste stricte după ce a început intifada.

Cu toate că îi incomodează pe israelieni și palestinieni, scopul punctelor de control și al gardurilor de siguranță este de a salva vieți.

Zidul de siguranță: Israelul nu a început să construiască zidul până în 2003, când terorismul a atins niveluri fără precedent.

- Gardul de siguranță este similar barierelor pe care zeci de alte democrații le-au construit la granițele lor, dintr-o varietate de motive, cum ar fi cele dintre S.U.A. și Mexic, India și Pakistan (Kașmir), Spania și Maroc sau Coreea de Sud și de Nord, sau zidurile din Belfast, care separă cartierele protestante de cele catolice.
- De când a început construcția gardului, în 2002, numărul atacurilor teroriste a scăzut cu peste 90%.
- 97% o constituie un gard de sârmă; aproximativ 3% (16 km) este un perete de beton, construit pentru a preveni atacurile lunetiștilor, frecvente în zonele respective.
- Doar între 5 și 8% din zona Cisiordania și doar 0,3% din palestinieni vor fi de partea israeliană a gardului.¹

Palestinienii pot înainta plângerile lor cu privire la barieră în fața Curții Supreme a Israelului, care în câteva cazuri a decis în favoarea palestinienilor, fapt care a rezultat în redirecționarea gardului.²

¹David Makovsky și Anna Hartman, „Israel' Newly Approved Security Fence Route; Geography and Demography”, The Washington Institute, 3 martie 2005. ²„Summary of High Court of Justice Ruling on the Fence Surrounding Alfei Menashe”, Israel Ministry of Foreign Affairs (MFA), 15 septembrie 2005.

Antisemitism și antisionism

A critica politicile Israelului este un lucru cât se poate de legitim. Israelienii fac asta tot timpul, în dezbateri aprinse. Dar critica depășește linia spre antisemitism atunci când afișează ceea ce Natan Sharansky numește „cele trei D-uri”:

Delegitimizare: Statul evreu nu are niciun drept să existe. Israelienii nu au ce căuta în Orientul Mijlociu.

Dublu standard: Israelul e condamnat cu asprime pentru măsuri de autoapărare și probleme sociale care sunt văzute ca acceptabile sau inevitabile în cazul altor națiuni.

Demonizare și propagandă mincinoasă: Prin distorsiuni și minciuni, Israelul este zugrăvit ca fiind cea mai rea și periculoasă națiune a lumii, și se afirmă că dacă ar înceta să existe statul evreiesc, cele mai mari probleme ale Orientului Mijlociu și ale lumii ar fi rezolvate.

Legătura: Antisemitismul înseamnă ură față de evrei, comunitățile lor și modul lor de viață. Include propaganda mincinoasă despre evrei ca grup. Antisionismul este ura față de Israel, centrul modern al vieții și continuității evreiești. De aceea, mulți oameni pretind că antisionismul sau ura față de statul Israel este o variație a antisemitismului clasic. „Bigotismul antisemit de ieri nu este mai puțin deplorabil din punct de vedere moral decât atunci când apare sub forma antisemitismului sau antisionismului”, potrivit Comisiei S.U.A. pentru Drepturile Civile.¹ Oamenii binevoitori trebuie să încerce să vadă dincolo de propaganda anti-israeliană, pentru a putea avea un dialog rațional.

¹Findings and Recommendations of the United States Commission on Civil Rights Regarding Campus Anti-Semitism, U.S. Commission on Civil Rights, 3 aprilie 2006.

Boicoturi și retragerea investițiilor

Ca răspuns la propaganda anti-israeliană, unele colegii și grupuri din biserici au solicitat recent retragerea investițiilor din companiile care fac afaceri cu Israelul și le boicotează produsele, pentru a paraliza economia Israelului. Aceste campanii sunt părtinitoare și au rolul de a demoniza Israelul, scoțând din context anumite aspecte.

Boicoturile și rezoluțiile de retragere a investițiilor:

- Fac acuzații false, învinovățind Israelul pentru conflictul existent. Nu recunosc incitarea, terorismul sau nevoia Israelului de a utiliza măsuri contrateroriste.
- Distorsionează faptele și răspândesc informații false despre istoria Israelului, acțiunile contrateroriste și politicile sale.
- Neagă sau ignoră pașii pe care Israelul i-a făcut în mod repetat pentru a ajunge la un compromis și la pace.
- Rareori condamnă rolul Palestinei în perpetuarea conflictului.

ROMÂNIA ȘI ISRAELUL

Postfață la ediția în limba română. Autor: Sorin Pețan, redactor Alfa Omega TV

Prezența evreilor în Țările Române e documentată de izvoare istorice începând cu Evul Mediu, deși probabil primele contacte au fost odată cu ocuparea Daciei de către romani. În Evul Mediu, în contextul unor persecuții și pogromuri în țările din jur, și în contextul în care în Principatele Române politica era mai permisivă față de ei, aici s-au stabilit succesiv mai multe valuri de evrei, atât din Europa Centrală (aşkenazi), cât și din Peninsula Iberică (sefarzi).

Ponderea comunității evreiești devenea semnificativă doar în secolul al XIX-lea și, concomitent, creștea și antisemitismul unei părți din societatea română. Recensământul din 1899 arată că israeliții constituiau 19% din populația urbană a României și 38% din populația urbană a Moldovei, chiar dacă doar 4-5% din populația totală.¹ Doctorul Victor Babeș spunea în 1901: „Dacă ei (evreii) ar rămâne toți în țară, după legea înmulțirii progresive ar înlocui foarte curând rasa română”.¹ Pe acest fond antisemit, în secolele XIX-XX, România a oscilat în a acorda drepturi egale evreilor.

Tot în această perioadă, în urma Primului Congres Sionist (Focșani, 1881), a început fenomenul aliyah și în România, o emigrație organizată înspre Israel, dar și spre Statele Unite. Aproximativ 75.000 de evrei români au emigrat între 1881-1914.²

HOLOCAUSTUL ÎN ROMÂNIA

Antisemitismul are rădăcini vechi în România și, deși au existat legi antisemite înainte de-al Doilea Război Mondial, el însă a luat formă activă ca politică de stat doar în momentul alierii cu Germania nazistă, sub mareșalul Antonescu, conducător al României între 1940-1944, considerat de mulți români un mare patriot și om de stat. Persecuția și distrugerea activă și sistematică a evreilor în România și în teritoriile administrate de români în URSS au început în 1941, când au fost comise jafuri, atrocități, deportări și masacre asupra etnicilor evrei.

În România dinainte de război, 4% din populație erau evrei, aproximativ 728.000 (recensământul din 1930). În război, cel mai greu au dus-o evreii din Moldova, Bucovina și Basarabia, majoritatea fiind deportați în lagărele din Transnistria începând cu 9 octombrie 1941, și cei din Transilvania de Nord, cedată Ungariei, trimiși de autoritățile maghiare la Auschwitz pentru a fi eliminați în cadrul „soluției finale” naziste. În teritoriile administrate de statul român, Jandarmeria, Poliția și Armata română au efectuat direct acțiuni de purificare etnică, uneori colaborând și cu unități germane. Pentru cei de atunci, evreii erau priviți ca anti-români, pro-comuniști și suspecți de simpatizare cu URSS contra populației românești din Basarabia, cedată sovieticilor în 1940.³

În sesiunea de guvern din 3 iulie 1941, viceprim-ministrul României Mihai Antonescu dădea aceste directive celor ce administrau provinciile recuperate de la URSS: „Ne găsim în momentul istoric cel mai favorabil și mai larg pentru o totală descătușare etnică, pentru o revizuire națională și pentru purificarea neamului nostru de toate acele elemente străine sufletului lui, care au crescut ca vâscul, ca să-i întunece viitorul... Purificarea etnică se va desfășura prin îndepărtarea sau izolarea în tabere de muncă, în locuri unde nu-și vor mai putea exercita influențele nefaste, a tuturor evreilor, cât și a celorlalți străini de neam a căror atitudine este inoportună. Dacă va fi nevoie, guvernămintele provinciale vor aviza și măsurile de migrațiune forțată a elementului evreiesc”.³

Însă purificarea etnică a ajuns să includă și alte metode. Două momente concrete ale crimelor comise de români contra evreilor apar în Iași în iunie 1941 când autoritățile române declanșează un pogrom masiv contra evreilor din Iași (30% din populația Iașului era de origine evreiască în 1930), soldat cu peste 13.000 morți, conform documentelor statului român. Și la București, Galați și alte localități au loc asemenea pogromuri. Peste câteva luni, în octombrie 1941, la Odesa (Ucraina), trupele româneucid 25.000 evrei ca represalii pentru sabotarea clădirii comandamentului militar. Iată ce indica mareșalul Antonescu, șeful statului, în acel context: „Toți evreii să fie readuși în lagăre, preferabil în cele din Basarabia, fiindcă de acolo îi voi împinge în Transnistria, imediat ce mă voi degaja de actualele griji. Trebuie să se înțeleagă de toți, că nu este luptă cu slavii, ci cu evreii. Este o luptă pe viață și pe moarte.”⁵

Istoricul Florin Constantiniu spunea: „Politica lui Ion Antonescu din anii 1941-1942 prezintă trăsături specifice țărilor din spațiul Holocaustului: o politică de stat antisemită, ca și deportarea și exterminarea evreilor. Populația evreiască a fost supusă unei politici nemiloase care a urmărit să o îndepărteze din viața publică. Deportările și execuțiile au lovit mai ales pe evreii din Basarabia și Bucovina. În „vechiul regat”, Pogromul de la Iași și trenurile morții au fost episoadele cele mai tragice.”⁵

Pentru a afla adevărul despre Holocaustul din România, președintele Iliescu a înființat, în 2003, Comisia Internațională pentru Studiul Holocaustului în România. Un an mai târziu, concluzia acestei comisii (Raportul Elie Wiesel) a fost că „numărul total al evreilor români și ucraineni care au pierit în teritoriile aflate sub administrație românească este între 280.000 și 380.000”³, în special în Transnistria, sub patronajul regimului mareșalului Antonescu. Raportul comisiei a fost asumat de statul român în totalitate. Practic, România și-a omorât jumătate din populația sa evreiască în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Suplimentar, au fost uciși alți evrei în partea din Ardeal cedată către Ungaria, dar de administrația maghiară. Cu toate acestea, chiar și în prezent sunt lideri de opinie care neagă sau minimalizează Holocaustul.

Există însă și lumină în acest domeniu întunecat al istoriei noastre. În 2010, de la pupitrul prezidențial de la Cotroceni, președintele israelian Șimon Peres a mulțumit românilor pentru salvarea a 400.000 evrei ce au emigrat apoi în Israel. Și la Muzeul Victimelor Holocaustului din Ierusalim există o secțiune dedicată „Dreptilor între popoare”, unde sunt onorați și români care, riscându-și viața în acei ani grei de război, au ajutat evreii.

ROMÂNIA ȘI ISRAEL (1948-PREZENT)

România devenită comunistă a recunoscut rapid statul Israel după înființarea sa în 1948, la doar o lună stabilindu-se relații diplomatice între noi și statul evreu. Însă în anii următori, ca urmare a polarizării marilor puteri în cadrul Războiului Rece, URSS începe să susțină în special partea arabă, iar România, aflată în sfera de influență a Moscovei, îi urmează pilda, aparând tensiuni în relația bilaterală, în special ca urmare a a refuzului autorităților române de a permite emigrarea evreilor români rămași către noul stat Israel și a războiului din 1956 între Israel (susținut de Franța și Marea Britanie) și Egipt, așa numita Criză a Suezului. În general, statele comuniste susțineau cauza arabă, percepând statul evreu ca un implant imperialist în regiune, susținut de americani.

După preluarea puterii de către Ceaușescu, lucrurile se schimbă. În 1965, acesta adoptă așa-numita Declarație de Independență în politica externă, detașându-se de URSS. Iar în 1967, cu ocazia Războiului de Șase Zile între evrei și arabi, România face notă discordantă față de toate statele comuniste care condamnă "agresiunea" israeliană și rup relațiile diplomatice cu acesta, Ceaușescu refuzând să le urmeze exemplul și menținând relațiile cu statul evreu. Poziția României a fost motivată de faptul că responsabilitatea pentru război se considera ca fiind împărțită între arabi și evrei. Dar a contat în egală măsură și ca sfidare și emancipare față de URSS, precum și ambiția lui Ceaușescu de a fi un mare om de stat.

Ca urmare a poziției diferite față de blocul comunist în conflictul israeliano-arab, prestigiul lui Ceaușescu și al României crește, în special în lumea occidentală. Iar relațiile cu Israelul se îmbunătățesc. Ceaușescu, deși comunist, va căuta să se afirme ca un nealinat între cele două blocuri opozante în Războiul Rece, și să se poziționeze ca mediator în conflictele din Orientul Mijlociu. În 1978, președintele american Carter îl menționează explicit pe Ceaușescu ca fiind factorul determinant în intermedierea vizitei istorice a președintelui egiptean Anwar Sadat la Ierusalim, prilej cu care Israelul încheie pacea cu Egiptul.

Din 1972, între Yasser Arafat (lider al OEP) și Ceaușescu se dezvoltă o prietenie politică, deși la acel moment, scopul clar declarat al lui Arafat era distrugerea Israelului. România e și una din primele țări din lume care recunoaște oficial Organizația pentru Eliberarea Palestinei, găzduind și o ambasadă palestiniană la București. Gradual, România comunistă va sprijini cauza palestinienilor. Luptători palestinieni sunt antrenați de Securitate, ofițeri palestinieni se pregătesc la Academia Militară Română, răniți palestinieni ajung să fie tratați în spitale românești, cheltuielile pentru toate acestea fiind plătite de statul român.

Jucând cartea sprijinului pentru cauza palestiniană ce unea lumea arabă, Ceaușescu dezvoltă relații strânse și cu alți lideri din lumea arabă. Dar menține și relații bune cu liderii israelieni. Poziția

Simon Peres, prim-ministrul israelian și Nicolae Ceaușescu – Sursa Arhivele Naționale ale Israelului. 1985.

României a fost de susținere a procesului de pace între evrei și arabi. Ceaușescu susținea retragerea Israelului în granițele anterioare războiului de 1967, dar și condamna acțiunile teroriste palestiniene, militând pentru o soluționare pașnică a conflictului. Aceasta rămâne politica sa până la revoluția din 1989, el fiind activ în medierea arabo-israeliană.

După revoluție, rolul de mediator al României în relațiile israeliano-arabe s-a diminuat. Însă poziția generală a României rămâne aceeași ca în comunism. În prezent, România recunoaște statul palestinian și cel evreu, încercând să păstreze echidistanța între palestinieni și israelieni. Prin fostul președinte Băsescu, statul român și-a exprimat susținerea pentru Israel în aceste vremuri tulburi, amenințat de 70 de ani cu un nou holocaust arabo-islamic. Și președintele Iohannis a acționat pentru întărirea relațiilor româno-israeliene.

În 2011 și 2012, în cadrul a două voturi la ONU privind recunoașterea Palestinei ca membru UNESCO și stat membru al ONU (ca stat independent în frontierele pre-1967, cu capitala la Ierusalimul de Est), România s-a abținut de la vot. Israelul s-a pronunțat împotriva, revendicând și el Ierusalimul ca și capitală. România nu recunoaște transferarea capitalei Israelului la Ierusalim, menținând ambasada în Tel Aviv, având consulate onorifice în Ierusalim și în alte două orașe, Haifa și Beer Șeva.

Conform statisticilor oficiale ale statului evreu în 2011, în Israel trăiesc 86.200 cetățeni născuți în România, precum și 125.800 de urmași ai familiilor originare din România născuți în Israel, astfel încât se poate vorbi de un număr de 212.000 de persoane de evrei cu rădăcini în România.⁶ În perioada 1959-1989 (ca și în cazul șvabilor și sașilor cumpărați de Germania), statul român a vândut aproape 200.000 de etnici evrei, pentru care Israelul a plătit sume importante⁷. Ca urmare a Holocaustului, sau a emigrării în Israel sau alte țări, în România, la recensământul din 2011, doar 3.271 de persoane s-au declarat evrei⁸, față de cei 728.115 din 1930.

E interesant faptul că melodia imnului național al Israelului, Hatikvah, e inspirată după un cântec din folclorul românesc.

¹Mesajul medicilor din secolul XIX despre degenerarea „rasei române”: „Viitorul este incert. Bucureștiul furnică de streini. Iașiul va deveni o Palestină”, 2 iulie 2015, Remus Florescu, Adevărul, accesat la 12 aprilie 2017. ²Sephardic Jewish Community of Romania, Sephardic Studies, accesat pe 12 aprilie 2017. ³Raportul Final al Comisiei „Elie Wiesel”, Institutul Național pentru Studiul Holocaustului din România „Elie Wiesel”, 2004. ⁴Documente, citate de historia.ro, <https://www.history.ro/sectiune/general/articol/purificarea-etnica-efectuata-de-autoritatile-romane-in-bucovina-basarabia-si-transnistria>. ⁵Rompres, 28 iunie 2002. ⁶Relații bilaterale - Scurt istoric, MAE, accesat la 12 aprilie 2017. ⁷Operațiunea „Țigani de vânzare”, pe filiera mafiotă formată din clanurile de romi, Securitate și Miliție. Secretul bine ascuns în România comunistă, 12 septembrie 2016, Ștefan Both, Adevărul, accesat la 12 aprilie 2017. ⁸INFOGRAFIE Recensământ 2011, 30 august 2013, Alina Brebenel, Adevărul, accesat la 12 aprilie 2017

ULTIMELE ȘTIRI DIN
ISRAEL!

Web: www.alfaomega.tv/stiri

Facebook: **Alfa Omega TV**

TV: **În fiecare sâmbătă, ora 20
pe canalul Alfa Omega TV**

Imaginați-vă pacea!

Copyright 2011. Debbi Cooper Photography.

Imaginați-vă pacea în Orientul Mijlociu, în care Israelul și vecinii lui și-ar uni forțele pentru a deveni un jucător major pe scena mondială. Împărțind resursele și tehnologia, posibilitățile sunt infinite. Dar, mai important, este un viitor plin de pace pentru copiii noștri și pentru generațiile care vor veni.

Produsă de

StandWithUs

StandWithUs își exprimă recunoștința față de familia Katz, pentru modul în care aceștia pun accentul pe educație.

**EVELYN &
DR. SHMUEL**

Avem o deosebită plăcere să sprijinim StandWithUs în eforturile lor de a promova pacea prin educație pe tot globul.

Pentru mai multe resurse în limba engleză despre Israel urmăriți site-ul:
www.StandWithUs.com/order

Pentru mai multe resurse tipărite în limba română despre Israel accesați:
www.alfaomega.tv/librarie/israel-orientul-mijlociu

Alfa Omega Publishing
ISBN 978-606-8720-49-4